„Cartea rnea preferată din acest an!”
—-Jennifer I, Anrcntrout, atfoare cie bestselltn.ri interraţionale

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* ŞI ***USA TODAY***

LOSING IT

Cine zice că e simplu *PRIMA OAR/*i?

A

cora carmack

PRIMA OARĂ NU SE UITĂ NICIODATĂ!

Deşi Bliss Edwards se pregăteşte să absolve facultatea, încă este virgina. Satnlă să f:e singura tu atcsl statut din grupul ei <le prieteni, BJiss holâtăşlc sa scape tic virginitate cât mai repede şi mai simplu: printr-o aventură (ie-o noapte. Dar planul ei devine neaşteptat ele complicat atunci când Bliis intra în panică şi <!S bir eu fugiţii, abandonând în palul ci un lip superi; şi pe jumătate dezbrăcat, cârâia îi serveşte« scuza penibilă.

în plus, de parcă n-ar fi destul de jenant, acum Bliss are o noua problema: când ajunge la primul curs din ultimul semestru, constată ca îl cunoaşte pe noul ei profesor.
E chiar lipul dc care a fugit, eu câteva ore în tirină...

Cora Carmackeo™edc
1'icLtJje COLjid:ipur<«i5. pir.tiu tir.cri -1-1? a;iî v.cdhjracpica.ro

besiscKeruri *NEV YORK t'lMEi* şi *USA ÎUMY,* căreia <i pisc: să serie despre tinere şi tineri. Cora a avui mullc slujbe. A lucrat în lanţuri de tnaRaainc, a jucal. ceatru, a predai, iar acum sene romane, ii plac teatrul, călătoriile si orice o facc să râdă. li placc sâ-şi pună personajele !r> situaţii cât mai stânjenitoare, ca apoi si le ajute .« obţină un ptncDur. La urma urmi.!, persoanele stângace au şi «le nevoie de dragoste. www.coracaraiack.blogspoi.com
l"„accbook:£accbook-com.'Cor?.C?.jiuick Twitter: ©CoraCarnuck

O.vtt design hy JCnin M.-inclifril CLTCI photogiv-plu;: roaii© by DciT-d Vogcl/CoiRî; woman & by IccmCjicric/jStCckpKcptc- Auchor phnu-^i-iiph ! ■)■ MiiJ.Tolktir

iLOSI NG IT

Cine zice că e simplu *PRIMA OARĂ?*

cora carmack

Traducere din limba engleză şi note de DANIELA POPESCU

EPICLOVE Editura Epica, Bucureşti, 202

2Capitolul unu

Am tras adânc aer în piept.

Eşti mega-meseriaşâ. Nu prea credeam chestia asta, aşa că am mai gândit-o o dată. Meseriaşă. *Mega-meseriaşă.*

Dacă mi-ar fi auzit mama gândurile, mi-ar fi zis că se cuvine să fiu mai modestă, numai că nu ajunsesem nicăieri fiind modestă.

Bliss Edwards, eşti o super tipa!

Şi atunci, cum naiba de ajunsesem, la douăzeci şi doi de ani, să fiu singura persoană pe care o cunoşteam care nu făcuse niciodată sex? De pe vremea serialului *Salvaţi de clopoţel*— sau, hai, poate din timpul serialului *Gossip Gril*— nu se mai auzise să termine vreo puştoaică liceul şi să-şi fluture cartea cu V (de la virgină). Iar acum stăteam la mine în cameră şi regretam amarnic că-mi adunasem curajul să recunosc chestia asta în faţa lui Kelsey, prietena mea cea mai bună. Care a reacţionat ca şi cum i-aş fi dezvăluit că ascund o coadă sub fusta mea clopot. Am ştiut, încă dinainte să-i pice faţa, că luasem o decizie îngrozitoare.

— PE BUNE? E cumva din cauza lui Isus? Vreau să zic, te păstrezi pentru el?

Pentru Kelsey, sexul era o chestiune extrem de simplă. Avea corpul unei păpuşi Bărbie şi mintea înfierbântată a unui puştan.

— Nu, Kelsey, i-am răspuns. Ar fi destul de dificil să mă păstrez pentru cineva care a murit cu peste două mii de ani în urmă.

— Kelsey şi-a smuls tricoul şi l-a aruncat pe podea. Probabil că aveam întipărită pe chip o expresie ciudată, fiindcă m-a privit şi a pufnit în râs.Relaxează-te, Prinţesă Puritate! Nu vreau decât să-mi schimb tricoul, atâta tot, a zis, deschizându-mi şifonierul şi începând să-mi scotocească printre haine.
— De ce?
— Pentru că, Bliss, draga mea, o să ieşim împreună în oraş să-ţi găsim pe cineva cu care să te culci.
Şi a pronunţat cuvântul „culci” rostogolind cuvântul pe limbă într-un mod care-mi amintea de reclamele alea la liniile telefonice pentru adulţi.
— Isuse Hristoase, Kelsey!
A scos un tricou care pe mine pocnea şi care venea de-a dreptul scandalos pe corpul ei voluptuos.
— Poftim? Parcă mi-ai spus că nu e vorba de El...
Am rezistat tentaţiei şi nu mi-am pocnit fruntea cu palma.
— Nu, nu e vorba despre asta... Vreau să zic că merg la biserică şi... hm... sau, mă rog, uneori mai merg. Doar că... eu ştiu... N-am fost niciodată interesată cu adevărat de subiectul ăsta.
S-a oprit cu tricoul pe jumătate tras peste cap.
— Nu ai fost niciodată interesată de băieţi? Eşti cumva pe invers?
O auzisem la un moment dat pe mama, care nu pricepea cum de mă pregăteam să termin facultatea fără un inel de logodnă pe deget, întrebându-l acelaşi lucru pe tata.
— Nu, Kelsey, nu sunt pe invers, aşa că pune-ţi mai departe tricoul. Şi nu mă lua cu chestii de-astea.
— Dacă nu eşti nici lesbi şi nici Isus nu e la mijloc, atunci nu mai trebuie decât să găsim tipul potrivit — sau, mai bine zis, scula potrivită.
Mi-am dat ochii peste cap.

— Pe bune? Asta-i tot? Să găsesc tipul potrivit? De ce nu mi-o fi spus nimeni chestia asta mai dinainte?

Şi-a prins părul blond într-o coadă. Cumva, asta îi scotea şi mai mult pieptul în evidenţă.

— Nu vorbesc despre tipul potrivit pe care să-l iei de bărbat, draga mea. Ci de unul care să-ţi facă sângele să fiarbă în vene. Să-ţi scoată din priză creierul tău analitic, critic şi hiperactiv şi să te facă să judeci cu trupul.

— Numai că trupurile nu pot gândi.

— Vezi ce zic? Poftim! a spus ea. Analitic, critic.

— Bine, bine, gata. La ce bar mergem în seara asta?

— La Stumble Inn, normal.

Am gemut:

— Câtă eleganţă!

— Poftim?

Kelsey m-a săgetat din priviri, ca şi cum nu aş fi ştiut răspunsul la o întrebare simplă.

— E un bar foarte bun. Şi, mai important decât orice, e un loc care le place tipilor. Şi, cum nouă ne plac tipii, atunci este un bar care ne place pe deplin.

Ar fi putut fi şi mai rău. M-ar fi putut duce prin vreun club.

— Of, bine! Hai să mergem, am spus şi m-am îndreptat spre draperia care îmi separa dormitorul de restul apartamentului meu open-space.

— Hei, ia stai puţin! mi-a zis, apucându-mă de cot.

M-a tras aşa de tare, că am căzut înapoi pe pat.

— Nu ai cum să ieşi aşa din casă.

Am privit cu ce eram îmbrăcată: o fiistă-clopot înflorată şi un maiou simplu, cu un decolteu decent. Arătam drăguţ.

Sigur puteam să agăţ un tip îmbrăcată aşa, sau cine ştie...

— Nu văd care-i problema, i-am răspuns.

Şi-a dat ochii peste cap şi m-am simţit ca un copil. Nu suportam să mă simt aşa şi aproape de fiecare dată mi se întâmpla, ori de câte ori venea vorba despre sex.

Kelsey mi-a spus:

— Scumpo, acum arăţi ca şi cum ai fi o soră mai mică şi adorabilă. Nimeni nu vrea să şi-o pună cu soră-sa. Şi dacă vrea, nu e omul lângă care ţi-ai dori să fii, crede-mă.

Mda, exact aşa mă simţeam, ca un copil.

— Bun, am priceput.

— Hm... Mi se pare că începi să repeţi cum e să-ţi scoţi din funcţiune creierul ăla hiperactiv. Bravo! Acum, stai aşa şi lasă-mă să mă ocup de magia de care ştiu să mă ocup.

Când zicea „magie”, se referea la tortură.

După ce i-am refuzat trei tricouri care mă făceau să arăt ca o prostituată, nişte pantaloni care arătau mai mult a colanţi şi o fustă aşa de scurtă, că ameninţa să dezvăluie lumii întregi cea mai intimă părticică a mea, la o simplă adiere de vânt, ne-am înţeles să-mi iau nişte blugi trei sferturi, cu talie joasă, şi un maiou de mătase neagră, care contrasta cu pielea mea albă.

— Eşti epilată pe picioare?

Am dat din cap că da.

— Şi prin alte... locuri?

Am decis să închei conversaţia:

— Pe cât de mult o să fie vreodată epilate, da. Şi-acum hai să mergem!

S-a strâmbat, dar nu a comentat.

— Bine, bine. Prezervative?
— În geantă.
— Creierul?
— închis. Sau, mă rog, pus pe repaus.
— Excelent! Perfect! Cred că acum chiar suntem gata de plecare.
Nu eram. Nu eram deloc gata.
De fapt, exista un motiv pentru care nu făcusem niciodată sex, şi acum îl ştiam. Eram obsedată de control. Tocmai de-aia mă descurcam aşa de bine la şcoală. Eram un regizor de scenă exemplar — nimeni nu putea să ducă la capăt o repetiţie la fel de bine
ca mine. Şi atunci când aveam curajul să mai şi joc, eram mai pregătită ca oricine din clasă. Sexul însă... era o chestie complet opusă controlului. În ecuaţie mai intrau şi emoţii, atracţie, plus încă o persoană, care normal că trebuia să fie implicată. Nu asta înţelegeam eu prin „distracţie”

— Gândeşti prea mult, a zis Kelsey.
— E mai bine decât să nu gândesc deloc.
— Nu şi în seara asta, m-a contrazis.

Ne-am urcat în maşină şi am dat mai tare muzica la iPod, numai ca să mă pot gândi în linişte la ale mele.

Puteam s-o fac. Era o simplă chestiune care trebuia rezolvată, un rând de bifat într-o listă, atâta tot.

Aşa de simplu.

Simplu.

Nu complica lucrurile.

După câteva minute, ne-am oprit în dreptul unui bar şi, din- tr-odată, nu mi s-a mai părut deloc simplu. Aveam senzaţia că pantalonii mă strângeau de strâmţi ce erau,

că maioul meu era prea decoltat şi minţile — prea rătăcite. îmi venea să vărs.

Nu voiam să fiu virgină. Atâta lucru ştiam şi eu. Nu voiam să mă simt ca o mironosiţă neprihănită care nu ştie nimic despre sex. Problema era că, oricât de mult îmi doream să nu fiu virgină, la fel dc mult nu voiam să fac sex.

Enigma enigmelor. De ce nu putea fi mai uşor? De pildă, o chestie de genul ăla, cum că un pătrat este un dreptunghi, dar un dreptunghi nu este neapărat un pătrat.

Kelsey aştepta lângă portieră, pocnind din degete şi lovindu-şi tocurile înalte de ciment. Mi-am îndreptat umerii, mi-am dat părul pe spate (fără mare chef) şi am urmat-o.

Am mers direct la bar, m-am cocoţat pe un scaun şi i-am făcut semn barmanului.Hm, da, şi el ar fi putut fi un candidat. Păr blond, înălţime medie, o faţă frumoasă. Nu ieşit din comun, dar nu era de scos din ecuaţie. Mergea bine cu ideea de simplu.

— Cu ce vă servesc, doamnelor?

Accent sudist. Sigur era genul de băiat crescut în sânul familiei.

Kelsey s-a făcut auzită:

— O să începem cu două shot-uri de tequila.

— Mai bine patru, am scâncit.

Tipul a fluierat, după care m-a privit drept în ochi şi a întrebat:

— Ai genul ăla de seară, nu?

Nu eram încă pregătită să exprim în cuvinte ce fel de seară era. Aşa că i-am răspuns:

— Am nevoie de nişte curaj lichid.

— Sunt bucuros să te ajut, mi-a spus şi mi-a făcut cu ochiul.

Era la un pas de noi când Kelsey a început să se foiască pe scaun şi mi-a zis:

— El e! El e!

Vorbele astea mă făceau să mă simt ca într-un carusel, ca şi cum lumea se învârtea cu mine şi toate organele mele se jucau de-a prinselea. Aveam nevoie de ceva timp să mă adaptez. Gata. Am apucat-o pe Kelsey de umăr şi am obligat-o să rămână nemişcată.

— Kelsey, gata, potoleşte-te! Parc-ai fi un chihuahua.

— Poftim? E o alegere foarte bună. E simpatic. Frumuşel. Şi am văzut clar că ţi-a aruncat o privire în decolteu... DE DOUĂ ORI.

Nu greşea. Numai că tot nu eram îndeajuns de interesată să mă culc cu el, ceea ce nu însemna că îl eliminam drept candidat, deşi ar fi fost mult mai bine dacă măcar aş fi fost interesată de tipul cu care aveam s-o fac.

— Nu sunt convinsă... Nu simt nicio scânteie între noi doi, am spus.

Presimţind că urma să-şi dea ochii peste cap, am adăugat:

— Deocamdată.

Barmanul Frumuşel a revenit cu băuturile, Kelsey s-a oferit să plătească, iar eu am dat peste cap ambele pahare înainte ca prietena mea să apuce să-i dea cârdul. A rămas nemişcat un moment, mi-a zâmbit, după care i s-a adresat altui client. Între timp, am şterpelit unul dintre paharele lui Kelsey.

— Ai noroc că e o noapte importantă pentru tine, Bliss. În mod normal, nu las pe nimeni să intervină între mine şi tequila mea.

Cu mâna întinsă, i-am răspuns:

— Ca să ştii, nimeni n-o să ajungă între picioarele mele decât când o să fiu îndeajuns de beată, aşa că dă-mi-o şi pe ultima!

Kelsey mi-a zâmbit, clătinând din cap. A cedat câteva clipe mai târziu. Abia după patru pahare de tequila am început să mă simt mai puţin speriată de ideea de sex.

De data asta s-a apropiat de noi o barmaniţă şi am comandat un whisky cu Cola, din care să beau cât timp îmi faceam ordine în gânduri.

Barmanul Frumuşel şi-a făcut din nou apariţia. Dar probabil că nu avea cum să-şi termine tura mai devreme de ora două noaptea. Iar eu eram deja cu nervii praf, aşa că, dacă mai trăgeam de timp până la două, aveam să

înnebunesc de-a binelea. Parcă mă şi vedeam legată de un pat de spital, din cauza sexului.

Lângă mine era un tip care se apropia din ce în ce mai mult, cu fiecare sorbitură de-a mea, dar părea să aibă vreo patruzeci de ani. Nu, mersi!

Am mai luat o gură de băutură şi i-am mulţumit în sinea mea barmanului fiindcă nu se sfiise să toarne mai multă tărie, după care am început să mă uit la cei de la bar.

— De el ce zici? m-a întrebat Kelsey, arătându-mi un tip de la o masă din apropiere.

— Prea snob.

— Dar ăla?

— Prea hipster, m-am plâns eu.

— Şi cel de acolo?

— Bleah! Prea păros.

Şi lista a continuat, până când m-am convins că noaptea era deja ratată. Kelsey a sugerat să mergem în alt bar, dar era ultimul lucru pe care voiam să-l fac. I-am spus că trebuie să merg la baie şi am sperat să-i distragă cineva atenţia cât timp eram plecată, ca să mă pot face nevăzută de aici fără prea mare bătaie de cap. Toaleta era undeva în spate, după mesele de biliard.

Atunci l-am observat.

De fapt, mai întâi am văzut cartea.

Şi nu mi-am putut ţine gura:

— Dacă asta e cumva o metodă de agăţat tipe, îţi sugerez să te muţi într-o zonă cu ceva mai mult trafic.

Şi-a ridicat privirea din carte şi, brusc, nu am mai fost în stare să înghit. Era de departe cel mai frumos tip pe care-l văzusem: cu un păr blond, care-i cădea peste ochii de-un albastru limpede, şi cu o barbă care-i dădea

un aer masculin — dar fără să-l facă să pară prea păros —, cu un chip în stare să-i facă pe îngeri să cânte. Pe mine nu mă făcea să cânt. Ci doar să mă holbez la el. De ce oare mă oprisem din mers? De ce era nevoie să mă fac de fiecare dată de râs?

— Poftim? a zis el.

Îi admiram în continuare părul perfect şi ochii albaştri pătrunzători, aşa că i-am răspuns cu o secundă întârziere:

— Shakespeare. Nimeni nu citeşte Shakespeare într-un bar, decât dacă e un truc de agăţat. Nu vreau să spun decât că ai avea mai multe şanse undeva mai în faţă.

Nu mi-a răspuns la început. Pe urmă a zâmbit larg, scoţând la iveală — ce să vezi! — nişte dinţi impecabili.

— Nu e un truc, dar, chiar dacă ar fi, mi se pare că am noroc şi aici.

Accent. AVEA ACCENT BRITANIC. Doamne sfinte! Eram, în mod oficial, cucerită.

Respiră! Trebuia să respir.

Nu te pierde cu firea, Bliss!

A lăsat cartea jos, dar nu înainte să pună semn acolo unde rămăsese. Dumnezeule! Tipul ăsta chiar citea Shakespeare într-un bar!

— Adică nu încerci să agăţi fete? am insistat.

— Nu.

Cu mintea mea analitică, am observat imediat că folosise un verb la timpul trecut. Adică... nu încercase să seducă pe nimeni, dar poate că acum exact asta făcea.

L-am mai privit o dată. Râdea de-a binelea. Avea dinţi sclipitori şi o barbă de-o zi care-l făceau să arate absolut

delicios. Da, eram, în mod clar, uşor de sedus. Şi gândul ăsta a fost de ajuns să-mi provoace un şoc.

— Cum te cheamă, iubire?

„Iubire”? IUBIRE! Simţeam că nu mai aveam aer.

— Bliss[1].

— Asta-i o replică de agăţat? s-a interesat el.

M-am înroşit toată.

— Nu, chiar aşa mă cheamă.

— Un nume încântător pentru o fată încântătoare, mi-a răspuns pe un ton care mi-a răscolit măruntaiele, de parcă uterul meu începuse să danseze step pe restul organelor mele.

Sfinte! Simţeam că mor în chinuri, cu toate simţurile trezite la viaţă. Oare aşa te simţi ori de câte ori eşti atras sexual de cineva? Atunci, nu-i deloc de mirare că oamenii fac cele mai mari nebunii din cauza sexului.

— Uite cum stă treaba, Bliss: tocmai am ajuns în oraş şi am reuşit să mă blochez pe dinafară din apartamentul meu. Iar acum

[1]Joc de cuvinte, *bliss* însemnând „extaz”, „beatitudine”, în limba engleză.

aştept să apară lăcătuşul şi m-am gândit să fac ceva util cu timpul meu.

— Aşa că te pui la punct cu opera lui Shakespeare?

— Sau măcar încerc. Sincer, nu mi-a plăcut niciodată prea mult, dar propun să păstrăm secretul ăsta între noi doi.

Eram convinsă că aveam în continuare obraji roşii, mai ales că emanam căldură. De fapt, îmi simţeam tot corpul înfierbântat. Nu eram sigură dacă din cauza ruşinii sau a accentului, dar mai aveam puţin şi luam foc în faţa lui.

— Pari dezamăgită, Bliss. Îţi place Shakespeare?

Am încuviinţat fără cuvinte, fiindcă deja simţeam că gâdejul mi se încleştează cu totul şi că nu mai pot vorbi. Mi-a răspuns strâmbând din nas şi mi-am imaginat cum degetele mele îi mângâie spaţiul dintre nas şi buze.
O luam razna. Era clar, nu mai aveam mult până să mă declar nebună de-a dreptul.
— Nu-mi spune că eşti fană *Romeo şi Julieta*| m-a tachinat tipul.
Bun! Aşa era bine, despre asta chiar aveam ce discuta.
— De fapt, sunt fană *Othello.* E piesa mea preferată.
— Ah, cinstita Desdemona! Credincioasă şi pură.
Inima mi-a stat în loc auzind cuvântul „pură”.
— îmi... hm...—am încercat să-mi leg cuvintele — îmi place juxtapunerea dintre raţiune şi pasiune.
— Şi mie îmi place pasiunea, mi-a răspuns, lăsându-şi privirea să coboare pe trupul meu.
Simţeam furnicături pe coloană, ca şi cum şira spinării ar fi vrut să-mi iasă prin piele.
— Nu m-ai întrebat cum mă cheamă, mi-a spus tipul.
Mi-am dres vocea. Nu cred că eram deloc atrăgătoare. Eram la
fel de sociabilă ca un om al cavernelor. L-am întrebat:
— Cum te cheamă?

— Şi-a aplecat capul într-o parte.Rămâi cu mine şi-o să-ţi spun.
Nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că-mi simţeam picioarele ca de gelatină şi că, dacă m-aş fi aşezat la masă, nu aş mai fi riscat să leşin din cauza excesului de hormoni, care era evident că-mi puseseră stăpânire pe creier. M-am lăsat pe scaun, dar, în loc de uşurare, am simţit că-mi creşte tensiunea şi mai mult. Când a vorbit, ochii mi s-au lipit de buzele lui.
— Mă cheamă Garrick.
Cine-ar fi crezut vreodată că numele pot fi aşa de seducătoare?
— Mă bucur să te cunosc, Garrick.
Şi-a proptit coatele pe masă şi s-a aplecat spre mine. I-am observat umerii laţi şi felul în care i se mişcau muşchii pe sub tricou. Apoi ne-am privit şi lumina din bar a dispărut treptat, iar eu am căzut în capcana ochilor de-un albastru intens.
— O să-ţi cumpăr ceva de băut.
Nu era o întrebare. De fapt, atunci când m-a privit, nu era nimic întrebător în atitudinea lui; doar certitudine.

Pe urmă, a adăugat Garrick, o să putem sta mai mult de vorbă despre raţiune şi… pasiune.Capitolul doi

N-aş fi putut spune dacă senzaţia de arsură din pieptul meu se datora privirilor ferite pe care mi le arunca

Garrick sau restului de whisky şi Cola pe care îl dădusem pe gât ca şi cum aş fi băut un pahar cu apă.
Un chelner şi-a făcut apariţia, chemat de Garrick. Am prins un moment să mă îmbărbătez, cât timp şi-a comandat el ceva de băut.
— Bliss? mi s-a adresat el, întrebător.
Avea un glas care mă făcea să tremur.
Mi-am ridicat privirea spre el, apoi m-am uitat la chelner — nimeni altul decât Barmanul Frumuşel de dinainte. Eram pe punctul de a deschide gura să mai comand un whisky cu Cola, când Frumuşelul m-a oprit, cu o mână pe umărul meu:
— Gata, mi-am amintit. Un whisky cu Cola, nu?
Am încuviinţat, iar el mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. M-am oprit o clipă să mă gândesc cum de ştiuse ce voiam să beau. Eram aproape sigură că fata de la bar ne servise ultima. Cum continua să-mi zâmbească, m-am forţat să deschid gura:
— Mulţumesc, ăăă...
— Brandon, a completat el.
— Mulţumesc, Brandon!
L-a privit pe Garrick, după care şi-a îndreptat iar atenţia asupra mea:
— Să-i spun prietenei tale că te întorci la ea?
— Âăă... mda, cred că da.
Mi-a răspuns cu un zâmbet şi a continuat să mă urmărească câteva secunde, după care s-a întors şi s-a îndreptat spre bar. Ştiam i ii (rcbuia să-l privesc din nou pe Garrick, dar mă simţeam îngro- /.ilă la gândul că urma să mă topesc de ruşine şi de dorinţă când voi vedea din nou ochii ăia demenţiali.
Garrick a zis:

— Ştii, uneori mă întreb dacă Desdemona chiar era atât de nevinovată pe cât ar fi vrut să credem. Poate că ştia ce efect are .însupra bărbaţilor şi se distra atunci când îi făcea geloşi.
Mă studia, cu ochi mijiţi. Am înghiţit în sec şi i-am susţinut privirea, urmărindu-l la rândul meu.
l-am dat replica:
— Sau poate că se simţea doar intimidată de Othello şi nu ştia cum să-i vorbească. La urma urmei, comunicarea e cheia.
— Serios?
— Da. Le-ar fi putut rezolva o mulţime de probleme.
— în cazul ăsta, îndrăznesc să fiu cât se poate de clar, m-a anunţat, ridicându-şi scaunul şi aşezându-l la câţiva centimetri distanţă de mine.
S-a strecurat alături de mine şi a continuat:
— Aş prefera să nu te duci înapoi la prietena ta. Rămâi cu mine, aici.
înghite, Bliss, mi-am spus. *Trebuie să înghiţi acum; dacă nu, o* să începi să salivezi cât de curând.
— Păi, prietena mea mă cam aşteaptă. Ce-o să facem aici, dacă rămân?
A ridicat mâna şi mi-a dat părul peste umăr. Mi-a atins în treacăt gâtul, oprindu-se în dreptul unei vene care-mi pulsa nebuneşte.
— Am putea să vorbim despre Shakespeare. Putem vorbi despre orice vrei tu. Deşi nu-ţi promit că n-o să fiu distras de gâtul ăsta frumos.
Degetele lui au urcat uşor pe maxilarul meu, până când mi-au atins bărbia. A ridicat-o uşor, cu degetul arătător.

— Sau de buzele astea. Ori de ochi. Aş putea să te curtez cu poveşti despre viaţa mea, aşa cum a făcut Othello cu Desdemona.
Mă simţeam deja îndeajuns de curtată. I-am răspuns cu o voce enervant de stinsă:
— Hai să nu facem nicio comparaţie între ce se întâmplă în seara asta şi povestea unui cuplu care a sfârşit cu o crimă şi cu o sinucidere!
A zâmbit larg şi şi-a retras degetul de pe bărbia mea. Simţeam cum locul în care mă atinsese ardea. A fost nevoie să-mi impun să nu mă aplec spre el ca să-i regăsesc atingerea.
— *Touché!* mi-a zis Garrick. Nu-mi pasă ce facem, cât timp rămâi aici, cu mine.
— Bine.
Eram nemaipomenit de mândră de mine fiindcă reuşisem să-i dau un răspuns calm, în loc să scot pe gură fix ce-mi trecea prin minte: *Doamne sfinte! Da! O să fac orice îmi ceri.*
— Poate c-ar trebui să mă încui pe dinafară mai des, a glumit el.
Să fiu sinceră, mi-ar fi plăcut să ne încuiem împreună, dar pe
dinăuntru.
Telefonul a început să-mi vibreze în buzunar şi m-am grăbit să răspund. Nu voiam să mai creez un moment stânjenitor lăsând să se audă melodia unei trupe de băieţi, pe care o aveam setată pe post de sonerie.
Am răspuns:
— Da?
— Ai căzut în toaletă sau ce faci acolo?
Era Kelsey.

— Nu, Kelsey, nu am căzut. Ştii ce? Ce-ar fi să te duci acasă fără mine?
Privirea lui Garrick s-a întunecat şi am văzut, cu răsuflarea întretăiată, că şi-a fixat privirea asupra buzelor mele.
— Bliss, nu mai încerca să scapi! O să faci sex în seara asta. Chiar de-ar fi s-o faci cu mine, şi tot o faci!
Doamne, nu putea oare să vorbească mai încet? Cred că Garrick auzea totul, dar nu şi-a dezlipit nicio clipă ochii de pe buzele mele.
— Nu e cazul, Kels.
încercam să găsesc o modalitate să-i comunic că deja îmi găsisem candidatul, când am auzit o exclamaţie:
— DOAMNE, DUMNEZEULE!
Am aruncat o privire peste umărul lui Garrick şi am surprins-o pe Kelsey cu gura până la urechi, gesticulând spre mine.
— Da, bine, Kels, te sun mai târziu, bine?
— Aşa să faci. Să mă suni să-mi dai toate detaliile delicioase!
— Mai vedem noi.
— Da! Să faci bine să *vezi* tot ce e de văzut în noaptea asta, draga mea! Sper să-ţi deschidă mai mult decât ochii...
I-am închis telefonul fără să-i mai răspund.
— Prietena ta? m-a întrebat Garrick.
Am încuviinţat din cap. Simţeam că iau foc de la privirea cu care mă ţintuia. Nimeni nu mă făcuse vreodată să mă simt aşa de excitată, fără ca măcar să mă atingă. Din tipul ăsta se prelingeau valuri de energie sexuală, iar eu constatam cu surprindere că eram foarte interesată să învăţ să „înot”
— Deci rămâi?

Am dat din nou din cap, în semn că da, şi-am simţit cum mi se încordează fiecare muşchi. Dacă nu mă săruta mai repede, aveam să explodez. Şi, chiar când credeam că urma s-o facă, şi-a făcut apariţia Frumuşelul. S-a apropiat fericit, dar i-a pierit zâmbetul imediat ce a observat cât de aproape stăteam de Garrick.

— îmi cer scuze că a durat aşa de mult, mi-a zis barmanul. E aglomeraţie mare în faţă.

— Nu e nicio problemă, Brahdon.

— Mersi! Mai ai nevoie de altceva?

— Nu, mulţumesc.

Brandon l-a privit şi pe Garrick, după care s-a aplecat spre mine şi a întrebat:

— Eşti sigură?

— Suntem siguri, l-a anunţat Garrick scurt şi i-a înmânat câteva bancnote. Păstrează restul.

După ce s-a dus să ia comanda unei perechi care stătea Ia câteva mese distanţă de noi, Brandon a plecat înapoi la bar. Atunci când am fost sigură că nu mă mai putea auzi, mi-am întors iar privirea spre Garrick, care îşi rezemase între timp braţul de scaunul meu, şi l-am întrebat:

— Garrick, eşti genul de tip gelos?

— Nu prea.

Am ridicat o sprânceană. Mi-a zâmbit fără jenă şi a comentat:

— Poate că discuţia asta despre Othello m-a stârnit puţin.

— Atunci, hai să vorbim despre altceva. La ce oră a zis lăcătuşul că ajunge la tine la apartament?

S-a uitat scurt la ceas şi am profitat de moment ca să mă holbez la braţele lui incredibil de musculoase.

— Nu cred că mai durează mult.

— N-ar trebui să te duci acasă, să-l aştepţi?

Nu-mi dădeam seama ce-mi doream cu exactitate în clipa asta. Era clar că-l plăceam şi în mod cert doream să mă sărute, dar eram deja obişnuită să-mi sabotez de una singură toate şansele, în aşa fel încât nu se ajungea niciodată prea departe. Căutam de fiecare dată o ieşire de urgenţă, o cale de evadare.

— încerci cumva să scapi de mine? a glumit Garrick.

Am tras adânc aer în piept. Nu mai dădeam înapoi. Fără ieşiri de urgenţă, de data asta. Mi-am muşcat buza şi l-am privit. Speram să nu-mi poată zări, dincolo de nonşalanţa mea prefăcută, toate spaimele care mă cuprinseseră. Aşa că i-am spus:

— Am putea merge la tine, să-l aşteptăm împreună.

Şi-a mai oprit o dată privirea la buzele mele. Muream... Muream să mă sărute.

— E mult mai bine aşa, a comentat el.

S-a ridicat şi mi-a oferit braţul.

— Doamna mea e gata?

— Nu vrei să ne terminăm mai întâi băuturile?

Mi-a luat mâna şi şi-a lipit buzele de interiorul încheieturii mele.

— Sunt deja ameţit... de tine.

Am pufnit în râs la replică lui ridicolă (dar care avea efect, deşi nu voiam să recunosc).

A zâmbit.

— A fost prea mult? Ce pot să spun? Bardul[I] nostru mi-a insuflat simţul dramatic.

I Supranume atribuit dramaturgului şi poetului WiUiam Shakespeare.

Aluzie la faptul că, potrivit legendei, vampirii nu pot intra în casa unui om decât dacă sunt invitaţi să o facă. (N. red.)

— Hai să încercăm să fim ceva mai realişti, i-am propus.

— Bine.

Abia terminasem de procesat replica lui despre ameţeală, când m-a ridicat din scaun, din senin, şi mi-a acoperit gura cu a lui. M-a ameţit imediat mirosul lui: de lămâi, piele şi încă ceva, nedefinit, care-mi lăsa gura apă. Eram mult prea şocată ca să reacţionez în vreun fel. Eram perfect conştientă că mă săruta în mijlocul barului. Până când mi-a muşcat uşor buza de jos. în clipa asta, am uitat de tot. Tremuram toată şi-mi simţeam inima în gât. De parcă se dublase gravitaţia şi eram atrasă spre el în mod irezistibil. Aveam minţile vraişte, dar nu îmi păsa. Am deschis gura şi i-am simţit imediat limba preluând controlul. M-am agăţat de spatele lui şi, drept răspuns, m-a tras şi mai aproape. Mă săruta încet şi apoi, în clipa imediat următoare, apăsat; mai întâi blând

şi pe urmă înverşunat. Stăteam aşa de aproape unul de altul, că îi simţeam fiecare părticică a corpului, şi totuşi voiam să fiu şi mai aproape. Şi-a strecurat mâna pe sub maioul meu, la spate. Degete fierbinţi îmi apăsau carnea înfierbântată. Intimitatea gestului m-a făcut să-mi scape un geamăt uşor. Am regretat imediat, fiindcă sunetul a părut să-l trezească la realitate, şi s-a desprins de mine

.Nu mi-am putut opri buzele să-l urmărească, dar s-a ferit din calea sărutului meu. A gemut însă, şi-a aplecat capul şi m-a sărutat fierbinte pe gât.

Creierul mi se deconecta încet şi sigur. Nu mai aveam decât trup şi — Doamne! — ce bine mă simţeam aşa! Nu mai rămăsese din mine decât un mănunchi de terminaţii nervoase, care o luaseră razna. Garrick a răsuflat adânc şi aerul expirat mi-a-pârjolit pielea. Cu glas răguşit, mi-a şoptit:

— Iartă-mă. M-a luat valul.

Erau cuvintele potrivite. Luată de val. Niciodată până atunci nu mai fusesem aşa de fascinată de cineva. Aşa de dezlănţuită. Mă excita şi mă îngrozea deopotrivă.

Dintr-odată, chipul i-a apărut dinaintea mea. M-am străduit să-mi menţin o expresie neutră. Şi-a retras mâna de sub maioul meu şi imediat i-am simţit lipsa.

S-a tras un pas în spate şi a zis:

— Bun. Poate c-ar fi momentul pentru mai multă raţiune şi mai puţină pasiune.

Am râs, dar în sinea mea îi arătam deja raţiunii degetul mijlociu. Raţiunea îmi conducea existenţa de mult

prea mult timp.Capitolul trei

— Glumeşti, nu?
I .-am ţintuit cu privirea. Mă întrebam dacă puteam să fac faţă l.i uşa ceva, dat fiind cât de obsedată de control eram.
Mi-a mângâiat obrazul şi a continuat:
— Promit s-o iau uşor.
Am clătinat din cap. Şi-a lăsat imediat mâna să cadă.
— Nu cred că pot s-o fac, i-am zis.
— Ţine-te de mine! Îţi promit c-o să-ţi placă.
— Garrick...
— Bliss, ai încredere în mine!
Am tras adânc aer în piept. Puteam s-o fac. Nu trebuia decât să-mi deconectez creierul, aşa cum îmi spusese Kelsey.
— Bine, dar grăbeşte-te... până nu mă răzgândesc.
Chipul i s-a luminat de un zâmbet şi m-a sărutat repede pe tâmplă.
— Bravo! Aşa te vreau!
După ce mi-a fixat casca cu grijă, a încălecat motocicleta şi mi-a întins mâna. Mi-am înăbuşit temerile şi mi-am strecurat mâna într-a lui. Şaua era curbată, aşa că, deşi încercam să mă ţin mai departe de el, corpul îmi aluneca până când ajungea lipit de al lui.
Şi-a proptit mâna pe genunchiul meu şi degetele lui au atins locul ăla sensibil din spate.
— Ţine-te de mine!

Am făcut cum mi-a spus şi aproape că am avut un atac cerebral când i-am simţit, prin materialul tricoului, muşchii abdomenului.

Brusc, am devenit conştientă de burtica mea, care îşi făcea apariţia deasupra beteliei blugilor mei. Avea să-mi vadă corpul şi să decidă că nu eram destul de bună pentru el. La naiba! Probabil că-mi simţea deja burta lipită de spinarea lui şi regreta. Mâna de pe genunchiul meu m-a tras spre el şi, deşi nu credeam c-anTputea sta mai aproape unul de celălalt, s-a întâmplat.

Nu eram lipită de el; devenisem una cu el.

Aveam şoldurile aşa de aproape de el, că simţeam cum mă cuprinde o toropeală magică. Şi am pornit la drum. Mi-am încleştat mâinile pe mijlocul lui, iar motocicleta a derapat uşor într-o parte.

Am scos un ţipăt. Un urlet, mai degrabă. Direct în urechea lui.

A îndreptat imediat motocicleta şi a încetinit, oprind la un stop.

— Eşti bine?

Cu faţa îngropată între umerii lui, am izbutit să scot un:

— Mda.

— Iartă-mă, iubire! Mă cam gâdil.

—Oh! am spus şi mi-am relaxat degetele, pe care i le înfipse- sem în coaste.

Slavă Domnului că nu-mi putea vedea faţa! Nu-mi stătea bine cu obrajii roşii.

Mi-a călăuzit mâinile până când mi-am petrecut antebraţele pe după mijlocul lui.

— Uite, aşa e mai bine. Hai să mai încercăm o dată.

A doua oară când a demarat, nu am mai ţipat. A accelerat treptat, iar eu mi-am ţinut obrazul lipit de el, cu ochii închişi.

Dată fiind conversaţia noastră anterioară, Shakespeare era un subiect proaspăt, aşa că m-am apucat să recit în minte toate versurile lui Shakespeare pe care le ştiam, numai să-mi ţin mintea ocupată. Am început cu monologul lui Hamlet. Am trecut apoi la discursul de Ziua Sfântului Crispin, din *Henric al V-lea,* şi tocmai terminam monologul lui Macbeth — „Şi mâine, mâine, mâine...” —, când Garrick m-a întrerupt:

— Chiar îţi place Bardul.

Umilinţa începea să devină starea mea de fapt. Se pare că nu recitam toate versurile alea în minte, aşa cum credeam, ci în gura mare.

— Păi... hm... le reţin cu uşurinţă, asta-i tot.

Am încercat să-mi calmez bătăile inimii. Acum, că motocicleta se oprise, creierul meu putea trece uşor celălalt subiect pe care mă străduisem să-l evit. Sexul. Urma să fac sex.

Cu un tip.

Cu un BRITANIC sexy.

Sau poate aveam să vomit.

Dacă vomitam pe britanicul meu sexy?

Dacă vomitam pe britanicul meu sexy, în timpul sexului?

— Bliss?

Am tresărit, îngrozită de ideea că gândisem din nou cu glas tare.

— Da?

— Putem să coborâm oricând de pe motocicletă, să ştii.

— Ah!

Mi-am retras braţele în aşa o grabă, încât mai că mi-am pierdut echilibrul şi era cât pe ce să cad. Din fericire, âm reuşit să mă echilibrez şi am coborât cu grijă.

După care mi-am atins piciorul de o ţeavă a motocicletei şi am ţipat din nou.

Era fierbinte. ÎNGROZITOR de fierbinte. Mă ustura.

— Bliss?

Am şchiopătat câţiva paşi şi Garrick m-a ajuns imediat. Deşi aveam pumnii încleştaţi şi-mi muşcam buza de jos ca să nu ţip de durere, simţeam cum lacrimile mi se adună în ochi.

Mi-a cuprins chipul în mâini şi abia apoi mi-a observat piciorul: imediat sub tivul pantalonilor trei sferturi îmi apăruse deja o umflătură roşie.

— Ah, fir-ar să fie!

Strângea din buze, neştiind dacă eram sau nu în stare să deschid gura fără să plâng. Garrick şi-a petrecut un braţ pe după mijlocul meu.

— Hai, iubire! Să sperăm că a venit între timp şi lăcătuşul.

Pentru prima oară, am privit împrejurul meu şi mi-am dat
seama unde ne aflam.

Eram chiar în complexul rezidenţial unde locuiam eu. Locuiam în acelaşi complex!

M-am gândit şi m-am răzgândit dacă să-i zic asta. M-a condus spre apartamentul lui. Aproape că i-am dezvăluit totul când am trecut de maşina mea, pe care o lăsasem în parcare, după care mi-am amintit că mă pregătisem pentru o aventură de-o noapte, nimic mai

mult. Locuia în blocul de alături. Slavă Domnului! Dacă ar fi locuit chiar în blocul meu şi-aş fi fost nevoită să-l văd zilnic, după partida îngrozitoare de sex pe care încercam s-o am?

Am ajuns la el la uşă.

Nu venise lăcătuşul.

Arsura de pe picior mă ustura îngrozitor.

M-a privit îngrijorat, după care şi-a scos telefonul.

A sunat la ultimul număr apelat. S-a îndepărtat puţin, cât să vorbească, iar eu m-am sprijinit de zidul de lângă uşa de la intrare. În mod clar, nu-mi era dat să fac sex în noaptea asta. Era modul lui Dumnezeu de a-mi transmite că eram menită să ajung călugăriţă. Să mă duc la mănăstire[1] şi alte prostii din astea.

Eram în aşa un hal, că ajunsesem să-l confund pe Dumnezeu cu Shakespeare.

Garrick s-a întors şi — ce să vezi? — arăta chipeş chiar şi încruntat.

— Am veşti proaste, m-a anunţat Garrick. Tipul are treabă şi nu ajunge aici decât peste o oră.

' Aluzie la una dintre replicile lui Hamlet către Ofelia — *Get thee to a nunnery.* (N. red.)

Am încercat să nu mă pleoştesc. Fără succes.

A îngenuncheat şi mi-a atins piciorul, oprindu-se chiar deasupra rănii. Noroc că mă epilasem. A tras adânc aer în piept şi a expirat pe nas, uşor. A închis o clipă ochii, apoi a încuviinţat din cap.

— Bun. Păi, în cazul ăsta, poate ar trebui să mergem la spital, la Urgenţe.

— Poftim? Nu!

Ce avea să spună Kelsey? Pornisem hotărâtă să fac sex şi, în loc de asta, ajungeam la Urgenţe. Vai de capul meu!

— Bliss, arsura nu e foarte urâtă, dar o să doară ca naiba dacă nu o tratezi.

Mi-am lăsat capul pe spate până am atins peretele şi mi-am suflat o şuviţă de păr din ochi.

— Nu locuiesc departe de aici. Am putea merge la mine acasă.

— A, bine!

Zâmbetul i-a revenit şi, pentru o fracţiune de secundă, nu am mai simţit nicio durere, aşa de absorbită de el eram. A continuat:

— Trebuie să avem grijă cum te urci pe motocicletă. Nu vreau să te trezeşti iar cu o arsură.

Mi-am muşcat buza de jos.

— De fapt, nu e nevoie să mai mergem cu motocicleta, i-am zis.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Când ţi-am spus că nu stau departe, am vrut să zic că locuiesc în blocul de alături.

Acum a ridicat ambele sprâncene. Dar surprinderea lui nu a durat decât o secundă, până când chipul i-a fost străbătut de o altă expresie, una mult mai greu de definit şi care-mi stârnea fluturi în stomac.

— Atunci, hai la tine acasă, vecino!

Mi s-au înmuiat genunchii, şi nu numai din cauza durerii provocate de arsură.

Am înghiţit, dar gura tot uscată mi-o simţeam. Nu şi-a mai petrecut braţul pe după mine, dar mi-a atins spatele cu degetele, şi aşa am mers tot drumul. Am ajuns la n\ine în mai puţin de un minut. Şi-a lăsat

mâna să coboare mai mult, spre talia mea, cât mi-am căutat cheile; şi pentru o secundă-două, am uitat cu desăvârşire după ce scotoceam.

După chei. Cheile de la apartamentul meu.

în care urma ca el să intre.

Cu mine.

Singuri.

Ca să facem sex.

Sex.

Sex.

Sex.

Mi se părea că am degetele rupte — încercam şi iar încercam, fără succes, să bag cheia în yală. Garrick nu a scos o vorbă în tot timpul ăsta. Nu mi-a luat cheile din mână, şi bine a făcut, căci m-ar fi scos din sărite. Era clar că eram praf la nivel mintal, emoţional şi fizic, dar nu aveam nevoie ca un tip să-mi descuie uşa. A rămas calm, cu mâna în acelaşi loc, aşteptând răbdător până când am reuşit să deschid.

Am intrat în holul întunecos, dar mâna lui nu m-a mai urmat. L-am privit cum stătea în prag, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Avea un zâmbet şui, afectuos şi aşa de frumos, că mi s-a oprit inima în loc. Dar arăta ca şi cum nu avea de gând să intre. Gata! Se răzgândise. Fiindcă eram praf. La urma urmei, de ce nu s-ar fi răzgândit?

Am tras adânc aer în piept şi mi-am reamintit că eram minunată. Nu eram nesigură şi nici timidă. Eram doar virgină. Nu-i mare chestie. Şi dacă voiam să nu mai fiu virgină, nu trebuia decât să-mi doresc să fac sex. Trebuia să fac în aşa fel încât să fac sex. Era timpul să mă îmbărbă... *înfemeiez.*

— Aştepţi vreo invitaţie specială? l-am întrebat, privind cum zăbovea în prag. Asta e partea aia în care îmi mărturiseşti că eşti, de fapt, vampir[1]?

A râs pe înfundate:

— Nu, îţi promit că nu. Am pielea aşa de palidă doar fiindcă sunt britanic, nu din alte motive.

— Şi atunci ce aştepţi? Ce s-a întâmplat cu tipul care m-a obligat să mă aşez lângă el ca să-mi afle numele şi mi-a explicat cât a putut de clar că nu vrea să mă întorc la prietena mea?

Ce se întâmplase cu tipul care era curajos, aşa cum eu doar mă puteam preface că sunt?

A făcut un pas până în dreptul pragului şi s-a proptit de tocul uşii.

— Tipul ăla încearcă să se poarte ca un domn, pentru că, oricât de mult ar vrea să te ia la el acasă şi oricât de mult ar vrea să te sărute, eşti rănită şi mi-e teamă că, de fapt, nu îţi doreşti să fiu aici.

— Vrei să zici că tipului îi este frică, l-am tachinat.

— Hm?

— Vorbeai la persoana a treia şi pe urmă ai trecut la persoana întâi..., am bătut eu câmpii.

— Aşa este, a răspuns, fără să-şi curme zâmbetul.

Ce însemna asta oare?

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Bliss.

Asta era cea mai uşoară ieşire din situaţia de acum, dacă nu-mi doream să continui. Dacă voiam ca virginitatea mea să mai apuce o nouă zi. începuse deja să se îndepărteze. Nu trebuia decât să-l las să plece, şi gata.

— Aşteaptă!

A surâs uşor

.Am respirat, încercând să-mi înving frica. I-am zis:
— Dacă tipul ăsta încearcă să se poarte ca un domn, nu ar trebui oare să rămână şi să încerce s-o ajute pe fata rănită, care habar nu are cum se tratează rănile provocate de motociclete?
Şi-a aplecat ochii, privindu-mi din nou piciorul rănit, dar, când şi i-a ridicat, privirea i s-a oprit în dreptul buzelor mele, din nou.
— Fata rănită are dreptate. Aşa ar proceda un domn adevărat.
După care a intrat în apartament şi a închis uşa în urma lui.
Pe stradă se stinseseră deja luminile, iar noi doi ne-am trezit în
holul întunecat. Nu-mi schimbasem de câteva săptămâni becurile arse.
M-am apropiat de el şi am simţit cum întreg corpul lui emana căldură. Şi-a proptit din nou mâna pe spatele meu, spre talie şi mi-a şoptit în întuneric:

Ia-o înainte, iubire.Capitolul patru

Stăteam în picioare, în baie, în maiou şi chiloţi, cu pantalonii în vine, şi aproape că nu mai puteam respira. Garrick era de cealaltă parte a uşii şi—I simţeam ca pe un magnet. Inima încerca să-mi iasă din piept şi să i se alăture. îmi spusese să-mi scot pantalonii şi că era nevoie să evit, pentru o vreme, să port haine strâmte, i arc mi-ar fi atins arsura. Ba chiar se oferise să mă ajute să-mi dau jos pantalonii, ceea ce aproape că m-a făcut să vomit de agitaţie. M-am

chinuit singură, după ce am încercat fără succes să mi-i dc/.lipesc de pe rană.

Am coborât pantalonii un pic mai mult şi mi-am muşcat buza, înccrcând să-mi înăbuş un icnet de durere.

— Bliss? m-a întrebat Garrick, ciocănind uşor la uşă. Eşti bine?

— Da. Mă simt super, i-am răspuns.

Am tras din nou de material şi am oftat adânc.

— Bliss, lasă-mă să te ajut.

Am închis ochii, încercând să găsesc o cale de ieşire. Şchiopătând prin baie, cu blugii în vine, am găsit în coşul pentru rufe murdare o fustă cu elastic în talie. Mi-am tras-o peste cap, cât să-mi acopere chiloţii, şi m-am aşezat pe capacul toaletei.

îmi simţeam obrajii arzând şi-am bănuit că aveau deja o nuanţă înfiorător de roşie. Nu aveam ce face. Aşa că m-am resemnat.

— Bine, intră!

Uşa s-a deschis încet şi Garrick a băgat puţin capul înăuntru, după care a intrat cu totul. A aruncat o privire scurtă la fusta mototolită şi la blugii făcuţi ghemotoc în jurul genunchilor.

Şi l-a pufnit râsul.

— E extrem de umilitor, să ştii, i-am zis.

Cum aveam să mă mai culc cu el, în condiţiile astea?

A strâns din buze, ca să nu se mai hlizească, dar ochii continuau să-i râdă, amuzaţi.

— Iartă-mă, ştiu că te doare. Doar că arăţi aşa de...

— Ridicolă?

— Drăguţă.

L-am ţintuit din priviri.

— Ridicol de drăguţă, a completat.
Avea un zâmbet ameţitor şi nu m-am putut abţine să surâd, la rândul meu.
— Bine. Acum, dacă ai terminat de râs, ajută-mă să-mi scot pantalonii, am continuat, cu acelaşi sarcasm de la început.
Cât despre el, ori nu înţelegea sarcasmul, ori nu-i păsa, fiindcă mă fixa cu o privire pe care nu aş fi putut-o descrie decât ca pe cea a unui animal de pradă. Brusc, am simţit că ard şi în alte locuri decât în dreptul rănii de pe picior.
M-a privit un moment, după care şi-a plecat ochii şi şi-a dres vocea. A îngenuncheat alături de mine şi mi-a cuprins piciorul în palme.
începusem deja să-mi dau jos pantalonii, dar ajunsesem cu ei doar până la genunchi. Mâna i-a zăbovit în dreptul fermoarului, care se afla undeva pe la mijlocul coapselor. Şi-a dres din nou glasul şi şi-a strecurat mâna de-a lungul piciorului. ATAC DE CORD.
Eram sigură că asta mi se întâmpla. Cu cealaltă mână, i-a tras cât de mult a putut, sub genunchi. Şi-a ridicat ochii spre mine, apoi m-a întrebat:
— îmi dai puţin mâna?
Nu puteam vorbi. I-am întins mâna dreaptă, cu o palmă jenant de transpirată. Mi-a luat-o şi mi-a strecurat-o pe cracul pantalonului, ca s-o apuc pe a lui, pe dinăuntru.
— Ţine mâna aici şi depărtează cât poţi de mult pantalonul de picior, bine? O să fac şi eu la fel, ceva mai jos, şi o să încercăm să-l tragem peste rană, fără s-o atingem.

Am dat din cap în semn că da.

Şi-a strecurat mâna pe dinăuntru, ceea ce m-a făcut să mă înfior. A continuat să facă exact ceea ce-mi explicase — să îndepărteze cracul pantalonului de picior. Şi, împreună, ne-am străduit să-l tragem în jos.

Nu a fost o misiune încununată de succes. Purtam o pereche de blugi indecent de strâmţi (mulţumită lui Kelsey) şi, din când în când, materialul îmi atingea pielea şi-mi venea mă ghemuiesc de durere.

— Iartă-mă! îmi tot spunea, ca şi cum ar fi fost vina lui.

După alte două minute de manevre precaute şi încete, într-un
final, pantalonii au ajuns la podea.

Am râs amândoi — aşa cum râd oamenii în filme, după ce dezamorsează o bombă. Şi când m-am oprit din râs, mi-am dat seama că-şi ţinea în continuare mâinile pe piciorul meu. Cu una îmi sprijinea glezna, iar cu cealaltă îmi mângâia uşor pielea din jurul rănii.

Mai aveam puţin şi mă prelingeam pe jos, dacă mă mai atingea
aşa.

— Aăă... mersi.

Atunci a părut să-şi dea seama ce făcea. Şi-a privit mâinile. În loc să le retragă imediat, a zâmbit, şi-a coborât uşor degetele pe piciorul meu şi abia pe urmă le-a luat de pe mine.

— Cu plăcere. Acum trebuie să tratăm rana. Ar fi bine să laşi să curgă nişte apă rece peste ea.

M-am şi imaginat stând cu piciorul cocoţat în chiuvetă sau chinuindu-ne să facem manevra asta în cadă. Probabil că mi se citea totul pe chip, fiindcă l-am auzit spunându-mi:

— Sau poate că la fel de bine ar merge şi o compresă cu apă rece.

I-am dat un prosop. S-a dus la chiuvetă, a dat drumul la apă şi a aşteptat să se răcească bine înainte să-l ude.

Am tras adânc aer în piept când l-a pus peste arsură, dar răcoarea mi-a dat o senzaţie plăcută, cât să mă relaxez pentru prima oară de când intraserăm în apartament.

— E mai bine?

Am încuviinţat:

— Mult mai bine. N-o să mai port blugi aşa de strâmţi în viaţa mea.

Mi-a surâs şi a comentat:

— Ar fi păcat.

Aveam neapărată nevoie de un evantai, dacă avea de gând să continue să-mi spună astfel de lucruri.

— Uite — a început el —, îmi pare rău pentru ce s-a petrecut. N-ar fi trebuit să te forţez să te urci pe motocicletă.

— Nu e vina ta că habar n-am despre motociclete şi că nu mi-am dat seama c-o să mă ard.

— Nu-mi vine să cred că nu te-ai urcat niciodată pe vreun motor, a comentat Garrick.

— Păi, mda, sunt multe lucruri pe care nu le-am făcut.

A ridicat repede o sprânceană.

— Ca de pildă?

Jur că-mi auzeam bătăile inimii scandând *jra-ie-ra, jra-ie-ra, jra-ie-ra.*

— Păi, hm... Aăă... până azi, n-am cunoscut niciun tip britanic.

A râs, trecându-şi degetele prin păr. îmi venea să-mi răsfir şi eu degetele prin părul lui. Mi-a spus:

— De asta m-ai sărutat, nu? Se pare că tuturor americancelor le plac băieţii care vorbesc cu accent britanic.

Străduindu-mă să nu râd, i-am răspuns:

— Cred că, de fapt, tu eşti cel care m-a sărutat.

S-a ridicat în picioare, iar şuviţele lui blonde şi ciufulite i-au alunecat pe frunte, scoţându-i în evidenţă ochii ispititori.

— Aşa-i.

A ţinut prosopul sub jetul de apă îndeajuns cât să se răcească, dar îmi simţeam deja corpul mult prea fierbinte ca să mai sesizez vreo diferenţă atunci când mi l-a pus iar pe picior. Cu cealaltă mână mi-a cuprins din nou glezna.

M-am străduit să vorbesc fără să mi se taie respiraţia:

— E rândul tău acum.

— Poftim?

— Ce nu ai mai făcut niciodată?

— Păi, n-am mai intrat în vorbă cu vreo fată, într-un bar.

Am rămas cu gura căscată:

— Chiar?

Cum era posibil? Arăta demenţial! Probabil că fetele i se aruncau de gât înainte să păşească în vreun bar.

A ridicat din umeri şi degetul lui mare s-a mişcat de sus în jos, pe piciorul meu.

— Ştiu că nu se prea potriveşte cu stereotipurile despre britanici, dar nu mi-a plăcut niciodată să mă aburesc... ăăă... adică să mă îmbăt.

— Nici mie, i-am răspuns.

Şi aşa era, deşi încă mi se învârtea capul de la paharele de tequila băute.

— Şi atunci ce caută un britanic ieşit din tipare tocmai în Texas?

A ridicat din umeri şi a zis:

— Sunt de ceva timp în State. Am venit aici ca să-mi continui studiile şi nu m-am mai întors acasă. De fapt, tocmai m-am mutat înapoi în Texas. N-am mai fost aici de câţiva ani buni.

— Nici eu. M-am mutat înapoi acum câţiva ani. Crescusem în Texas, dar ne-am mutat în Minnesota când am ajuns în clasa a opta. Şi întotdeauna îmi dorisem să mă întorc aici, ca să fac facultatea.

A mai udat o dată prosopul şi am continuat să stăm de vorbă. Mi-a povestit despre copilăria lui în Anglia şi despre cât de diferită e viaţa în America.

— Prima dată când mi-a spus un tip că-i plac nădragii mei am fost aşa de şocat, că am crezut că-mi scapă mie ceva. Credeam că se referă la chiloţi, nu la pantaloni.

— Nădragi? Nu înţeleg.

— Ăsta e cuvântul britanic pentru „chiloţi”, iubire.

Am râs

— Ah, e bine de ştiut.

— Când i-am cerut unui coleg de clasă o gumă — la voi i se zice radieră —, au râs cu toţii aşa de tare, că mi-a venit să mă urc în primul avion spre Londra.

Am încercat să mă abţin de la râs, şi nu am reuşit. Dar mi-am zis că o merita, pentru că şi el râsese, mai devreme, de eforturile mele cu blugii.

— Trebuie să fi fost oribil, l-am căinat eu.

S-a întins după bandajul pe care-l scosesem ceva mai devreme din dulap şi l-a aşezat cu grijă pe rană, după care i-a întins meticulos marginile.

— Te obişnuieşti, cu timpul. Locuiesc aici de aşa de multă vreme, că am ajuns să mă descurc. Mai am uneori probleme de adaptare, când mă întorc în State, dintr-o vizită la Londra, dar pot să spun că sunt deja destul de „americanizat”

— Mai puţin în privinţa accentului.

Mi-a zâmbit.

— Nu am cum să scap de el, nu? Cum altfel să mai atrag atenţia unor fete aşa de frumoase ca tine?

— Citindu-l pe Shakespeare într-un bar, cum altfel?

A râs şi sunetul mi s-a strecurat pe sub piele, liniştindu-mă.

— Eşti drăguţă, mi-a mărturisit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, ridicol de drăguţă, după cum am stabilit deja, ceva mai devreme.

— Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că eşti ridicol de sexy?

Şi uite-aşa mi-a dispărut relaxarea pe care o simţisem până
acum şi mi s-a tăiat respiraţia. Nu aveam niciun răspuns. Ce i-aş li putut răspunde la aşa ceva?

— De ce mă priveşti aşa? m-a întrebat.

N-aveam nici cea mai mică idee care dintre nenumăratele emoţii pe care le simţeam mi se oglindea pe chip, aşa că am dat din umeri.

— Te porţi de parcă nu ţi-ar fi spus nimeni până acum că eşti sexy...

Asta pentru că, de fapt, chiar nu mi-o spusese nimeni.

— Ceea ce nu cred că e adevărat. Mai ales că arăţi aşa de bine. Abia dacă mi-am putut ţine mâinile departe de tine, deşi de-abia ne-am cunoscut. Ar trebui să-mi fie ruşine, dar mi-a plăcut mult prea mult momentul nostru din bar.

Gata, asta era! Nu făcusem eu sex, dar ştiam îndeajuns de bine când un tip încearcă să se dea la mine. Şi, ceea ce era chiar mai remarcabil, nu-mi mai păsa. Nu-mi păsa decât de faptul că stătea aşa de aproape de mine, că mă scotea din minţi. Mă mângâia în continuare pe gleznă şi eram sigură că urma să explodez dacă nu avea de gând să mă sărute mai repede.

— Uită-te la mine! a adăugat Garrick. Nici acum nu sunt în stare să-mi ţin mâinile departe de tine.

Am înghiţit, dar mă simţeam de parcă înghiţisem o cutie cu nisip.

S-a ridicat în genunchi şi m-a mângâiat de-a lungul piciorului nevătămat. Avea buzele la câţiva centimetri de genunchiul meu, iar eu nu puteam face nimic altceva decât să-l privesc, mută de uimire

— .Spune-mi că nu sunt nebun, mi-a zis.
Nu puteam. Nu eram deloc normală în clipa asta, aşa că nu aveam cum să dau sfaturi raţionale altcuiva.
— Spune-mi că pot să te sărut. Asta... asta puteam face.
— Poţi să mă...

Nici n-am apucat să termin propoziţia, că şi-a lipit buzele de ale mele şi am uitat complet de arsură.Capitolul cinci

Sărutul s-a sfârşit mult prea curând.

Fără să mă pot abţine, am lăsat să-mi scape un oftat de dezamăgire. Din fericire, Garrick nu terminase. S-a ridicat şi m-a apucat de coate, să mă ajute şi pe mine să mă ridic. M-a tras spre el până când trupurile ni s-au unit.

— Aşa-i mai bine, a constatat el.

Nu m-am deranjat să-i răspund. Doar m-am ridicat pe vârfuri ţi l-am sărutat.

Faţă de celelalte săruturi, acesta era lent, cercetător, ca şi cum porneam un foc. M-a cuprins pe după gât şi mi-a apăsat uşor clavicula cu degetul mare. Cu cealaltă mână îmi atingea frenetic când părul, când umărul şi şoldurile, şi de la capăt.

Pentru prima dată în viaţă, îmi concentram atenţia asupra tipului de lângă mine şi a ceea ce simţeam: de la

felul în care ni se atingeau limbile până la furnicăturile lăsate de degetele lui pe pielea mea înfierbântată. Nu mă mai gândeam la nimic altceva — nici la respirat, nici dacă îmi ţineam sau nu mâinile unde trebuia. Mă pierdeam în el.

Eram cu mâinile pe mijlocul lui când am simţit că mi-ar plăcea să pornesc şi eu în explorare. Mi-am retras mâinile şi apoi le-am rezemat de abdomenul liii. M-a simţit şi m-a sărutat şi mai apăsat. Şi-a împins mai adânc limba în gura mea. I-am mângâiat trupul, bucurându-mă de muşchii fermi simţiţi pe sub materialul tricoului. Mica mea explorare a luat sfârşit atunci când i-am atins pieptul; imediat, m-a tras mai aproape şi mi-a lipit şoldurile de el.

îi înţelegeam dorinţa, dar începeam totodată să simt un fior de nesiguranţă pe şira spinării. A început să mă sărute din ce în ce mai rapid şi m-am străduit să-i fac faţă, ignorându-mi spaimele. Am continuat să-l mângâi cu o mână, iar pe cealaltă mi-am petre- cut-o pe după gâtul lui şi m-am înălţat pe vârfuri, ca şoldurile noastre să fie la aceeaşi înălţime.

Garrick s-a oprit, cu buzele aproape de ale mele şi cu respiraţia întretăiată. Albastrul incredibil pe care-l văzusem mai devreme în privirea lui fusese înlocuit de negrul pupilelor dilatate. Cu mâna pe obrazul meu, mi-a tras buza de jos cu degetul mare. Câteva secunde bune, nu a făcut nimic altceva decât să mă studieze cu atenţie.

— Eşti ridicol de sexy, să ştii.

Mi-am coborât călcâiele pe podea. Deja mă dureau muşchii gambelor de la atâta stat pe vârfuri. Nu-l mai puteam privi în ochi. Ori de câte ori încercam să-mi

opresc fluxul gândurilor, Garrick spunea ceva care îl pornea la loc. Aşa că i-am mărturisit:

— Să ştii că nu mai ai nevoie de replica asta. Te sărut deja.

— Şi ce sărut nemaipomenit! a răspuns, mângâindu-mi din nou buza de jos cu degetul şi trăgându-mă spre el. Mi-ar plăcea să continuăm, dar nu în baie.

— Da, aşa-i.

îmi cerea oare permisiunea să ajungem în dormitor? Eram aproape sigură că da.

Am tras de câteva ori de clanţa uşii de la baie până când, cu mintea răvăşită, am izbutit să deschid uşa. Am ieşit din nou în holul întunecos şi, din nou, şi-a lipit mâna de spatele meu.

— îmi cer scuze, s-a ars lumina pe hol şi nu am avut timp să înlocuiesc becurile.

Mi-a răspuns cu buzele lipite de urechea mea:

— Nu mă deranjează întunericul.

Mi s-a zburlit fiecare fir de păr de pe corp.

Am intrat în sufragerie şi am aprins un bec care chiar funcţiona. Aveam apartamentul într-o mansardă deschisă. Doi pereţi erau din cărămidă, iar altul, vopsit într-o nuanţă plăcută de mov-prună. Tavanul înalt avea o încrengătură de ţevi expuse. I)ormitorul era în dreapta, separat de living printr-o draperie de i uloarea lavandei, fiindcă nu exista nicio uşă.

— Păi, aici e sufrageria, am spus, gesticulând cu mâna.

Nu ştiam dacă se aştepta să-i ofer un tur al apartamentului sau dacă ar fi trebuit să trec direct în dormitor.

Nu mai făcusem asta niciodată, aşa că habar nu aveam dacă mai întâi trebuia să ne facem comozi sau nu. Inima îmi bătea nebuneşte văzându-l cum se plimbă agale prin încăpere, cercetând când un tablou, când vreun alt obiect de decor.

— E plăcut, mi-a zis el. Locul ăsta ţi se potriveşte, aşa cred.

Am zâmbit fericită. îmi iubeam apartamentul. Aici, mă simţeam ca într-un episod din serialul *Friends.*

A adăugat:

— Mi-e ruşine să recunosc, dar la mine sunt cutii împrăştiate peste tot. Nu prea aş fi avut ce să-ţi arăt.

Doamne, cât îmi doream să fi fost la el acasă, în loc să fim aici! Acolo ar fi putut să preia el controlul. Nu-mi plăcea deloc că nu ştiam ce se cuvenea să fac mai departe.

Privirea i s-a oprit asupra draperiei care ducea spre dormitor. Scurt, pentru o fracţiune de secundă. După care, aproape instantaneu, au revenit asupra veiozei de lângă el.

Asta era. Urma să fac sex.

Să-i spun oare că eram virgină? Aşa ar fi trebuit.

Să-i spun acum? Sau înainte de sex?

Mi-am amintit de sfatul dat de Kelsey şi m-am străduit să-mi înfrâng spaimele. Le-am dat sonorul încet de tot, cât să mă prefac că nu mă mai gândesc la nimic.

Şi, înainte să mă răzgândesc, am luat-o înainte şi i-am întins mâna, să mă urmeze. Mi-a luat-o imediat şi l-am condus în dormitor. în zona asta nu aveam lumini instalate în tavan, aşa că am aprins o lampă de noptieră, după care l-am lăsat o clipă şi m-am dus s-o aprind şi pe cea din partea cealaltă a patului.

Când m-am întors spre el, l-am găsit ţinând în mâini fusta indecent de scurtă pe care Kelsey mă forţase, ceva mai devreme, s-o probez.

Privirile ni s-au întâlnit. Avea un zâmbet care îmi dădea senzaţia că îmi explodează plămânii. I-am smuls fusta din mâini, am mai adunat câteva haine aruncate pe pat şi le-am azvârlit pe toate în dulap.

— îmi cer scuze, i-am spus.

— N-am de ce mă plânge.

Am ridicat o sprânceană şi i-am spus:

— Uită de fustă! N-o să mă vezi niciodată îmbrăcată în aşa ceva.

— Niciodată? E cumva o provocare, iubire?

— O promisiune.

A înconjurat patul şi mi s-a alăturat în spaţiul dintre pat şi perete.

— M-aş simţi mult mai bine dacă te-aş ajuta să-ţi încâlci promisiunea asta.

Mi-a pus o mână pe umăr şi, cu arătătorul, şi-a făcut loc pe sub breteaua maioului meu.

— Sunt convinsă că ţi-ar conveni să mă ajuţi să fac multe chestii.

Mi-a mângâiat umărul, iar privirea i s-a oprit în dreptul buzelor mele.

— Aşa-i.

După care m-a sărutat.

De data asta, nu s-a mai străduit să o facă uşor şi dulce. Sărutul de acum avea o disperare care m-a luat prin surprindere. Mi-a tras buza de jos cu dinţii, aşa cum făcuse mai devreme, cu degetul, iar eu am tresărit toată. S-a aplecat uşor şi mi-a cuprins mijlocul, m-a tras aproape de el şi mi-a aliniat perfect trupul cu al lui.

Abia mai atingeam pământul cu degetele de la picioare, dar nu mai conta. Mă ţinea el. Mi-am îngropat mâinile în buclele lui i iufulite şi m-am cufundat cu totul în săruturi. S-a tras câţiva paşi înapoi şi s-a aşezat pe marginea patului. Din instinct, m-am aşezat la cl în poală, încălecându-l. Mâna pe care o ţinuse în jurul taliei mele a coborât, m-a apucat de fund şi m-a lipit de el.

Dacă mai aveam vreun dubiu unde anume ne îndreptam, acum mi-a dispărut cu totul. M-a mai tras o dată spre el şi s-a împins în mine. M-am desprins din sărut, gâfâind. Gura lui a început să coboare de-a lungul obrazului şi a gâtului meu. Buzele i s-au oprit în dreptul locului în care-mi pulsau venele, iar limba lui mi-a dezmierdat pielea sensibilă. A continuat spre umăr, până când l-a oprit breteaua maioului. Am crezut că se va opri, dar mi-a îndepărtat-o de pe umăr fără ca buzele să i se dezlipească de mine. Cealaltă mână s-a strecurat pe sub maiou, aţâţându-mi pielea dezgolită.

Cu degetele încleştate în părul lui, l-am strâns şi mai tare şi i-am tras faţa spre mine. Mâna lui a urcat din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne sărutam, mângâindu-mi stomacul şi lăsând dâre de foc în urmă. Când mi-a cuprins un sân, m-am împins în el şi l-am auzit gemând. Fusta pe care o aruncasem pe mine mai devreme era acum strânsă de jur împrejurul coapselor, aşa că nu ne despărţea mare lucru. Mi-am împins din nou şoldurile înspre el şi, de data asta, eu am fost cea care a gemut. Mi-a apucat maioul cu cealaltă mână, ca să mi-l tragă peste cap.

Ne-am oprit din sărutat atât cât ne-a trebuit să dăm bucata de material deoparte. Am rezistat

tentaţiei de-a mă acoperi când l-am văzut cum mă sorbea din priviri. Doamne, cât îi eram de recunoscătoare lui Kelsey că mă convinsese să-mi pun un set frumos de lenjerie! Aveam pe mine unul din dantelă, alb cu negru

.M-a privit, şi în ochi i se citea o asemenea dorinţă, încât am ştiut că nu-i păsa de burtica mea, care mă stresase ceva mai devreme. Cu dreapta îmi frământa sânul, cu mişcări uşoare, iar cu stânga m-a cuprins de ceafa. Mi-a tras faţa aproape de a lui. Am crezut că vrea să mă sărute din nou, dar în ultima clipă s-a întors şi şi-a lipit obrazul de al meu. M-a sărutat sub ureche. Doamne, cât de bine era! Părea un pupic complet nevinovat, dar m-a făcut să-l apuc de păr şi să-mi înfig şoldurile în el. Mi-a mângâiat urechea cu buzele şi mi-a şoptit:

— Am spus cumva că eşti ridicol de sexy? Am vrut să spun *incredibil* de sexy.

Iar eu eram incredibil de excitată.

M-a mai sărutat o dată, apoi s-a răsucit şi m-a aşezat cu spatele pe pat. S-a oprit să-şi tragă tricoul peste cap şi atunci i-am văzut pentru prima oară muşchii atât de bine definiţi, care mă fascinaseră. S-a urcat pe pat în genunchi şi s-a cuibărit între picioarele mele. S-a oprit să mă mai studieze puţin.

Acum era momentul să-i spun. Ar trebui s-o fac. Haide, spune-o şi gata!

Sunt virgină.

Două cuvinte.

Doar două cuvinte.
Nu era aşa de greu, nu?
Am înghiţit în sec şi am tuşit uşor.

Aplecându-şi capul, şi-a lipit gura de burta mea şi, brusc, mi-au dispărut toate gândurile

.Capitolul şase

Aveam şanse foarte mari să nu mai ajung la partea cu sexul. La modul în care îmi urmărea corpul cu buzele, mai aveam puţin şi ajungeam la combustie spontană.

Degetele i-au urcat pe coapsele mele şi mi-au mângâiat pielea sensibilă de la marginea chilotului. Am simţit cum mi s-a declanşat ceva în creier şi m-am panicat.

Urma să fiu incredibil de nepricepută... probabil cea mai proastă alegere a lui de până acum. Probabil că nu avea să-şi dorească să mă mai vadă (şi voiam din tot sufletul să ne mai vedem). Era foarte posibil să rămân traumatizată şi să nu-mi mai doresc vreodată să fac sex, ceea ce însemna că aşa aveau să eşueze toate relaţiile mele de aici înainte, iar eu aveam să-mi găsesc sfârşitul singură cuc, tristă şi înconjurată de nouă pisici şi-un dihor.

Nu voiam deloc să sfârşesc singură cuc, tristă şi înconjurată de nouă pisici şi-un dihor.

Mi-a dat deoparte chiloţii cu una din mâini şi nu mi-a părut rău deloc.

În colţurile ochilor mi se înceţoşa deja privirea şi toate senzaţiile se concentrau în singurul loc în care mă atingea şi — Doamne sfinte! — cât de bine era! Atingerile lui m-au făcut să-l simt undeva înăuntru şi,

dintr-odată, m-am arcuit toată spre el. Şi-a lăsat capul în jos şi a început să-mi presare săruturi pe piept.

Mâinile mele păreau să fi căpătat o minte proprie, căci, după ce l-am mângâiat pe spate, au coborât spre abdomenul lui. I-am deschis nasturele blugilor. A scos un sunet din gâtlej şi şi-a lipit brutal gura de a mea. Mă săruta cu pasiune, împingându-mă cu totul în saltea. Săruturile erau din ce în ce mai apăsate şi mai rapide, dar voiam mai mult. Mi-am strecurat mâna peste muşchii netezi ai abdomenului, până am ajuns în dreptul prohabului. Şi-a desprins buzele de ale mele, cu un geamăt adânc. Nu s-a retras, dar a rămas la câţiva milimetri de mine. Avea răsuflarea întretăiată.

— Ah, Bliss! Doamne...

Mi-a sărutat buzele, stăruind asupra lor, apoi s-a retras până când a îngenuncheat deasupra mea. Am auzit sunetul metalic făcut de fermoar, dar nu mi-am desprins privirea de la umerii lui, cât s-a dezbrăcat. S-a ridicat în picioare pentru o scurtă perioadă de timp, iar eu mi-am fixat privirea în tavan. Voiam asta. Mult.

Eram pe punctul să-mi reîncep incantaţiile când m-a cuprins din nou cu buzele şi cu mâinile, într-o frenezie aproape disperată.

Simţeam cum se adună presiunea înăuntrul meu şi mi se încordaseră toţi muşchii picioarelor, în aşteptarea a ceea ce avea să urmeze.

Mi-a strecurat chiloţii de-a lungul picioarelor şi s-a cuibărit apoi între coapsele mele, iar eu m-am simţit ca şi cum m-aş fi scufundat în apă îngheţată.

Urma să fac sex.

Cu un tip pe care abia îl cunoscusem şi despre care nu ştiam absolut nimic.

Şi nici el nu ştia nimic despre mine... cu atât mai puţin faptul că eram virgină.

Şi, Doamne, cât îmi doream să merg mai departe! Mă săturasem să fiu virgină, iar el era incredibil de sexy, dar asta nu eram eu.

Nu puteam s-o fac.

Nu cu el.

Pur şi simplu... nu puteam.

Am îngheţat sub el, deşi gura lui continua să-mi venereze locul acela dintre gât şi umăr.

Ar fi trebuit să-i spun că eram virgină sau că nu eram pregătită. Nu mi-ar fi fost nici uşor şi nici plăcut, dar măcar m-ar fi înţeles... probabil.

în loc de asta, mi-am lipit ochii de bomboniera de porţelan în formă de pisică, pe care-o moştenisem de la bunica, şi creierul meu a inventat o scuză ridicolă, folosindu-se de primul lucru pe care l-a găsit la îndemână.

— Stop! am strigat. Pisica! Stop...

Ce naiba spuneam?

Mi-am proptit podul palmelor pe umerii lui şi l-am împins uşor.

S-a retras. Avea ochii întunecaţi, părul încâlcit şi buzele — umflate de săruturi. Aproape că m-am răzgândit când l-am văzut. Arăta aproape irezistibil. Aproape.

— Iartă-mă, iubire. Al zis cumva „pisica”?

— Da... Nu pot să fac asta acum. Pentru că... am o pisică. Da, am o pisică pe care trebuie s-o... hm... aduc. Să am grijă de ea. Trebuie să am grijă de pisica mea! Aşa că... nu pot să fac asta, am spus şi am arătat spre

noi doi, sperând să nu par la fel de nebună pe cât mi se părea mie că păream.

Puţin probabil. Nici măcar nu aveam pisică!

Nu ştiu ce sinapse mi se scurtcircuitaseră prin creier, dar îmi venea să mă iau singură la şuturi. Voiam să-mi trag pumni în faţă de una singură, să mă las lată la pământ. Eram în stare, în clipa asta, să mă arunc într-un bazin plin cu acid clorhidric, fără să mai stau pe gânduri.

Cred că şi lui i s-au întunecat minţile, ca şi mie, fiindcă s-a oprit câteva clipe, a procesat informaţia,' apoi s-a uitat de jur împrejur.

— Nu văd nicio pisică, a comentat Garrick.

Simţeam cum mi se usucă gâtul, aşa cum mi se întâmpla ori de câte ori minţeam. Nu mă pricepeam deloc să mint (după propriile mărturii, drept dovadă).

— Asta pentru că... nu-i aici. Da. Pisica mea nu e aici pentru că... trebuie să mă duc după ea. Am uitat că trebuia să merg s-o iau.

S-a uitat la ceas. Era deja 12:20 noaptea.

— La ora asta trebuie să te duci?

L-am mai împins o dată, şi de data asta s-a rostogolit de pe mine, pe o parte. Era complet dezbrăcat, iar eu eram încă în sutien şi fustă, cu chiloţii atârnaţi de-o gleznă.

— Da. E la veterinar! i-am explicat. E la un cabinet deschis non-stop...

— Un cabinet veterinar deschis non-stop?

— Hm, da. Avem din astea aici... în America. Sigur.

Bazinul acela cu acid clorhidric mi se părea extrem de atrăgător în clipa asta.

— Şi ar fi trebuit să mă duc s-o iau acum câteva ore bune.

— Nu poţi merge mâine-dimineaţă? s-a interesat el.
Am încercat să-mi bag chiloţii pe celălalt picior şi am căzut pe spate, cu fundul direct pe podea.
— Doamne, Bliss, ce faci?
A sărit din pat şi a îngenuncheat lângă mine, ceea ce m-a fâstâcit şi mai mult, dat fiind că era încă gol şi... hm... pregătit de acţiune.
— Sunt bine, stai liniştit! Sunt bine. Doar că... dacă nu iau pisica în seara asta, o să plătesc o taxă, şi nu mi-o permit.
— Bine, lasă-mă să mă îmbrac şi eu şi vin cu tine.
— NU! Adică... ăăă... nu-i nevoie. Nu ar trebui să apară şi lăcătuşul tău pe la ora asta? am terminat eu tirada, cu un zâmbet care speram să transmită „nu-i mare lucru”
Sunt sigură că arăta mai degrabă a „sunt un om nebun, fugi cât mai poţi!”
S-a mai uitat o dată la ceas, şi pe faţa aia incredibil de frumoasă s-a strecurat o încruntătură.

Aşa ar trebui, da..

.— Perfect. O să... o să dau o fugă acum. Iar tu poţi să... tragi uşa după tine când eşti... am continuat eu, uitându-mă din nou l.i corpul lui şi simţind cum mă topesc într-o baltă de idioţenie, înşine şi excitare. Când eşti gata. Mda. Hm... gata. Aăă... când vrei tu, adică.

După care am zbughit-o prin draperia care-mi separa dormitorul de restul apartamentului. L-am ignorat când l-am auzit că mă strigă.

Abia când am ajuns la mijlocul parcării mi-am dat seama că:

1. Nu aveam nimic în picioare.

A. Şi nici tricou.

2. Nu-mi luasem cheile de la maşină cu mine.

A. Şi nimic altceva.

3. Lăsasem un străin singur la mine în apartament.

A. Gol.

Cine spusese că aventurile de-o noapte sunt simple, fără complicaţii, în mod cert nu a făcut cunoştinţă cu dezastrul ambulant care eram eu.Capitolul şapte

Patru.
Atâţia oameni m-au văzut ascunzându-mă la colţul blocului, îmbrăcată doar în fustă şi sutien.
Unsprezece.
Numărul de ciupituri de furnici de pe picioarele mele goale.
Douăzeci şi şapte.
De câte ori avusesem de gând să mă iau la palme, fiindcă eram absolut IMBECILĂ!
0 dată.
De atâtea ori am încercat să nu plâng şi am eşuat.
Garrick a rămas la mine în apartament zece minute bune după ce am plecat. Timp în care mintea mea era ca a unui copil de cinci ani care tocmai a băut o cadă de băuturi energizante. Oare ce făcea acolo? Oare se îmbrăca atât de lent? îmi cotrobăia prin lucruri? îmi distrugea casa fiindcă plecasem şi-l lăsasem ca pe ultimul nenorocit, precum Kanye West la Premiile VMA din 2009[1]?
Când, în cele din urmă, a ieşit, l-am urmărit cum a închis uşa şi apoi s-a oprit. S-a uitat la numărul de metal al apartamentului un răstimp. După care a clătinat din cap şi a pornit spre apartamentul lui.
Am aşteptat până când nu l-am mai văzut deloc, apoi am mai aşteptat; cinci minute, ca să fiu sigură (în total, alte şase înţepături
di- furnică, un trecător care m-a văzut pe stradă şi patru scenarii imaginare în care-mi faceam rău).

---

1 Aluzie Ia modul în care Kanye West s-a purtat la Gala Premiilor MTV cu Taylor Swift, întrerupându-i discursul.

De cum am intrat în casă, m-am cuibărit în pat. În acelaşi pat în care aproape că făcusem sex. În acelaşi pat în care-mi dorisem sfi fac sex... sau cam aşa ceva. În acelaşi pat în care se aflase un tip britanic incredibil de sexy şi de dezbrăcat. Poate că ajunsesem deja iu Oraşul Nebunilor de Legat: chiar mi se părea că pilota era în continuare caldă, acolo unde stătuse Garrick. Ca un adevărat psihopat, mi-am împins faţa în pernă şi am mirosit-o, aşa cum fac Ictele în filme şi în cărţi, atunci când vor să mai simtă mirosul lipului cu care au fost.

Eu nu am putut. Şi m-am simţit îngrozitor de rău.

Nu mai puteam dormi în patul ăla fără să simt că înnebunesc.

Mi-am mutat perna pe canapea, unde am rămas amorţită, probabil încă în stare de şoc. În cel mai rău caz, continuam să cred că nu fusese decât o umilire petrecută între patru ochi. Nimeni nu trebuia să mai ştie cât de jalnică eram, de fapt. Şi după demonstraţia de schizofrenie de mai devreme, eram convinsă că Garrick avea să mă evite la fel de mult pe cât şi eu plănuiam să-l evit. Puteam locui în acelaşi complex, dar, dacă îmi reuşea, nu aveam să ne mai vedem vreodată.

***

Dimineaţa a venit prea devreme. Mă simţeam înţepenită, dat fund că dormisem toată noaptea pe canapea. Plus că-mi zvâcnea capul, de parcă chiar mi-aş fi tras una în cap, aşa cum fusesem tentată s-o fac noaptea trecută.

Lua-o-ar naiba de tequila!

M-am mişcat cu greu, stoarsă de energie, şi m-am târât în duş, de unde am ieşit într-un ritm mult mai

lent decât cel normal. Aveam părul ud când am auzit un ciocănit în uşa de la intrare. Kelsey mai că s-a urcat pe mine când i-am deschis uşa, şi asta fiindcă încerca să vadă prin vizor, de cealaltă parte a uşii.
în tăcere completă, mi-a surâs şi m-a întrebat în şoaptă:
— E încă aici?
Am oftat şi i-am răspuns:
— Nu, Kels. A plecat.
M-am îndepărtat de ea şi mi-am dus mâinile la cap, încercând să mi-l opresc din învârtit. Am lăsat uşa deschisă şi am plecat de acolo, ştiind prea bine că avea să intre, indiferent dacă o invitam sau nu.
— Cineva e tare ursuză în dimineaţa asta. Ce este? A fost aşa de rău? A fost cumva... minuscul?
— Nu a fost deloc minuscul!
Nu că aş fi avut cu ce să-l compar, dar eram sigură că nu era cazul.
— A, şi atunci a fost chiar aşa de rău?
Ar fi trebuit să-i spun că nu am mers până la capăt, dar îmi zvâcnea capul aşa de tare şi îmi venea să vărs, că nu mai aveam niciun chef să fiu forţată s-o iau şi în noaptea următoare de la capăt, pentru încercarea numărul doi.
Aşa că am minţit:
— A fost bine. Doar că sunt mahmură.
— Bine? BINE? Haide, tipul era demenţial! Te rog, prefa-te măcar că ţi-a plăcut!
— Chiar mi-a plăcut!
Dacă prin asta mă refeream la cea mai tare partidă de săruturi din viaţa mea, da.
— Mi-a plăcut de el.

Cuvintele mi-au ieşit pe gură înainte să mă gândesc la consecinţe.

— Ah, nu! a ţipat Kelsey. Nu, n-ai să faci asta! Ştiu că a fost primul şi aşa mai departe, dar n-o să te îndrăgosteşti acum de el. A fost o experienţă pur fizică şi atâta tot. Dacă ai de gând să faci vreo chestie tâmpită, cum ar fi să te măriţi cu el, o să vin personal să te iau pe sus de la altar.

— Nu! Normal că nu, ai dreptate.

Am ridicat din umeri, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru, dar simţeam cum mi se usucă gâtul şi cum îmi iau foc gâtul şi obrajii. Speram să presupună că eram doar stânjenită de discuţie, fiindcă în mod normal se prindea imediat de minciunile mele.

— Nu e mare lucru, îţi jur. Nu-l iubesc. Nu am de gând să mă mărit cu el. Sincer, abia dacă îmi amintesc ceva.

Şi prin asta mă refeream la faptul că nici nu se petrecuse mare lucru. Restul însă... restul îmi rămăsese întipărit în minte. Nici măcar atotputernica tequila nu fusese în stare să-mi şteargă amintirile alea. Aş fi vrut să mi le poată şterge pe cele de Ia final.

— Asta e nasol. Dar în rest a fost totul OK?

— Da, i-am răspuns, cu un zâmbet forţat. Totul e perfect.

Kelsey m-a îmbrăţişat şi ar fi trebuit să fie unul din acele
momente în care să ne conectăm sau să ne gândim la aceleaşi lucruri, dar, dat fiind că din partea mea totul era o mare minciună, am luat-o în braţe şi am încercat să mă prefac că mă alină.

— Bine. Haide, pune-ţi fundul în mişcare. Dacă nu beau o cafea înainte de curs, o să mor cu siguranţă. încă nu mi-am reglat programul de somn, după vacanţa de Crăciun, şi mă simt ca un zombie.

Pentru Kelsey, zombie însemna că ajunsese la un nivel de iritare de 6, pe o scală de la 1 la 10.

întotdeauna m-am considerat o persoană extrovertită, dar asta până când am ales să studiez Teatrul. După care am realizat că nu-mi plac tăcerile. Atunci când erau în jur mai multe persoane dornice să fie în prim-plan, am descoperit că preferam să-i observ.

Starbucks-ul din campus era hiat pe sus de o hoardă de zombie — adică studenţi privaţi de somn. Până să-mi iau paharul cu caramel macchiato, eram îndeajuns de trează cât să-mi dau seama că aveam să întârziem la primul curs din ultimul semestru al ultimului nostru an de facultate.

După ce ne-am dat seama că trebuia să ajungem în corpul de clădire al Artelor frumoase, am trecut în goană pe lângă hipsterii din ultimul an care fumau pe-afară. Am luat-o la goană pe coridor doar ca să vedem, cum era de aşteptat, că uşile amfiteatrului în care aveam ora de actorie erau deja închise.

— Ce răhăţel! a zis Kelsey.

După care... pentru că eram studente în ultimul an la Teatru... am început să cântăm melodia din *The Music Mari.* Pentru că viaţa are uneori nevoie de muzică. (Dar am făcut-o în linişte şi pe repede-înainte, fiindcă oricum ne aflam în întârziere).

Nu aveam cum să intrăm la curs fără să facem ridicol de mult zgomot. Uşile s-au deschis scârţâind şi

s-au trântit, oricât de mult am încercat să le ţinem. De cum am împins-o pe una din ele, l-am auzit pe Eric Barnes, şeful departamentului, comentând:

— Târziu!

Am răspuns automat:

— Ne cerem scuze, Eric!

Cu grijă, ca să nu ne vărsăm cafelele, am împins cortina din faţa scenei şi am ales primele locuri din sală. Am lăsat cafeaua jos şi m-am apucat să-mi aranjez lucrurile, cotrobăind prin geantă după pix şi dosar.

— După cum spuneam, a continuat Eric, Ben Jackson ar fi trebuit să predea cursul ăsta.

Ben era profesorul nostru preferat, dar tocmai îi fusese oferit un rol într-un spectacol supertare de pe Broadway, aşa că nu mai preda tot restul anului.

Dar, aşa cum ştiţi, Ben o să fie la New York pentru câteva luni. În locul lui, îl avem alături de noi pe unul dintre cei mai talentaţi foşti studenţi de-ai noştri: pe domnul Taylor

.într-un final, am dat de un creion bont, pe fundul genţii. Trebuia să mă descurc cu el, nu aveam ce face. Fix atunci şi-a găsit şi Kelsey să mă apuce de cot şi să mă smucească. M-am uitat la ea şi pe urmă în faţa clasei, acolo unde se tot holba. Moment în care ■ icionul pe care mă străduisem aşa de mult să-l găsesc mi-a căzut illn mână şi s-a rostogolit, pierdut în abisul dintre scaune.

Profesorul nou mă fixa din priviri, deşi toată lumea îl aplauda ţi .ii' li trebuit, probabil, să ne facă semn cu mâna sau să ne zâmbească. Ochii ni s-au întâlnit şi am fost extrem de bucuroasă că-mi .işe/.ascm cafeaua pe podea, şi nu în altă parte.

Fiindcă proful cel nou fusese gol-puşcă, la mine în pat, cu doar opi ore în urmă.

C ¡arrick era profesorul meu

.Capitolul opt

Mi s-a părut că au trecut ore întregi până când şi-a desprins privirea de a mea. De cum a făcut-o, a zâmbit nesigur spre colegii mei şi şi-a petrecut absent degetele peste nodul cravatei.

— Mulţumesc, Eric! Dar vă rog să-mi spuneţi pe nume. Mă cheamă Garrick.

Am avut senzaţia că am auzit clinchet de hormoni lăsaţi liberi în atmosferă de toate fetele care-i sorbeau accentul britanic. Am simţit-o pe Kelsey cum mă privea şi mi-am fixat ochii la una dintre lămpile de deasupra capului, încercând să-mi conving inima să se potolească. Era de rău. Era foarte RĂU.

Garrick a adăugat:

— Aşa cum a spus şi Eric, am studiat aici, iar anul trecut, în mai, am terminat Maşterul de Arte Frumoase, la secţia de Actorie, la Universitatea Temple din Philadelphia. Am jucat aproape şase luni, după care am primit un telefon de la Eric. M-a întrebat dacă nu m-ar interesa o poziţie temporară în cadrul acestui departament, şi uite-mă aici!

L-am privit cu colţul ochiului, simţind în acelaşi timp că-mi doream şi uram faptul că urma să facem

contact vizual. Dar nu se uita la mine. De fapt, avea corpul întors către studenţii din cealaltă parte a sălii, ignorând partea centrală, unde stăteam eu. În afara faptului că evita să privească într-o anumită parte a sălii, nu dădea niciun semn că ar fi fost îngrijorat sau tulburat, în timp ce eu simţeam cum îmi ard obrajii şi-mi tremură mâinile, pe care le ţineam apăsate pe genunchi.

— Mi-au plăcut foarte mult cei patru ani petrecuţi aici şi... lim...

Abia acum m-a privit; şi nu am putut face nimic altceva decât să-l privesc, la rândul meu, cu ochi mari, împietriţi. Şi-a dres vocea şi şi-a întors iar privirea spre cealaltă parte a sălii.

— Mă bucur nespus că am revenit.

L-am auzit şi nu mi-am dorit nimic altceva decât să mă ascund într-o gaură şi să mor. Să mă târăsc pe fundul unei râpi, să fiu îngropată de o avalanşă şi pe urmă să mor.

Voiam să plâng.

Eric s-a scuzat, lăsându-ne apoi să facem cunoştinţă cu noul nostru profesor. îmi doream să mă pot scuza şi eu, fiindcă deja îl cunoşteam îndeajuns de bine.

— Bine, a început Garrick. îmi dau seama că nu sunt cu mult mai mare decât voi.

Mi-a mai aruncat o privire.

îmi era din ce în ce mai greu să înghit.

— Scopul meu este să vă ofer informaţii despre următorul pas pc care îl veţi face în această călătorie, de la cineva care nu a terminat-o cu mult timp în urmă. Toţi îi iubim pe Eric, pe Ben, pe Kate şi pe toţi

profesorii din facultate, dar hai să fim sinceri: nu sunt chiar cei mai tineri din cartier.

Sala a izbucnit în hohote de râs, în vreme ce eu mă concentram să nu vărs.

— Lumea era complet alta atunci când şi-au început ei carierele. Pe vremea când mă aflam eu în locul vostru, cursul ăsta se numea Curs de Pregătire pentru Anul Patru. Acum cred că îi zice Managementul Teatrului. Aşa 'că o să ne ocupăm de tot: de la audiţii la opţiuni de carieră şi la drepturile actorilor. O să petrecem ceva timp vorbind şi despre chestiuni mai abstracte. îmi pare rău să v-o spun, dar cel mai dificil lucru în branşa asta nu e să capeţi un rol sau să te descurci pe plan financiar, deşi şi asta e complicat. Cel mai greu e să-ţi susţii moralul şi să-ţi aminteşti în fiecare clipă de ce ai ales meseria asta.

Nu era nevoie să încerce să ne sperie prea tare în legătură cu viitorul. Deja operam Ia un nivel de cod Portocaliu, de Spaimă, şi ne apropiam vertiginos de cel Roşu. De când începuse anul, pur- taserăm deja o mulţime de conversaţii profunde la miezul nopţii, aflaţi — fireşte — sub influenţa alcoolului.

— Şi acum, dacă nu vă deranjează, mi-ar plăcea să aud câte ceva şi despre voi, a zis Garrick. Ce-ar fi să-mi spuneţi cum vă cheamă şi ce-aţi vrea să faceţi după ce absolviţi?

Eram vreo douăzeci în toată clasa. Primii opt şi-au spus numele şi au turnat dintr-un foc placa cu „o să mă mut la New York”.

Când eşti actor, cam ăsta e visul pe care-l ai: să te muţi la New York. Cei norocoşi chiar reuşesc să-şi

ducă planul la bun sfârşit. Dar mai sunt şi alţii, ca noi, restul, care trebuie să fie un pic mai realişti.

Cade, prietenul meu cel mai bun — în afară de Kelsey —, a spus:

— Sunt Cade Winston. în clipa asta, nu şdu dacă vreau să facă studii postuniversitare sau să trec direct la audiţii. Nu ştiu dacă chiar vreau să fac un maşter sau mi-e doar frică să încerc.

Garrick i-a zâmbit şi, deşi simţeam că mor de frică, am zâmbit şi eu. Exact aşa mă simţeam în legătură cu multe aspecte din viaţa mea, nu doar despre actorie.

I-a răspuns:

— Bine. Un răspuns cinstit, Cade. Cu cât mai cinstit poţi fi cu tine însuţi, cu atât mai bine. Şi e bine să ai visuri şi speranţe, dar ele pot fi uşor spulberate, însă, dacă ai un plan bun de acţiune, şansele să reuşeşti sunt mult mai mari. O să încercăm să facem în aşa fel încât să-ţi dai seama ce vrei, poate chiar pe parcursul cursului nostru.

După asta, toată lumea a simţit că eram în siguranţă spunând ce aveam pe suflet, şi nu doar ce se aştepta lumea să zicem.

Petrecem aşa de mult timp apărându-ne dreptul de a urma Teatrul, încât devine dificil să te arăţi vulnerabil celor din jur. C 'And. auzi la nesfârşit că trebuie să ştii care ţi-e planul de rezervă în eventualitatea în care lucrurile nu merg aşa cum trebuie, ajungi să (e întrebi dacă nu cumva planul de rezervă e tot ce-ţi trebuie, nimic mai mult.

Krau momente în care-mi doream să semăn mai mult cu Kelsey. Era pur şi simplu neînfricată. Deşi

cred că ţi-e mai uşor să Iii aşa atunci când ai o familie plină de bani.

— Mă numesc Kelsey Summers. O să fac pauză un an, un an în i are o să călătoresc şi o să explorez, înainte să decid ce vreau să fac. I urnea spune că cei mai interesanţi actori sunt cei care sunt nişte persoane interesante, aşa că m-am gândit că o să fie o investiţie Ioane bună să devin o persoană şi mai fascinantă decât sunt acum.

— Divă ce eşti! am mormăit.

M-a privit strâmbându-se şi m-a ciupit de braţ. Am ţipat şi aproape că am căzut din scaun, exact când Garrick m-a privit şi 111-a întrebat:

— Şi tu?

Mi-am frecat braţul şi am fost nevoită să-i ocolesc privirea, ca să-i pot răspunde.

— Bliss Edwards. încă nu ştiu dacă vreau să fac actorie sau regie. Şi, cum nu există programe de maşter la care să le faci pe amândouă, cred că o să trec direct la... ofertele de muncă.

L-am privit, dar deja trecuse la Dom, care stătea cu un rând mai sus decât mine. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. Kelsey mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o.

Prezentările au mai durat douăzeci de minute, fiindcă aşa e cu oamenii din teatru, deh! Ne place să ne auzim vorbind.

Garrick a spus:

— Perfect! Din câte văd, v-aţi gândit deja la următorul pas. Miercuri vreau să veniţi pregătiţi cu CV-uri, cu poze în prim-plan şi să fiţi gata de audiţii.

— Pentru ce? a întrebat Dom. E prima săptămână din an. Nu avem probe pentru piesa finală decât peste câteva săptămâni.

Lui Dom îi plăcea să se audă vorbind mai mult decât le plăcea altora.

— Nu contează, i-a răspuns Garrick. în lumea reală, e posibil să mergeţi şi la zece audiţii într-o zi. O să aveţi la dispoziţie săptămâni întregi să vă pregătiţi, iar alteori doar o oră. Munca voastră e cea de actorie abia după ce primiţi rolul; până atunci, nu faceţi nimic altceva decât să vă prezentaţi la probe şi să participaţi la audiţii, aşa că la asta trebuie să excelaţi. Sunteţi liberi. Ne vedem miercuri.

A zâmbit. Nu la fel de cuceritor ca noaptea trecută, dar destul cât să mă facă să mă clatin când coboram pe trepte. Eram lângă cortină, la câţiva metri de uşă, când l-am auzit:

— Domnişoară Edwards, putem vorbi o clipă?

Pe faţa lui Kelsey se vedeau întipărite deopotrivă mila şi exaltarea. Pentru prima oară în ultimele douăsprezece ore, îmi venea să iau şi pe altcineva la bătaie, în afară de mine.

— Ne vedem la prânz? m-a întrebat ea.

Am dat din cap că da, deşi nu eram convinsă că aveam să supravieţuiesc până atunci. Fir-ar să fie! Nu eram convinsă nici măcar că eram în stare să mai ajung la următorul curs.

M-am apropiat de el încet, aşteptând să se golească sala. Dom îl bombarda pe Garrick cu tot felul de întrebări, aşa că mi-am pierdut puţin vremea discutând cu Cade. în timp ce Kelsey era prietena care mă târa după ea prin baruri şi-mi încuraja orice fel de

comportament nepotrivit, Cade era prietenul care ştia în permanenţă să-mi spună cuvintele potrivite.

Primele lui vorbe au fost:

— Pe o scală de la unu la „du-te naibii!”, cât de mahmură eşti acum?

I-am surâs imediat. Atât am izbutit, prinsă într-un vârtej de emoţii, dar tot zâmbet era.

— Depinde, i-am răspuns. în momentul ăsta, sunt cam pe la nivelul şapte. Dacă Dom încearcă să-mi vorbească... o să avem nevoie de o scală mai mare.

A pufnit în râs şi ceva m-a făcut să mă întreb cum ar fi decurs noaptea trecută dacă i-aş fi spus lui secretul, şi nu lui Kelsey. (!umva, nu credeam că ar fi fost la fel.

— Gata, trebuie să fug. Am Ştiinţe Politice, a zis Cade şi a (acut o grimasă.

îl înţelegeam foarte bine şi eram fericită că scăpasem de materia aia în ultimul an.

— Hai să ne vedem diseară, da?

— Sigur, i-am răspuns, şi de data asta chiar i-am zâmbit.

Cade se pricepea de minune să-ţi distragă atenţia şi exact de asta aveam nevoie.

M-a pupat pe obraz şi şi-a văzut de drum. M-am întors spre C ¡arrick şi l-am găsit privindu-mă cu ochi întunecaţi, fixaţi asupra mea. Dom plecase de mult. Probabil că ieşise pe cealaltă uşă. Am rămas câteva secunde stânjeniţi, unul în faţa altuia. Avea mâinile vârâte în buzunare, iar ale mele se jucau cu breteaua genţii de pe umăr. într-un târziu, şi-a dres glasul şi a zis:

— Ce-ţi mai face piciorul?

Am înghiţit în sec şi mi-am coborât privirea spre picior. îmi luasem o fustă azi, special ca să-l ţin descoperit. Am lăsat să se vadă bandajul.
— Bine. Am schimbat bandajul dimineaţă. A făcut crustă, dar, din câte îmi dau seama — sau, mai bine zis, aşa cum zice internetul —-, e ceva normal.
L-am privit, dar continua să” se uite la piciorul meu. Am înţepenit. Doamne, ce situaţie ciudată!
Şi-a mai dres o dată vocea:
— Şi deci aşa... Eşti studentă...
— Şi tu nu eşti student.
A rămas nemişcat o secundă, apoi s-a îndepărtat, a făcut câţiva paşi şi s-a întors. îşi trecea frustrat degetele prin păr, iar eu nu mă puteam gândi decât la cum îmi trecusem eu mâinile prin el şi la cât de fin era.
— M-am gândit că..., a început el. De fapt, nu m-am gândit mai deloc. Dar nu arăţi a studentă. Ţi-am zis că am făcut şcoala aici şi că m-am mutat de curând înapoi, şi tu ai zis „Şi eu la fel”, aşa că am presupus că ai făcut la fel ca mine.
Simţeam o nevoie iraţională de a clipi foarte des. Nu plângeam, dar nu mă puteam opri din clipit. I-am răspuns:
— Am locuit în Texas când eram mică. Am vrut să spun că m-am mutat aici, la şcoală.
A dat din cap o dată şi a continuat. Deci el dădea din cap, iar eu clipeam, şi niciunul din noi nu spunea ce ar fi trebuit să spună.
Cum nu suportam liniştea, am vorbit eu prima:
— N-o să spun la nimeni.

A ridicat din sprâncene, dar nu mi-am dat seama dacă era surprins, dacă mă judeca sau dacă era doar un tic.

Am adăugat:

— Adică nu spun că ar fi... nu e nimic... nu am făcut, de fapt... ăăă... nu am făcut pe jivina cu două spinări.[1]

DOAMNE SFINTE!

ÎMIVINESĂMORÎMIVINESĂMORÎMIVINESĂMOR ÎMIVINESĂMOOOOOOR.

Jivina cu două spinări? Pe bune?

Aveam douăzeci şi doi de ani şi, în loc să spun, naibii, „sex”, mă apucam să-l citez pe Shakespeare! Şi găsisem şi un citat de toată jena!

Iar el mi-a zâmbit! Chestie care mi-a stârnit tot felul de senzaţii ciudate, care mă duceau cu gândul la noaptea trecută, la care chiar nu era cazul să mă gândesc în acest moment. Fără jivine. Fără spinări. Fără nimic despre noaptea trecută.

Mi-am mutat privirea în altă parte, încercând să mă ţin tare. A în tras adânc aer în piept şi i-am spus cât de calm am putut:

— Nu avem de ce să facem mare caz de povestea asta.

I-a luat ceva timp să-mi răspundă şi m-am întrebat dacă nu cumva aştepta să mă uit la el. Dacă da, atunci avea de aşteptat.

— Ai dreptate, a spus Garrick. Suntem adulţi amândoi. Putem nil a ce s-a întâmplat.

---

1 Expresie regăsită în discursul lui Iago, din piesa *Othello,* Actul 1, Scena 1: „Unui care vine să-ţi spună că fiica ta şi maurul, chiar acum, fac pe jivina cu două spinări”, cu referire la sex.

Nu aveam cum să uit ce se întâmplase. Dar mă puteam preface.

Puteam juca un rol.

— Exact, am încuviinţat.

M-am întors ca să plec, dar m-a oprit vocea lui:

— Ce mai face pisica?

— Ce pisică? Ah! *PISICA MEA.* Pisica... aia care-mi aparţine. A, este...

Parcă îi spusesem că e pisică, şi nu pisoi, nu?

— E bine. Miaună şi toarce şi face tot ce fac pisicile.

Doamne, de ce era uşa aia aşa de departe de mine? Am continuat să mă îndrept spre ea, vorbindu-i peste umăr:

— Trebuie să ajung la curs. Ne vedem miercuri, atunci. Da? Bine, pa!

M-am grăbit să dau buzna pe uşă, pe coridorul dinspre departamentul de Arte, am gonit pe lângă atelierele de ceramică şi am intrat în baia persoanelor cu dizabilităţi, fiindcă era singură ncocupată. M-am prăbuşit în genunchi (pe GRESIA DIN ' I 'OALETA. Era clar că nu gândeam normal, fiindcă... BLEAH!).

M-am concentrat să nu fac un atac de panică. Numai eu eram în stare să am, din greşeală, o relaţie cu un prof. Un lucru îmi era clar. Nu aveam cum naiba să ajung la următorul curs

.Capitolul nouă

— Pe cuvântul meu, în aer plutea aşa un iz de penibil, că-l simţeai cum te sufocă.

Stăteam cu faţa lipită de masa din cantină, în timp ce Kelsey se străduia să mă înduplece cu cartofi prăjiţi şi alţi carbohidraţi delicioşi.

M-a mângâiat pe spate, fără tragere de inimă. Kelsey nu avea nicio trăsătură maternă, dar măcar încerca.

— Bliss, exagerezi. N-am simţit nimic altceva între voi decât o tensiune de natură sexuală. Adică nu s-a uitat prea des la tine, dar când a făcut-o... Salutare! Bum!

— N-am cum să rezist un semestru întreg la cursul ăsta.

— Vorbeşti prostii. Eşti actriţă. Actorii se culcă tot timpul unii cu alţii, după care merg mai departe. Ce naiba! Nu-ţi mai aminteşti în anul întâi, când nu ai avut chef să te săruţi cu Dom în scena aia, iar Eric v-a trimis în altă sală şi v-a zis să vă sărutaţi până când vă obişnuiţi unul cu altul?

— De ce îmi aduci aminte tocmai acum de al doilea cel mai umilitor moment din viaţa mea? m-am plâns.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Pentru că ai trecut peste el.

— N-o să trec niciodată peste amintirea aia — Dom şi-a vârât limba-n gâtul meu până la amigdale. Ce nesimţit!

— O să fii bine, Bliss. Nu-s decât cinci luni. Şi nu trebuie să-l vezi pe prof decât trei ore pe săptămână. O să se termine mai devreme decât crezi. Şi pe urmă

ai să-l mai călăreşti o dată, după care ai să mergi cu mine în jurul lumii.

— Sunt aşa de multe chestii complet aiurea în ce ai spus, că nici nu ştiu de unde să încep.

— Apucă-te de mâncat! Altfel, o să întârzii la Regie.

Bodogănind, mi-am îndesat câţiva cartofi în gură, ca să-i fac

pc- plac. Şi-a scotocit în geantă după telefon, dar a găsit altceva.

— A, am uitat! a exclamat Kelsey. Am nişte ibuprofen la mine... Vrei o pastilă?

Am înghiţit în sec şi am întrebat-o:

— De ce-aş vrea?

Şi-a aplecat capul într-o parte şi m-a întrebat:

— Păi, hm... Nu te doare după... ştii tu... După ce ţi-ai făcut ilc cap?

Toanta de Bliss! Toanta anului!

— Ah! Ah, am înţeles. Nu, nu, mi-e bine. Am luat câteva pas- t i lo dimineaţă: Mă simt bine, mulţumesc.

— Bravo, aşa te vreau!

Tot restul zilei am fost pe pilot automat şi nu mi-am dorit nimic altceva decât să ajung acasă şi să mă cufund în coconul uitării — şi anume, în somn. Nici măcar nu m-am învrednicit să mă dezbrac. M-am prăbuşit pe pat aşa cum eram.

Câteva ore mai târziu, m-a trezit telefonul. Era Cade.

— Bună, frumoaso! Eşti gata de ieşit?

Am mijit ochii spre ceas. Era deja seară. Abia ora şapte. Am căscat.

— Mda, sigur. La ce te-ai gândit?

— Păi, ziceam să...

— Fără băuturi! l-am întrerupt. Nu mai fac faţă alcoolului.

A râs:
— Nu vrei să te dregi cu o bere, nu? Bine. Uite, Lindsay cântă azi la Grind. Ce-ai zice să mergem să bem o cafea acolo?
Am mai căscat o dată. Lindsay era o colegă de-a mea care îşi alesese Teatrul ca materie pentru licenţă. O noapte de ascultat muzică se anunţa liniştită şi relaxantă. Exact ce-mi trebuia.
— Să beau o cafea ar fi perfect, i-am răspuns.
Am ieşit după vreo douăzeci de minute şi nu m-am putut abţine să privesc de jur împrejur, speriată că aveam să dau ochii cu Garrick. Abia după ce am fost sigură că nu era nimeni afară am fugit în parcare şi m-am urcat în Honda veche a lui Cade.
M-a întâmpinat cu un zâmbet. Am rezistat dorinţei de a privi în urmă, spre apartamentul lui Garrick.
— Am uitat să-ţi spun mai devreme cât de bine arătai azi, în fustă. Bine, mai puţin aerul ăla de mahmureală. Nu te-ai mai îmbrăcat niciodată până acum în fustă, la şcoală.
Nu-mi venea să-i spun decât „Hai, mai repede, condu de-aici!” însă aş fi părut prea sărită de pe fix, aşa că i-am răspuns:
— A, păi, m-am ars la picior şi trebuie să las rana să respire.
— Serios? m-a întrebat. Ce-ai păţit?
Nu-i puteam povesti cu exactitate ce se petrecuse, fiindcă pe urmă ar fi vrut să ştie a cui motocicletă fusese, de ce mă urcasem pe ea, bla, bla, bla...
— Hm... păi, m-am ars cu placa de păr.
— Ţi-ai ars piciorul cu placa de păr? Cât de lung ai părul de pe picioare?

Ai fi crezut că, după toate minciunile pe care le turnasem în ultimele douăzeci şi patru de ore, aş fi fost în stare să mă descurc mai bine de atât. Uite că nu reuşeam.

— Ha-ha! Ce haios! am zis, strâmbându-mă la el. Am dat, din greşeală, peste placa de păr, nemernic ce eşti, şi m-am ars.

Am început să mă joc cu gura de ventilaţie de la aerul condiţionat, care abia dacă funcţiona, fiindcă avea o maşină de doi bani.

— Vezi să nu verşi cafeaua pe tine, a comentat Cade. Sau, şi mai bine, ia-ţi un café-frappé.

I-am răspuns imediat:

— Da, să trăiţi, domn' căpitan!

Grind era o căsuţă de la marginea campusului, care fusese transformată într-o cafenea, cu ceva timp în urmă. Înăuntru îţi
comandai cafeaua şi afară era o terasă unde, în cele mai multe seri, aveau loc spectacole de muzică live. Era ticsit de lume. L-am trimis pe Cade afară, să caute nişte locuri, şi i-am spus că o să vin eu i u băuturile. Mi-am luat o mocca cu gheaţă, iar lui, un smoothie. Nu-i plăcea deloc cafeaua, dar uite că era dispus să vină aici, cu mine.

Am stat vreo zece-cincisprezece minute la coadă, aşa că habar nu aveam în ce direcţie s-o apuc atunci când am ieşit afară. Mi-am croit drum printre mese, salutându-i pe oamenii pe care-i ştiam şi evitând contactul vizual cu necunoscuţii. Am surprins privirea lui I .indsay, care tocmai intra pe scenă, şi mi-a zâmbit.

în cele din urmă, l-am văzut pe Cade aşezat la o masă, în faţă. lira un loc excelent, dată fiind

aglomeraţia din seara asta. Am venit în spatele lui şi l-am înghiontit cu cotul:

— Doamne, Cade, ce greu te-am găsit! Nu puteai să-mi dai un mesaj să-mi spui unde eşti?

Cade m-a privit peste umăr, apoi s-a ridicat şi mi-a luat smoothie-ul din mână.

— Iartă-mă, dragă! M-am luat cu vorba şi am uitat. Uite cine e aici!

M-a tras mai aproape şi m-am trezit faţă în faţă cu Garrick. De data asta, nu am mai fost atât de norocoasă cât să apuc să-mi las cafeaua pe masă. De cum l-am văzut, mi-a scăpat din mână şi mi s-a împrăştiat toată pe picioare. Cu nişte reflexe excelente, Cade s-a ferit şi pantofii lui sport au scăpat aproape neatinşi.

— Bliss, la naiba! Am glumit la faza cu cafe-frappe-ul, dar mă bucur că m-ai ascultat. Jur că înainte nu erai în halul ăsta de neîndemânatică.

în continuare, nu eram în stare să scot o vorbă. Aveam picioarele reci şi lipicioase. Şi simţeam că faţa îmi ia foc.

— Poftim, mi-a spus Cade. Stai jos! Domnul Taylor a zis că putem să stăm cu el la masa asta.

— Mă cheamă Garrick, Cade.

Eram convinsă că-i mai spusese asta de câteva ori. Cade l-a ignorat şi s-a întors spre mine:

— Mă duc înăuntru să-ţi aduc nişte şerveţele. Să-ţi iau şi ceva de băut?

— Nu, nu, Cade. Mersi, nu mai vreau nimic. Stai aici! Mă duc să mă spăl.

— Lasă asta! Îţi place mai mult muzica lui Lindsay decât îmi place mie. Toate mesajele astea cu *Be the*

change şi *Girlpower* ţi se potrivesc mai bine. Nu vreau să pierzi nimic din spectacol. Hai, stai jos!

De data asta, m-a apucat de umeri şi m-a apăsat până când m-am aşezat pe scaun. După care s-a făcut nevăzut, iar eu m-am trezit din nou singură cu Garrick.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat pe un ton enervat.

Spre deosebire de mine, părea calm, dulce şi, poate, chiar un pic trist.

— Tot nu-mi merge internetul în apartament şi am nevoie să-mi verific e-mailurile. Dacă vrei, pot să plec.

DA.

— Nu, am oftat. Nu vreau să pleci. Mi-ar fi plăcut să nu ne fi invitat să stăm cu tine.

— Cade nu a spus că a venit aici cu tine. Am vrut doar să fiu prietenos.

— îmi pare rău... doar că... e ciudat. Cade nu ştie...

— N-o să-i spun nimic, dacă de asta ţi-e teamă. îmi doresc să-mi păstrez slujba, iar ce faci tu în viaţa personală nu e treaba mea. Ce s-a petrecut între noi doi s-a terminat.

Vocea i-a devenit din ce în ce mai dură. S-a terminat? De ce simţeam vorbele astea ca pe un pumn în stomac? Strângea din dinţi, şi privirea mi-a fost atrasă de linia fermă şi fină a bărbiei lui.

— Te-ai bărbierit, am remarcat.

Era clar... nu eram capabilă să-mi ţin gura.

Şi-a relaxat maxilarul şi m-a privit cu un aer confuz:

— Hm, da, aşa e.

Am continuat să tăcem şi nu m-am putut abţine să-l privesc. Avea ochii de-un albastru oceanic, iar fără barbă arăta mai tânăr, mai puţin sexy şi mai mult ca vecinul de alături, de care te-ai îndrăgostit în secret.

Şi-a coborât privirea asupra buzelor mele şi abia atunci mi-am dat seama că mi-o muşcam pe cea de jos. I)oamne, cât aş fi vrut să-l mai sărut o dată!

Am ţâşnit din scaun.

— A fost o idee proastă. O să plec. Spune-i lui Cade că mi s-a lăcut rău, sau găseşti tu ceva...

S-a ridicat şi el.

— Nu, Bliss, aşteaptă! îmi cer scuze. Nu pleca! Am să... La naiba! Nu ştiu ce-o să fac. O să stau aici, în linişte şi voi doi puteţi să mă ignoraţi complet. îţi promit.

în acest moment, Lindsay a intrat pe scena improvizată, luminile s-au aprins şi publicul a început să aplaude. Dacă aveam de gând să plec, acum ar fi fost timpul. Dacă mă ridicam în mijlocul spectacolului, Lindsay avea să observe şi să se supere pe mine. Aşa că m-am aşezat la loc, în ciuda a ceea ce simţeam c-ar fi trebuit să fee.

Garrick s-a ţinut de cuvânt şi a rămas cu ochii lipiţi de ecranul laptopului tot timpul. Am aşteptat liniştită ca Lindsay să facă o probă de sunet şi mi-am forţat gâtul să nu se întoarcă spre el.

Cade a revenit la masă în momentul în care Lindsay tocmai începea să se prezinte.

— Hei, mi-a şoptit. Am dat de Randy. E de serviciu azi şi m-a lăsat să împrumut un prosop. Mi-am zis că o să te ajute mai mult decât un snop de şerveţele.

Apoi mi-a luat un picior lipicios în poală, mi-a scos pantoful şi a început să-mi şteargă pielea cu prosopul

umed. M-a umflat râsul când a ajuns într-un loc în care mă gâdilam.

L-am auzit pe Garrick oprindu-se din tastat. Din instinct, l-am privit. Se uita la Cade şi la picioarele mele. Mi-am dres glasul şi mi-am dat piciorul jos. Am luat prosopul de la Cade şi i-am spus:

— Mersi, cred că mă descurc singură. Nu am încredere că n-o să mă mai gâdili.

Garrick a revenit la laptop, Cade şi-a concentrat atenţia asupra lui Lindsay, iar eu m-am aplecat să mă uit mai bine la picioarele mele. Şi când am fost sigură că nu mă vede nimeni, am strâns din pleoape şi am urlat în sinea mea, pe tăcute. M-aş fi simţit mai bine să fi ţipat de-adevăratelea, dar nu eram mofturoasă, mă mulţumeam cu ce aveam.

Am recunoscut primele melodii ale lui Lindsay, o mai auzisem cântându-le de câteva ori înainte, şi pe scenă, şi în sala de relaxare, la repetiţii şi între cursuri. Avea un timbru adânc, crud, foarte potrivit pentru chitara acustică, şi nişte versuri pline de comentarii pe teme sociale, în care spunea lucrurile verde-n faţă. Tocmai de aceea am fost foarte surprinsă când a luat microfonul şi şi-a prezentat următorul cântec:

— Următorul e puţin mai diferit. Fermecătorul proprietar al acestui local — a spus şi a arătat undeva în lateral —, Wave Kenny...

Deşi părea strâns cu uşa, tipul ne-a făcut cu mâna.

— Cum spuneam, Kenny m-a rugat să cânt măcar un singur cântec care să nu fie... cum ai zis,

Kenny? „Crud” sau „politic”, aşa cred că a zis. Şi fiindcă mi-e absolut imposibil să compun aşa ceva, o să cânt o melodie compusă de un prieten de-al meu, care doreşte să rămână anonim. Se numeşte „Rezistăm”

Cântecul a pornit uşor, cu câteva acorduri asemănătoare liniei melodice a lui Lindsay. După care s-a preschimbat, a devenit trist, pasional, aproape disperat. Lindsay cânta, iar eu îmi doream să fi plecat de-aici atunci când am avut şansa.

Chiar dacă aproape, mereu departe eşti, Ochilor mei tu le spui poveşti.

Toate discuţiile purtate până atunci în local s-au oprit. Era o schimbare de stil aşa de drastică, încât toată lumea a devenit atentă. Puteam să jur că simţeam o pereche de ochi aţintită asupra mea.

M-am săturat să ne mai prefacem, Să vrem neîncetat, fără să cedăm nicicând. Cu zâmbetul tău cald rămân mereu în gând, Suntem mai mult. Acum. Curând. Uite câte am pierdut, Atingere sau sărut. Amândoi insistăm. Rezistăm.

Simţeam fizic privirea lui Garrick pe pielea mea. Inima îmi bubuia în piept şi aveam răsuflarea întretăiată. Nu voiam să mai rezist. Nu m-am putut abţine. L-am privit.

Aştepţi cu ochii închişi, înconjurată de alţi inşi, Oftezi, învinsă de amărăciuni. Nu eşti sătulă de minciuni?

Numai că nu la mine se uita. Se oprise din tastat la laptop, dar rămăsese cu ochii lipiţi de ecran şi părea... complet detaşat. Oare-mi imaginam situaţia asta?

Uite câte am pierdut, Atingere sau sărut.
Amândoi insistăm.Rezistăm.
Chiar dacă aproape, mereu departe eşti, Ochilor mei tu le spui poveşti.

Brusc, nu am mai vrut să fiu aici. Mi-era imposibil să continui să stau aproape de el. O luam razna. Era o prostie, o prostie şi mai mare decât o aventură de-o noapte, dar chiar simţeam că-l *plac cu adevărat.* Chiar dacă nu-i plăcea Shakespeare şi conducea o motocicletă şi-mi era profesor, tot *îl plăceam.*

Ignorăm de demult, Nu vreau să mai rezist, Vreau mai mult.

Capitolul zece

I .indsay a terminat ultimele acorduri, după care a scos limba ţi a zis:
— Bleah! Gata, Kenny. Eşti fericit?
(Iade a pufnit în râs, iar eu strigat încurajator. Publicul a început s-o aplaude şi să fluiere. Am încercat să-mi ridic şi eu mâinile, «l.ir Ic simţeam la fel de grele precum plumbul.
M-am uitat la Garrick, şi de data asta se uita la mine. Avea privirea întunecată şi, când ne-am întâlnit, nu s-a mai ferit. Poate
totuşi nu-mi imaginasem că mă fixase ceva mai devreme. Nc-am uitat unul la altul până s-au stins şi cele din urmă aplauze, ţi abia acum am priceput pentru prima oară în viaţă expresia „a-ţi baie inima de să-ţi iasă din piept”, fiindcă se simţea ca şi cum ceva se străduia disperat să se elibereze.
înainte să înnebunesc de-a binelea, mi-am desprins privirea de a lui, m-am ridicat şi l-am apucat pe Cade de cot.

— Hei, ce e? a zis prietenul meu.
Se pricepea de minune să mă citească. Am văzut cum întreaga mină i s-a preschimbat din amuzament în îngrijorare.
— E totul în regulă?
— Da, normal. Numai că mă simt cam obosită. Poţi să mă duci acasă?
— Sigur că da, a zis şi mi-a atins obrazul cu palma, precum o mamă care verifică temperatura copilului.
Fără să-şi ia ochii de la mine, a spus:
— Mulţumim că ne-aţi lăsat să stăm cu dumneavoastră la masă, domnule Taylor. Ne vedem miercuri, la curs.
— Spune-mi Garrick, Cade, te rog. Să aveţi o seară frumoasă!
Garrick l-a privit doar pe Cade cât a vorbit, ceea ce probabil că
era mai bine. L-am lăsat pe prietenul meu să-şi petreacă braţul pe după umerii mei şi să mă conducă pe sub o arcadă care ducea spre parcare. Niciodată nu fusesem aşa de bucuroasă să mă urc într-o maşină ruginită şi care mirosea a ulei şi a brânză. Cade s-a urcat alături de mine.
— Eşti sigură că e totul în regulă?
— Da, pe cuvânt, sunt doar obosită.
— Bine, mi-a zis, fără să pară convins. Haide să te duc acasă!
A răsucit cheia în contact, dar nu s-a petrecut nimic. Nu s-a
auzit motorul, nu s-au aprins luminile, nimic.
— Ah, naiba s-o ia!

— Ce e? l-am întrebat. Ce înseamnă asta?
— înseamnă că am o maşină de doi bani.
A mai răsucit o dată cheia şi, când nu s-a petrecut nimic, a lovit volanul cu palma. Mi-am ridicat picioarele pe scaun şi mi-am rezemat capul de genunchi.
— Aşteaptă puţin, mi-a spus Cade, după care a ieşit diii maşină şi a deschis capota.
Am rămas nemişcată pe scaun, încercând să-mi şterg din minte ultimele douăzeci şi patru de ore. Prinsă undeva între analizarea fiecărei priviri pe care mi-o aruncase Garrick şi planurile pentru ce urma să spun şi să fac de acum înainte la cursurile lui, am aţipit. Când mi-am revenit din toropeală, Cade mă scutura uşor, dar maşina era la fel de înţepenită. M-am frecat la ochi şi am ieşit din maşină.
— Iartă-mă. Cred că sunt mai obosită decât am crezut.
— Ascultă-mă: nu reuşim să pornim maşina şi-am încercat deja tot ce ne-a trecut prin cap.
Nu am sesizat că vorbise la plural decât când cineva a coborât capota, în vreme ce Cade era, în continuare, lângă mine. Normal, era vorba din nou de Garrick! Fiindcă aşa îi plăcea sorţii: să-mi râdă în nas.
— Am încercat s-o pornim cu nişte cabluri de la motocicleta 11(imnului Taylor.
— Ţi-am mai spus, Cade, că mă cheamă Garrick.
— Da, da, ştiu. Aşa că, în fine, eu nu locuiesc departe de aici...

Ah, Doamne, nu, te rog, nu! Cade era student îndrumător[I],
adică locuia într-un cămin, ceea ce însemna că ajungea acasă pe jos. Eu, pe de altă parte, locuiam la câţiva kilometri buni de campus.
— L-am rugat pe domnul Taylor şi a zis că poate să te conducă el acasă. Din câte mi-a povestit, se pare că locuiţi în acelaşi complex.
— Nu mai spune! Chiar? am comentat, încercând să-mi preschimb rictusul într-un zâmbet. Ce drăguţ din partea lui! Dar nu-i uicio problemă, pot s-o chem pe Kelsey să mă ia. Nu e mare lucru.
— Dar mergeţi amândoi în aceeaşi direcţie, a continuat Cade confuz, iar mie mi-a venit să-i trag un şut în fluierul piciorului.
— Da, dar...
— Bliss, m-a întrerupt Garrick.
Doamne, nu aveam să mă satur niciodată să-l aud pronunţân- d ii-mi numele cu accentul acela delicios!
— Nu e nicio problemă. Pe bune. Nu mă deranjează deloc şi o să te duc imediat acasă. Îţi promit!
Se uita la mine de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Ca şi cum ar fi fost perfect firesc să-mi petrec braţele în jurul lui, în drum spre casă. Ca şi cum nu aş fi avut încă bandajul de data trecută când mersesem pe motocicletă.

I În Statele Unite ale Americii: student care locuieşte în cămin şi al cărui rol este să se asigure că regulamentul universităţii este respectat şi aplicat, dar şi să-i ajute pe studenţi cu privire la plângeri, întrebări etc. (N. red.)

Cade a lăsat să-i scape un căscat. Arăta la fel de obosit cum mă simţeam eu. Ştiam că, daca o ţineam pe-a mea, avea s-o aştepte pe
Kelsey alături de mine. M-am frecat la ochi şi am tras adânc aer în piept. Nu îndeajuns de adânc.

— Bine. Mulţumesc, domnule Taylor! Cade, ne vedem mâine!

Fără să-mi observe chinul, Cade mi-a zâmbit şi a spus doar atât:

— Super!

M-a sărutat repede pe frunte, ne-a urat amândurora „Noapte bună!” şi-a luat-o la fugă pe drum, spre campus.

Nici măcar nu m-am mai obosit să respir profund ca să mă calmez. Ştiam că nu avea să-mi fie de ajutor. Mi-am îndreptat umerii şi m-am întors spre el. M-a privit o secundă încruntat şi mi-a spus:

— *Nu* ai voie să-mi spui „domnule Taylor”

În ciuda tensiunii dintre noi, m-a pufnit râsul. Era chiar ridicol, dacă priveai în ansamblu...

— Bine, Garrick.

Totul părea greşit, aşa că mi-a dat pur şi simplu casca, după care s-a urcat pe motocicletă. Nu mai era nevoie să-mi spună să fiu atentă la ţeava de eşapament, dar a făcut-o oricum. În seara asta îşi luase o geacă subţire, fiindcă venise un front de aer rece (mă rog, pe cât de rece putea fi în Texas). Aşa că m-am ţinut de geacă. Drumul a fost şi mai înspăimântător fără ceva solid de care să mă agăţ. Şi asta pentru că nu eram convinsă că aveam destulă tărie ca să mă desprind de el.

Am ajuns şi m-am dat jos în câteva secunde. Cred că mi-am luat rămas-bun, dar nu sunt sigură. Sincer, eram aşa de panicată, că am ţâşnit efectiv de lângă el. Şi m-a lăsat. Am intrat în apartament şi abia atunci am privit scurt în urmă. Era tot pe motocicletă şi, după o secundă, a plecat. L-am privit, străduindu-mă din răsputeri să nu-l urmez.
În ciuda situaţiei, nu avea cum să nu fie nimic între noi doi. ***

Miercuri, am stat în sala de relaxare până în ultima clipă, aşteptând să se umple sala cu toţi ceilalţi, ca abia apoi să intru şi eu.
Ave.un la mine CV-ul şi pozele şi m-am aşezat lângă Cade, mai lutr-« parte, îndeajuns cât să am vreo zece oameni între mine şi < i.u rick.

I ,a nouă şi un minut, Garrick a anunţat începutul cursului:

— Bine. Aşa cum v-am spus luni, n-o să pierdem timpul. I i eccm direct în miezul lucrurilor. Azi o să faceţi audiţii la prima vedere din *Un tramvai numit¿iorinţă,* piesa luiTennessee Williams. I >acă nu aţi citit piesa, acum e momentul să vă îndoiţi de alegerea voastră în privinţa studiilor. V-am împărţit pe perechi. Găsiţi pe masa din stânga mea lista cu perechile şi textele pe care o să le ii t iţi. O să vă trimit afară şi aveţi zece minute să vă pregătiţi, înainte să chem prima pereche. Veţi vedea că am ales o scenă din piesă care duce la punctul culminant, cea în care Stanley o violează pe Blanche, sora soţiei lui.

— Frate, chiar o violează?

Sigur vorbise Dom — în mod clar, unul dintre cei care ar fi t rebuit să se îndoiască de alegerea făcută în privinţa studiilor.

— Da, Dom. Şi-acum să revenim. Cea mai grea parte la audiţii este că trebuie să zugrăviţi scene foarte dramatice, dar fără să aveţi beneficiul de-a fi jucat pe îndelete scenele de dinainte. Intraţi în scenă orbi din punct de vedere emoţional. Momentele de dinaintea audiţiei sunt extrem de importante. Aveţi la dispoziţie zece minute să creaţi o conexiune cu partenerul şi cu rolul vostru. Succes!

S-a dat deoparte şi, deodată, a fost ca şi cum era zi de reduceri la supermarket: toată lumea se îngrămădea la masă, încercând să-şi ia rolul şi să-şi găsească partenerul. Nu aveam niciun chef să mă amestec cu plebea, dar Kelsey m-a luat de cot şi nu prea mi-a dat de ales.

Am apucat hârtia cu rolul meu şi am recunoscut imediat scena. Garrick nu glumise când spusese că ducea spre punctul culminant. Blanche era deja înnebunită. Am privit lista cu perechile şi — ce să vezi? — partenerul meu era Dom

.Mi-am dus mâna la frunte, simţind cum începe să pornească o durere surdă chiar deasupra ochiului stâng. O clipă mai târziu, Dom şi-a petrecut braţul pe după umerii mei.

— Ca să vezi, Bliss *baby*| Suntem iar împreună.

I-am dat jos braţul şi am luat-o spre uşă.

— Hai să terminăm cu asta, Dominic.

De cum am ieşit din sală, am văzut că lumea se împrăştiase deja prin toate colţurile holului. Singurul loc nerevendicat se afla chiar în faţa uşilor de la intrarea în sala de teatru, ceea ce însemna aproape sigur că noi urma să fim chemaţi primii. Adică aveam mai puţin timp la dispoziţie să ne pregătim. Gândul ăsta mă făcea să scot fum pe nas. Era clar că soarta nu-mi era alături. în fine, măcar aveam să termin mai repede cu toate astea.

— Bine, Dom, hai să vedem ce avem aici.

Am petrecut cea mai mare parte a celor zece minute explicân- du-i lui Dom piesa de teatru şi scena pe care urma s-o interpretăm. Era unul dintre tipii care arătau bine şi care se purtau ca nişte nesimţiţi plini de încredere de sine (fiindcă Dom aşa şi era, de altfel), dar nimic mai mult.

— Şi tipul meu e beat, da?

— Da, Dom.

— Cool! Şi tu eşti nebună?

Am oftat:

— Păi, oarecum. Sunt un pic ruptă de realitate şi tu-mi distrugi toate iluziile.

— Perfect! Şi pe urmă te atac.

Am dat ochii peste cap. Ce rost avea să-i mai explic?

— Da, sigur. La începutul scenei, o să stau pe scaun şi tu o să intri dinspre partea stângă a scenei,

bine? Nu-mi imaginez c-o să ne laşe să jucăm toată scena, fiindcă e prea lungă.

Şi cam atât timp am avut, fiindcă în clipa imediat următoare s-a deschis uşa şi Garrick şi-a oprit privirea asupra mea.

— Bliss, Dom, sunteţi gata?

I)<>m m-a ridicat în picioare, împotriva voinţei mele,

şi a zis: 1)a, Garrick, sigur.

Nu mă simţeam deloc gata, ba dimpotrivă. Nu suportam să Du nepregătită.

(iarrick ne-a luat pozele şi CV-urile şi le-a privit tăcut vreun minut. Am luat un scaun şi l-am aşezat în mijlocul scenei, după i .tic în-am aşezat. Mi-am împăturit foaia cu rolul, ca să nu fie prea III.IIC şi greu de mânuit. Ne-a pus să ne prezentăm ca şi cum nu ne am fi cunoscut până acum şi ne-a dat permisiunea să începem.

Sccna se deschidea cu Blanche îmbrăcată în haine elegante (inclusiv cu o coroniţă pe cap), aflată la o petrecere imaginară şi vorbind cu nişte pretendenţi imaginari.

Am avut nevoie de câteva secunde să-mi intru în rol, fiindcă propriile mele sentimente de spaimă şi nesiguranţă erau în completă contradicţie cu ignoranţa binecuvântată a lui Blanche. Dar mi-a fost uşor să blochez totul în jur, să mă pierd în hohotele ei de i As, în visurile şi iluziile ei. Când Dom a intrat în scenă, împletici ntlu-se, am fost nevoită să accept că era un Stanley remarcabil. .Şi, în ciuda faptului că nu ştia nimic despre piesă, emana carisma lui Stanley şi nepăsarea lui completă faţă de Blanche.

Mi-am lăsat nesiguranţele din relaţia mea cu Garrick să iasă la suprafaţă şi le-am redirecţionat spre Dom. După o altă jumătate de pagină, Garrick ne-a oprit.

— Bine, bine! Bliss, ai început uşor nesigură, dar până la final ai fost exact aşa cum trebuie. Dom, cred că l-ai surprins perfect pe Stanley, a continuat el, iar eu m-am abţinut să-mi dau ochii peste cap. Numai că... nu simt că te conectezi cu personajul celălalt, la fel cum o face Bliss. E conştientă de tine tot timpul şi-şi modifică mişcările după ale tale. Am nevoie să văd că reacţionezi un pic mai mult. Hai să sărim puţin până în momentul în care ieşi din baie. începem cu Blanche, care sună la Western Union, şi hai să vedem dacă reuşim să ne concentrăm şi să avem o legătură unul cu altul.

Am încuviinţat şi m-am dus spre partea opusă a scenei, acolo unde-mi închipuiam că aveam telefonul imaginar. Garrick alesese probabil cel mai greu punct de începere pentru mine. Trecusem deja de partea în care Stanley îmi destrăma lumea perfectă în care visam că trăiesc. Trebuia să transmit spaimă şi paranoia. Am închis ochii şi-am tras adânc aer în piept.

Spaimă. Paranoia. Cum m-aş simţi dacă cineva ar afla despre mine şi Garrick? Sau dacă el ar afla că sunt virgină? La naiba! Cum mă simţisem atunci când m-am oprit şi nu am făcut sex? Astea erau stări autentice de spaimă şi paranoia.

Cu ceva mai multă încredere în mine, am deschis ochii şi am mimat că apuc receptorul. Cum ţineam rolul în cealaltă mână, nu am mai mimat şi restul

aparatului şi m-am prefăcut că vorbesc în receptor. Am cerut să vorbesc cu un operator.

Spaima mi se părea aşa de reală, că mi se adunaseră deja lacrimi în colţurile ochilor, fără cel mai mic efort. M-am bâlbâit, simţind cum mi cuprinde panica şi-mi sufocă vorbele. Glasul mi s-a pierdut printre strigăte de ajutor. Senzaţia că eram încolţită a apărut mult prea uşor. Mă sufocam.

L-am auzit pe Dom păşind spre mine şi am îngheţat. M-am tras câţiva paşi în spate, iar el a pătruns pe uşa imaginară care ne despărţea. M-a privit înfocat, şi nu a fost nevoie să mimez repulsia simţită.

Am încercat să trec pe lângă el, dar mi-a tăiat calea. L-am rugat să mă lase să trec, însă a rămas neclintit. Râzând, a început să se strecoare din ce în ce mai aproape şi-am simţit cum îmi bate inima în piept.

Am ieşit din personaj îndeajuns de mult cât să-mi dau seama că făceam o treabă foarte bună amândoi. Mai bună decât crezusem căe posibil. După care mi-a intrat în câmpul vizual rânjetul lui Dom, şi am revenit în rol.

Am încercat să fug de el, dar continua să se apropie de mine, râzând. Apoi mi-a înşfăcat braţele şi m-a tras după el.

M-am luptat, încercând să-mi eliberez trupul.

M-a tras lângă el şi m-a strâns şi mai tare, îndeajuns cât să doară. Am simţit un fior de nesiguranţă pe şira spinării.

Avea faţa chiar lângă a mea şi-i simţeam pe chip căldura respira- ţici. Trebuia să mă prăbuşesc la

pământ, învinsă, iar el să mă scoată din scenă, să mă violeze, numai că lucrurile nu au mers chiar aşa.

Dom şi-a aruncat scenariul, m-a apucat de ceafa şi m-a tras spre cl, sărutându-mă.

Şocată, l-am împins cu mâna rămasă liberă, dar nu s-a lăsat. Nu îşi dădea seama că eram eu, Bliss, cea care protesta, nu Blanche. I. am împins şi m-am zvârcolit, însă era mult prea puternic şi-şi lipise buzele de ale mele aşa de tare, că nu puteam spune nimic ca s.1-l opresc. Tocmai mă pregăteam să apelez la cea din urmă formă tic protest— un genunchi în boaşe —, când, brusc, cineva l-a desprins pe Dom de mine.

Am tras adânc aer în piept şi l-am văzut pe Garrick. Fumega la propriu şi-i elibera lui Dom braţul pe care i-l răsucise la spate, într-un unghi ciudat.

— Unde anume ai văzut tu indicaţia asta de scenă, Dominic? l-a chestionat Garrick, pe un ton incredibil de liniştit.

Eu, una, nu aveam chef să mai pierd timpul cu chestiunile logice. M-am năpustit asupra lui Dom şi l-am împins.

— Ce dracu' a fost asta, Dom? Violul se petrece în afara scenei, nemernicule!

Mi-a apucat încheieturile mâinilor şi l-am împins din nou.

— Hei, nu încercam decât să fac o legătură între noi, mi-a. explicat Dom. Improvizam, atâta tot. Asta fac actorii!

Garrick l-a apucat de braţ pe Dom şi l-a strâns mai tare decât ar fi fost potrivit. Dom mi-a dat drumul imediat şi s-a tras deoparte.

Chiar şi aşa, a continuat Garrick, actorii se respectă unii pe alţii. Dacă nu vrei să fii acuzat de viol, e bine să ai dinainte acordul partenerului de scenă pentru aşa ceva.Am văzut cum toată faţada de calm la care recursese Garrick dispărea treptat:

— Şi acum, pleacă! Eşti liber.

Mi-am dat seama că Dom era iritat. Mi-a aruncat o privire nimicitoare şi a deschis uşa cu aşa o forţă, că s-a trântit de zid. Săptămâna asta nu părea să devină deloc mai bună. Oare soarta îşi mai bătea joc şi de altcineva în afară de mine?

Am simţit o urmă de atingere pe braţ şi pe urmă Garrick a venit în faţa mea şi mi-a luat braţul în mâini. Deja se forma o vânătaie acolo unde mă strânsese Dom, în timpul scenei. Garrick şi-a trecut o mână peste faţă, apoi m-a privit. Mi-a spus:

— Poate c-ar fi trebuit să gestionez mai bine scena asta.

Nu mi-am dat seama ce tare mă durea capul până nu am pufnit în râs. Mi-a bubuit tot craniul. Din instinct, am închis ochii. Garrick mi-a mângâiat obrazul, trezind un amalgam de senzaţii acolo unde mă atingea. Am ţinut ochii închişi, fiindcă, atâta timp cât erau închişi, nu se putea petrece nimic nepotrivit, nu? Dacă îi deschideam şi-i vedeam din nou faţa aia superbă şi buzele... aveam să păşesc din nou pe un teritoriu foarte, foarte, foarte ciudat.

— Bliss...

Atât am auzit, o şoaptă — singurul

avertisment înainte să-şi lipească buzele de ale mele.Capitolul unsprezece

M-am gândit vreo trei secunde cât de aiurea era să ne sărutăm, iar pe urmă nu m-am mai putut gândi la nimic altceva. I-am simţit limba căutându-mă furioasă, posesivă. Pasiune în formă pură. Mă prefăcusem dintotdeauna că înţeleg chimia dintre doi oameni, atunci când regizorii ne vorbeau despre actorii care au sau nu chimie pe scenă. Abia acum pricepeam. Nu ştiu ce mi se întâmpla atunci când mă atingea, dar sigur era vorba de o reacţie chimică; moleculele se mişcau, se mutau şi emanau căldură.

Doamne, cât de cald era!

Un hohot zgomotos de râs — al lui Kelsey — şi-a făcut loc prin ceaţa care mi se instalase în creier, şi am reuşit să mă desprind de Garrick. De cealaltă parte a uşii erau studenţii care-şi aşteptau rândul. De cât timp eram singură cu el, oare?

A făcut un pas înainte, ca să mă urmeze, dar am l-am oprit, ridicând mâna.

— Stop! Opreşte-te! Nu se poate! Am stabilit deja c-o lăsăm baltă. *Tu* ai spus asta, de fapt. Nu poţi să zici aşa ceva şi pe urmă să te comporţi ca acum.

— îmi pare rău.

Nu părea să spună adevărul. Dimpotrivă, arăta ca şi cum ar fi vrut să mă sărute din nou. Am clătinat din cap şi m-am apropiat de uşă.

— Bliss, aşteaptă, te rog! îmi pare rău. Nu o să se mai întâmple niciodată, bine?

— Bine, i-am răspuns, deşi numai bine nu mă simţeam.

Se purta de parcă nu-mi dorisem şi eu sărutul acela la fel de mult ca şi el, dar să fim serioşi! Avea de pierdut la fel de mult ca mine. De ce oare numai eu mă gândeam la consecinţe?

Am ieşit tocmai când Dom le şoptea unor tipi care se adunaseră aproape de uşă:

— Tipul ăsta e mai mult decât idiot. S-a purtat de-ai fi zis că aveam de gând s-o violez, sau mai ştiu eu ce naiba. N-a fost decât un sărut. Nu e ca şi cum n-am mai fi făcut-o şi altă dată.

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am trântit-o:

— Şi cumva, de data asta a fost şi mai rău ca înainte. Dom, nu crezi c-ar fi bine să-ţi îmbunătăţeşti prestaţia, cu timpul?

Prietenii lui au pufnit în hohote de râs, dar eu tot l-am auzit cum mi-a zis „scorpie”

Am continuat să-mi văd de drum, neabătută. Aveam timp să-rai cumpăr cea mai mare cafea, înainte de următorul curs.

Restul săptămânii a decurs fără evenimente majore, din fericire. Garrick a păstrat distanţa, iar eu am avut destule pe cap cât să fiu distrasă de la alte gânduri. Am primit tema de pregătit la Regie, ceea ce însemna că venise vremea să mă pun pe citit şi să găsesc o scenă potrivită. Vineri, la cursul de Pregătire pentru Anul Patru, am vorbit despre probele finale şi Garrick ne-a dat de citit ceva despre Sindicatul American al lucrătorilor în Teatru, AEA[1]. Aşa că mi-am

petrecut sfârşitul de săptămână frunzărind fiecare piesă de teatru pe care o aveam (plus majoritatea celor pe care le avea Cade) şi citind cele mai plictisitoare articole despre AEA.

Săptămâna următoare urmau să aibă loc înscrierile pentru audiţiile principale din semestrul ăsta, penultimele pentru mine. Dacă nu mă descurcam onorabil vineri, nu mai aveam decât o singură şansă să mai particip la vreun spectacol, până la finele anului. Jucasem în primul spectacol al anului universitar, făcusem regie pentru un altul, dar nimic altceva de atunci. îmi oferiseră

'Actor's Equity Association, în original.

deja postul de regizor de scenă pentru spectacolul final, dar mi-a fost prea frică să accept, gândindu-mă că, dacă l-aş fi acceptat, nu aş mai fi primit un rol pe scenă. Doamne, realitatea devenea din ce în ce mai crudă! Mai aveam puţin până la absolvire şi viaţa mea nu era deloc aşa cum mi-o imaginasem. Când începusem facultatea, cu trei ani şi jumătate în urmă, fusesem convinsă că în ultimul an urma să am deja un plan de pus în acţiune. Că voi şti ce vreau să fac cu viaţa mea şi încotro să mă îndrept. Şi, dacă eram sinceră cu mine însămi, până acum ar fi trebuit deja să-l fi cunoscut pe tipul cu care aveam să mă mărit. Pentru că fiecare cuplu de oameni căsătoriţi pe care-l ştiam se cunoscuse la facultate, iar eu, uite, mai aveam câteva luni de facultate, şi totuşi simpla idee de a fi căsătorită mi se părea de-a dreptul absurdă.

Nu mă ajuta nici faptul că, ori de câte ori vorbeam cu mama, prima ei întrebare era: „Ai cunoscut şi tu pe cineva?”. M-am întrebat în treacăt

oare cum ar fi reacţionat dacă i-aş fi povestit despre viaţa mea sentimentală actuală. Poate ar fi făcut o criză. Poate m-ar fi întrebat când voi planifica nunta. Era greu de spus cum ar fi reacţionat mama.

Cum de erau unii în stare să hotărască cu cine vor să-şi petreacă tot restul vieţii, încă de la vârsta astă? Eu nu mă puteam decide nici măcar ce voiam să mănânc seara. Nu mă puteam decide nici dacă voiam sau nu să devin actriţă, cu toate că aveam un împrumut bancar studenţesc de 35 000 de dolari care-mi spunea că mai bine mă hotărâm, naibii, odată.

Până la finalul săptămânii cu audiţia, relaţia mea cu Garrick începea deja să fie exact ce-mi spuneam că e: adică „nu mare lucru”. Am continuat să ajung la tursul lui în ultimul minut şi să fiu prima la plecare. Iar el s-a ţinut de cuvânt şi a păstrat relaţia noastră, la ore, în limitele admise profesional, adică aproape că nu am interacţionat deloc unul cu altul. Nu l-am mai văzut la Grind, deşi am mers destul de des acolo.

A fost şi el prezent la audiţii, la fel ca oricare alt membru al catedrei de Teatru. Şi nici măcar prezenţa lui nu-mi putea atenua entuziasmul pe care-l aveam pentru spectacolul de final de an. Ca actriţă, fusesem dintotdeauna mai atrasă de rolurile clasice decât de cele contemporane (de unde şi obsesia mea pentru Shakespeare) şi iată că, în cele din urmă, puneam în scenă o piesă grecească (mă rog, o traducere a unei piese greceşti). Piesa *Fedra* nu ar fi fost prima mea alegere, dat fiind că era despre o iubire interzisă — o temă de care nu aveam deloc nevoie în prezent. Dar măcar bene- ficiam de o înţelegere perfectă a personajului pe care mi-l pregătisem pentru audiţii.

Sigur, Fedra râvnea la fiul ei vitreg, nu la profesorul ei, dar sentimentele erau, în linii mari, aceleaşi.

De multă vreme nu-mi mai dorisem un rol atât de tare.

M-am simţit bine când mi-a venit rândul să intru pe scenă, eram încrezătoare. îmi ştiam rolul. îmi cunoşteam personajul. Ştiam cum e să-ţi doreşti un om pe care nu-l poţi avea. Şi mai mult decât orice altceva, ştiam cum e să vrei şi să nu vrei ceva, în acelaşi timp. Aşa că am revărsat în minutul acela şi jumătate toată dorinţa, frica, îndoiala şi ruşinea pe care am fost capabilă să le exprim. M-am expus aşa cum nu eram niciodată în stare în viaţa de zi cu zi, pentru că... pentru că pe scenă puteam să mă dezlănţui şi să pretind că nu era vorba despre mine... să mă prefac că era vorba de Fedra. Am fost cu mult mai cinstită în lumina reflectoarelor decât la lumina zilei.

în câteva clipe s-a terminat totul şi am revenit în sala de relaxare, întrebându-mă dacă am fost îndeajuns de bună.

Am ieşit să sărbătorim de cum am terminat cu toţii audiţiile. Mâine-dimineaţă urmau să-i anunţe pe cei chemaţi să mai dea o probă, iar asta era, în sine, o cu totul altă chestie, pentru care urma să avem emoţii, dar acum nu mai puteam face nimic.

Am luat cu asalt o bună parte din Stumble Inn. Şi chiar dacă stăteam la mese diferite, vorbeam unii peste alţii din direcţii opuse, fără să ne pese de câţi oameni deranjam cu comportamentul nostru.

Ne-am început seara cu pahare de tequila, chestie care semăna mult prea mult cu seara pe care o petrecusem aici, cu Garrick. Am ridicat din umeri şi

am mers mai departe. De data asta, venisem cu prieteni de-ai mei. îmi făcea bine să mă mai relaxez şi să mă distrez.

Stăteam la masă cu Cade şi Kelsey, bineînţeles. Lindsay venise şi ea, împreună cu Jeremy, un tip drăguţ din anul al doilea, cu care mă sărutasem anul trecut, după o beţie. De atunci, începuse să stea prin preajma noastră, dar eram convinsă că-şi dădea seama că nu avea să se petreacă nimic, niciodată, între noi doi. în ultimul timp, îi sclipeau ochii doar atunci când o privea pe frumoasa noastră cu sex-appeal, Kelsey. în grupul nostru mai era şi Victoria, care-ar fi putut trece drept o combinaţie între Lindsay şi Kelsey, fiindcă avea sâni ca ai lui Kelsey (şi era la fel de desfrânată). Dacă mai pui la socoteală că avea şi atitudinea *I hate everyone,* înţelegi tot. Şi ultimul la masă era Rusty, măscăriciul grupului.

Jeremy era singurul dintre noi prea mic ca să poată bea alcool, dar chelneriţa nu s-a mai obosit să ne mai ceară tuturor cărţile de identitate. S-a uitat la a lui Cade şi a aruncat rapid o privire la alte câteva. Ne-am comandat băuturi, mâncare şi pe urmă, alte băuturi.

Când am ajuns la subiectul audiţiilor, eram deja în formă. Rusty a spart gheaţa:

— Şi ce ziceţi de piesa asta cu incestul?

Am dat ochii peste cap.

— Nu e incest, Rusty. Personajele nu sunt rude de sânge.

— Nu contează, a ridicat el din umeri. Am şi eu o mamă vitregă şi aş face pe mine dacă s-ar da vreodată la mine.

Kelsey a râs:

— Asta are mai degrabă de-a face cu faptul că eşti gay.

— O ştiu pe maică-ta vitregă. Poate să se dea oricând la mine, a intervenit Cade.

Probabil că, dacă am fi fost alt gen de oameni, Rusty s-ar fi supărat, poate chiar i-ar fi tras una lui Cade. Dar, fiindcă eram prieteni, au bătut palma.

— Acum, serios vorbind, cum v-aţi descurcat? ne-a întrebat Rusty. Eu am jucat ca naiba. O să fiu norocos dacă o să-mi dea rolul celui de-al doilea soldat sau al slujitorului.

Kelsey s-a băgat imediat în discuţie:

— Aş face moarte de om să ajung să o joc pe Afrodita. Adică, cine altcineva mai are sâni pentru aşa un rol, nu?

Victoria a ridicat mâna:

— Cum adică cine altcineva? Să mă prezint, nu? Nu vezi bine? a continuat, scoţându-şi în evidenţă pieptul.

— Hai, pe bune, chiar vrei s-o joci pe Afrodita? a întrebat Kelsey.

— Pe naiba, nu! a răspuns Victoria. Dar asta nu înseamnă că sânii mei se simt bine ştiindu-se ignoraţi.

Cu ochii mari, Jeremy i-a spus:

— Eu nu i-aş ignora niciodată.

Ne-a umflat râsul pe toţi deodată. Jeremy era cel tăcut de cele mai multe ori când ne adunam cu toţii. Cred că îi era greu să ţină pasul cu o gaşcă de oameni care-şi petrecuseră fiecare moment împreună în ultimii patru ani, iar el era nou-venit.

— Dar tu, Bliss? m-a întrebat Lindsay. Ştim cu toţii că eşti în al nouălea cer numai când te gândeşti la spectacolul ăsta.

M-aş fi înroşit, dacă nu aş fi avut deja obrajii roşii din cauza alcoolului.

— Cred că a mers bine, i-am răspuns. Am impresia că o înţeleg pe Fedra cu adevărat, ştii?

Kelsey a pufnit în râs şi am lovit-o pe sub masă.

Cade mi-a zis cu un zâmbet:

— De ce? Tânjeşti după vreo rudă de-a ta pe care nu am cunoscut-o încă?

L-am împuns cu umărul, iar el a zâmbit. Şi-a petrecut braţul pe după mine şi m-a tras spre el.

— Glumesc, iubito.

— Pur şi simplu înţeleg cum e să vrei ceva şi să încerci să te convingi că, de fapt, nu îl vrei. Nici nu e musai să fie vorba despre iubire. E vorba despre ce se întâmplă atunci când îţi doreşti ceva ce nu poţi avea sau ceva ce nu crezi că meriţi. La naiba! Ne dorim rolurile pe care le obţin prietenii noştri, chiar dacă ne sunt prieteni şi ar trebui să ne bucurăm pentru ei. Stăm pe urmă în public şi ne gândim cum am fi dacă am fi jucat noi în acel rol. Aşa e mereu, ne dorim ce nu putem avea. Aşa e firea omului.

Cred că mă lăsasem purtată de val, fiindcă nimeni nu a mai scos o vorbă când mi-am terminat discursul.

Rusty a spart gheaţa:

— E clar că nu eşti destul de beată!

Aşa că am mai băut, după care a venit şi mâncarea plină de grăsime şi extrem de delicioasă.

— Auziţi, cred că vă daţi seama că avem un subiect major rămas nediscutat, nu? a intervenit Victoria, ridicând dintr-o sprânceană. Domnul Profesor Sex pe Două Picioare, care te poate lăsa gravidă numai dacă se uită la tine, a continuat ea.

Cei mai mulţi băieţi de la masă (mai puţin Rusty) au bombănit, în timp ce fetele (mai puţin eu) *plus* Rusty au scos diverse exclamaţii de genul „Da, la naiba! Chiar aşa!”.

Victoria s-a prefăcut că-şi face vânt cu mâna şi a zis:

— Pe bune, când ne-a vorbit pentru prima dată, aproape că am avut un orgasm numai din cauza accentului.

Am rămas tăcută, la fel şi Kelsey, care-mi arunca priviri întrebătoare.

Aş fi putut să mă scuz şi să mă duc până la toaletă. Li s-ar fi părut bizar? Doar băusem destul până acum, deci nu aş fi dat de bănuit.

—Kelsey, de ce nu mă susţii puţin? a invitat-o Victoria. îmi daţi voie să-l fac al meu după ce absolvim?

Am încercat să-mi păstrez o mină indiferentă.

Kelsey a zâmbit şi a răspuns:

—Hm, da, e drăguţ. Dar e puţin cam prea manierat şi dichisit pentru gustul meu. Mie-mi plac tipii care sunt mai periculoşi, a zis şi i-a zâmbit lui Jeremy.

L-am observat pe Jeremy cum, pur şi simplu, a rămas cu gura căscată.

—Cum adică? Motocicleta aia nu e destul de periculoasă pentru tine? a întrebat-o Cade.

—Are motor? N-am ştiut! a zis ea şi m-a privit acuzator, ca şi cum aş fi trădat-o fiindcă nu-i oferisem informaţia asta până acum.

—Care-a fost treaba cu el şi cu Dom? m-a întrebat Lindsay. Dom se tot plânge că proful l-a bruscat în timpul audiţiei.

Cade şi-a retras mâna de pe spătarul băncii pe care stăteam, mi-a petrecut-o pe după umeri şi m-a strâns.

I-am răspuns:

—Dom e un imbecil. Domnul Taylor l-a dat jos de pe mine, atâta tot.

Rusty a zâmbit şi a arătat spre mine şi Cade.

—Voi doi sunteţi aşa de simpatici! Domnul Taylor în sus şi în jos. Cred că sunteţi singurii care-l mai tratează ca pe un profesor, nu ca pe o bunăciune.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu-i spuneam niciodată „domnul Taylor" când mă adresam lui direct, dar era complet straniu să vorbesc despre el cu alţii numindu-l „Garrick". Simţeam că aşa ar fi fost în stare să-mi citească pe faţă toate secretele şi şi-ar fi dat seama cât de ne-profesor îl consideram, de fapt. Poate chiar era cazul să mă duc la baie. L-am înghiontit pe Cade. A ieşit din separeu şi mi-a făcut loc. Cu fiecare pas, simţeam că devin din ce în ce mai neliniştită. Aveam de gând să stau deoparte câteva minute, să mă întorc, şi atunci ar fi avut un cu iotul alt subiect de conversaţie, şi totul avea să fie bine. Treceam pe lângă bar, când m-am auzit strigată pe nume:

— Bliss!

M-am întors, dar nu am văzut pe nimeni.

— Bliss!

Vocea era şi mai aproape, iar de data asta, când m-am uitat în spatele barului, l-am văzut — era Barmanul Frumuşel. I-am zâmbit şi am încercat să par bucuroasă că-l văd. în realitate însă... nici nu-mi mai aminteam cum îl cheamă. în noaptea aia se petrecuseră mult prea multe lucruri care-mi solicitaseră atenţia. Am simţit un gol în stomac, ca de fiecare dată când mă gândeam la Garrick, şi am fost nevoită să fac un efort să nu mă las pierdută în amintiri.

Când am ajuns în faţa lui, mi-a spus:

— Ştii... sper să nu te sperii că ţi-am reţinut numele.

Ba da, mă speria puţin.

— Promit să nu mă sperii dacă mă ierţi că nu mi-l amintesc pe al tău.

S-a îmbufnat o clipă şi s-a încruntat scurt, după care mi-a zâmbit şi mi-a zis:

— Brandon.

— Aşa e. Brandon, da. Iartă-mă, te rog! Am avut o săptămână lungă.

— Păi, lasă-mă s-o fac un pic mai bună, a spus şi a scos un pahar în care mi-a turnat nişte tequila. Din partea casei.

M-am simţit ciudat să-l beau de una singură, dar nici nu-l puteam refuza. Aşa că i-am mulţumit, am ridicat din umeri şi l-am dat peste cap dintr-o înghiţitură. Apoi am râs, dar nu fiindcă ar fi fost ceva haios, ci pentru că mi s-a părut potrivit s-o fac.

— Auzi? a continuat Brandon. Nu vreau să ţi se pară că am prea mult tupeu, dar ce-ai zice să ieşim împreună într-o zi?

Oare voiam să ies cu el în oraş? Sau, şi mai important, voiam să mă culc cu el? În ciuda tuturor chestiilor nebuneşti care se petrecuseră între mine şi Garrick, eram în continuare virgină. Şi-mi doream să nu fiu. Iată că mi se ivea o şansă nouă să îndrept problema asta, una care nu implica încălcarea regulamentului şcolar şi nici riscul de a fi exmatriculată. L-am privit. Kelsey avea dreptate; era drăguţ. Şi era în mod cert interesat de mine.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să mă culc cu el. Să-mi închipui cum ne dezbrăcăm, să-i văd mâinile atingându-mi pielea, buzele lipite de ale mele. Am încercat, dar în fiecare imagine Garrick făcea toate lucrurile astea, nu Brandon.

Fir-ar să fie! De ce oare nu puteam să pocnesc din degete şi să nu mai fiu virgină? De ce era nevoie de sex? Şi de ce nu mă gândeam la nimeni altcineva decât la Garrick, deşi îl scosesem din ecuaţie?

De ce refuza creierul meu să priceapă?

Brandon şi-a răspuns singur la întrebare:

— Păi, bănuiesc că răspunsul e nu. Aşa e de cele mai multe ori, când durează atât de mult.

I-am zâmbit uşor:

— îmi pare rău, pari un tip foarte drăguţ, dar nu sunt interesată. .. în clipa asta.

La naiba, aşa făceam de fiecare dată! Nu mă pricepeam deloc la situaţiile conflictuale şi adăugam mereu expresii de genul „în clipa asta”.

Brandon a încuviinţat:

— E în regulă. Nu-ţi face probleme. Cred că... hm... e timpul să mă întorc la muncă.

Nu a aşteptat să-i mai răspund şi s-a dus în celălalt capăt al barului, să servească un client. Am

oftat şi mi-am croit drum spre baie, unde mi-am stropit faţa cu apă.

Am simţit alcoolul arzându-mi stomacul şi, deşi nu-mi destrăma câtuşi de puţin haosul din creier, mi se părea măcar că aşa, uşor ameţită, puteam accepta haosul mai uşor.

Am revenit la masă, unde mă aşteptau alte două shot-uri de requila, comandate de Cade, şi — din fericire — o conversaţie care migrase spre următoarea bârfa şi care nu-l mai implica pe (îarrick. Până la următorul rând de băuturi, deja simţeam că am pe mine o pătură caldă şi mă ustura în gât de cât râsesem, auzind o grămadă de chestii mai mult sau mai puţin haioase. Eram aşa de ameţiţi, că vorbeam în frânturi de propoziţii, ne spuneam poante înţelese doar de noi şi râdeam, atâta tot.

— Sunt *aşa* de beat — a spus Rusty —, că nu vreau decât să stau în maşină şi să cânt la acordeon până mă trezesc.

Mi-am auzit hohotul; era jenant de tare.

— Ai acordeon?

— Sigur că da! Cum dracu? Vrei să mă auzi cântând?

— Normal! am sărit eu. Mai întrebi?

Mi-am lăsat portofelul la Cade, ca să plătească şi pentru mine, şi l-am pupat pe obraz drept răsplată.

— Ah, şi eu, şi eu! a ţipat Kelsey.

I-a dat şi ea portofelul lui Cade şi l-a mângâiat pe cap, în loc de sărut. Am plecat împreună cu Rusty, care ne-a îmbrăţişat pe amândouă.

— Priviţi şi învăţaţi, băieţi! a comentat el. Doamnelor o să le placă întotdeauna bărbaţii care cântă la un instrument.

Lindsay a pufnit:
— „Instrumentului” tău nici măcar nu-i plac fetele, Rusty.

Asta nu înseamnă că *lor* Au le place de el

!Sunt sigură că zgomotul din bar a scăzut la jumătate după ce am ieşit noi pe uşă, dar nu-mi mai dădeam seama. în capul meu tot hărmălaie era. Câteva minute mai târziu ni s-a alăturat şi restul găştii, pe capota maşinii lui Rusty, şi l-am ascultat cântându-ne o melodie cu versuri despre care el zicea că sunt în franţuzeşte, deşi sunt sigură că era păsărească.

Pentru noi oricum nu mai conta, la ora aia. După câteva minute, ştiam păsăreasca aia îndeajuns de bine încât cântam cu toţii. Le-am făcut serenade tuturor clienţilor barului când au plecat la casele lor, la două dimineaţa. în engleză şi-n păsărească. Am cântat şi Britney Spears, şi Madonna, şi Fantoma de la Operă, de toate. Cade a inventat un rap de tot râsul, în care a rimat „râie” cu „oare”. Şi ne-am continuat recitalul până când au plecat cu toţii şi a venit proprietarul, spunându-ne să ne luăm tălpăşiţa.

Eram mult prea beţi ca să ne urcăm la volan, poate mai puţin Jeremy, şi nu încăpeam cu toţii în nicio maşină.

Aşa că am aruncat o vorbă la întâmplare:

— Ce-ar fi să veniţi la mine acasă? Locuiesc la vreo juma' de kilometru de aici şi sunt sigură că am nişte vodcă în congelator.

Am purces împreună la drum, cu un nou strigăt de luptă: „Vodcă! Vodcă!”

Aveam să regret mai târziu, dar în clipa asta nu voiam ca seara să se termine

.Capitolul doisprezece

Undeva pe drumul dinspre bar spre casă, m-am descotorosit de încălţări. Aveau tocul mic, dar tot simţeam că mă omoară. Aşa că, pur şi simplu, m-am aplecat şi mi-am dat jos pantofii.

— Stai puţin, draga mea! Ce faci?

M-am prăbuşit chicotind peste Cade. Crezusem că eram ameţită ceva mai devreme, dar acum, după ce mai trecuse timpul... abia acum mă lovea beţia. Nu cred că fusesem niciodată aşa de dusă.

— Pantofii sunt o prostie. De ce i-or purta oamenii?

Cade a râs:

— Ca să nu călcăm pe vreun cui şi să nu murim de tetanos, de-aia îi purtăm.

— Cui, pui, cui? am bolborosit.

A râs, aşa că am râs şi eu, deşi habar nu aveam ce era aşa de amuzant.

— Eşti adorabilă. Vino aici! Te duc eu în spate până acasă, ca să-ţi salvez tălpile.

— Uraaa!

S-a aplecat şi m-am căţărat în spatele lui. Mi-a luat pantofii şi pe urmă am început să ne bălăngănim pe drum. Când am ajuns la mine în parcare, cântam un

cântec pe care-l inventasem, numit „Cade este al meu erou! De la zero, la erou!”

— Ce vrei să zici cu zero? s-a burzuluit Cade. Nu am fost niciodată un zero!

— Cade e prietenul meu cel mai bun din lume! într-o bună zi, o să ajungem mari, pe bune! Maşina-i duhneşte a brânză puturoasă! Dar eu am să-i dau o îmbrăţişare călduroasă!

Rusty mi-a strigat:

— Mai bine-i dai una în privat!

M-am grăbit să adaug:

— Şi Rusty e un tăntălău, şi vântul din părul meu miroase a tămbălău.

Cade a râs:

— Nu vrei să zici că „face tămbălău”?

— Cine face?

— Nu contează, lasă, mi-a răspuns el, râzând pe înfundate.

Şi apoi m-am trezit în faţa apartamentului meu.

— Ah, la naiba! Mi-am uitat geanta.

— Am luat-o eu, scumpo, mi-a spus Cade.

— Da? Eşti cel mai tare!

I-am dat un sărut apăsat şi zgomotos. Intenţionasem să-i ating obrazul, numai că sărutul a aterizat undeva pe gâtul lui. Cam tot atunci l-am auzit pe Jeremy strigând:

— Hei, salutare, domnu' T! Ce mai faci!

— E vreun luptător de wrestling pe-aici?

— Nooo, doar domnul Taylor.

Am chiţăit, mi-am desprins braţele de umerii lui Cade şi m-am aplecat pe spate, să-l văd şi eu pe domnul T. Numai că mişcarea mea l-a dezechilibrat pe Cade şi

ne-am prăvălit amândoi la pământ, cu el deasupra mea. Am gemut.

— La naibaaa! Cade e greu de tot. Mult mai greu decât am crezut vreodată! am gemut eu, pe jumătate cântat.

Simţeam că alunec în abis, că mă clatin de parcă eram pe mare.

Cade a zis:

— Bună seara, domnule Taylor!

— Salut, Cade! Sunteţi bine?

— Sigur!

Cade s-a ridicat în genunchi şi pe urmă în picioare. Când a încercat să mă ajute şi pe mine să mă ridic, l-am văzut pe Garrick I II ni mă fixa cu privirea. Părul lui arăta îngrozitor de sexy şi avea un zâmbet mare pe faţă. Nu era deloc cinstit că arăta aşa de bine! Am gemut şi mi-am acoperit ochii.

— De ce mă urăşte soarta? m-am văicărit.

Au râs amândoi, dar nu era nimic de râs. SERIOS! De ce mă ura soarta aşa de rău?

— Hopa sus, scumpo! mi-a spus Cade, încercând să mă ridice, ilar aveam senzaţia că corpul meu era inert.

— Nu cred că sunt în stare să mă ridic. Mă simt ca un tăieţel fiert.

— Chiar? m-a întrebat Cade cu un aer amuzat şi şi-a mutat privirea de la mine.

Am închis ochii şi l-am auzit:

— Domnule Taylor, vă supăraţi dacă vă rugăm să ne ajutaţi?

în clipa următoare m-am trezit în aer, ca în zbor. M-am aplecat spre stânga, acolo unde era faţa lui Garrick. Era o faţă aşa de frumoasă! Mi-am petrecut un braţ pe

după umărul lui. Cei doi m-au purtat spre casă.
Garrick m-a preluat cu totul cât a scotocit Cade la mine în poşetă, după chei.
Mi-am rezemat capul de pieptul lui Garrick şi am murmurat:
— Miroşi aşa de bine. De ce miroşi de fiecare dată aşa de frumos?
Cade a pufnit în râs:
— Bine, haide, gata! Asta e semnalul că e momentul să-i dăm drumul profesorului nostru, da?
I-am dat drumul lui Garrick şi Cade m-a cuprins de mijloc.
— îmi cer scuze, domnule Taylor.
— Nu-i nicio problemă.
— Ştiţi, o să fie îngrozită dacă o să ştie că aţi văzut-o în halul ăsta. Vă jur că în mod normal nu se comportă aşa. Doar că a avut o perioadă extrem de stresantă, nu ştiu de ce.
— E-n regulă, Cade. Ţi-am zis, nu-i mare lucru. Noapte bună, Bliss!
Brusc, mi-am revenit şi l-am apucat de mânecă:
— Nu pleca, stai!
Rusty şi-a făcut şi el apariţia, cu acordeonul încă în mână.
— Da, Garrick, stai! a aprobat el. Bliss asta mică zice că are nişte vodcă.
Garrick mi-a rânjit şi a zis:
— Cred că Bliss „asta mică” a băut destul în seara asta. Şi-ţi mulţumesc pentru invitaţie, dar sunt totuşi nişte limite pe care n-ar trebui să le încalc.
M-a privit direct în ochi, şi am ştiut că nu se referea strict la beţie. Lucru care m-a trezit — nu mult, dar destul cât să-mi dau seama că mă făceam de râs.

— Aveţi grijă ce faceţi! Distracţie plăcută! a mai spus şi s-a îndepărtat.

Cade m-a ajutat să intru în apartament şi m-a aşezat pe canapea. Restul lumii a dat iama prin frigider, în vreme ce Kelsey s-a aşezat lângă mine, cu capul la mine în poală.

— Şi-aşa deci, iubitul tău arăta superbine în seara asta.

— Kelsey! Taci din gură!

— Ce e? Nu m-a auzit nimeni.

Am privit de jur împrejur. Avea dreptate. Băieţii scoteau nişte pungi de chipsuri din debara. Lindsay şi Victoria turnau vodcă în paharele cu suc de portocale. După ce m-am asigurat că nu ne ascultă nimeni, m-am răsucit iar spre Kelsey.

— Arată bine întotdeauna. Nu ştiu cât timp mai pot face asta. Într-o zi, o să sar pe el, pur şi simplu, şi-am să-l încalec în timpul cursului.

S-a amuzat:

— Oricât cât de interesantă e ideea asta... ştii că e, de fapt, absolut oribilă. Şi-n plus, deja l-ai încălecat o dată. Se pare că a fost îndeajuns de bun încât acum mai vrei, dar nu e ca un mister pe care încerci să-l dezlegi, nu? Nu ai nevoie decât de ceva care să-ţi distragă atenţia.

Am încuviinţat cu greu, deşi eram sigură că nu era nimic pe lume în stare să-mi distragă atenţia de la Garrick. Şi Kelsey nu ştia că, pentru mine, Garrick era în continuare un mister. Şi, Doamne, cât mi-ar fi plăcut s-o joc pe Nancy Drew[I]!

I Personaj principal dintr-o serie de romane poliţiste şi de suspans publicate de câţiva autori sub pseudonimul Carolyn

Cu sclipiri în ochi, Kelsey s-a ridicat de la mine din poală.
— Ştiţi ce joc nu am jucat eu niciodată? li s-a adresat tuturor cclor din cameră. „învârte sticla.”
Victoria a privit-o suspicioasă şi a comentat:
— Nu ai jucat niciodată „învârte sticla”? Pe bune?
Kelsey a ridicat din umeri, m-a privit peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul.
— Ce să zic? a continuat ea. M-am emancipat mai târziu. Când au apărut doamnele astea — şi a gesticulat spre sânii ei enormi —, lumea deja nu mai avea nevoie de un joc ca să se sărute.
Cade a privit-o, ridicând dintr-o sprânceană.
— Şi avem nevoie acum de unul?
Kelsey a sărit de pe canapea şi s-a aşezat pe podea, în stil indian, după care a luat o sticlă plină cu apă de pe măsuţă.
— Normal că nu. Dar jocul în sine e tentant, nu?
Prietena mea m-a tras de picior. Am aterizat pe podea, râzând
isteric.
— Vedeţi? a continuat Kelsey, Bliss deja se distrează. Vie, adu vodca aici! Hai să facem jocul şi mai interesant. Jucăm versiunea adultă a „învârte sticla”. Adică fără pupici din ăia cuminţi, pe buze. Vreau să văd limbi.
— Kelsey, pe cuvântul meu că eşti mai perversă decât mulţi tipi pe care-i ştiu, a zis Lindsay.
— Mulţumesc frumos! Acum, să nu ziceţi că sunt nerezonabilă. Aveţi voie să alegeţi un pupic, dar, drept, pedeapsă, o să daţi pe gât o vodcă.

Cei mai mulţi dintre tipi păreau uşuraţi. Numai Rusty arăta dezamăgit.

— Sunt mult mai multe fete aici decât băieţi, a remarcat Lindsay.

Victoria s-a hlizit:

— Ce-ar fi să-l găsim pe Garrick şi să-l convingem să joace cu noi?

M-am albit toată şi am ripostat pe loc:

— Nu! Nici gând!

— Haide, Bliss, nu mai fi aşa o mironosiţă!

Kelsey mi-a zâmbit cu un aer atotştiutor. Era clar că aveam nevoie să-mi distrag atenţia. M-am aplecat şi am învârtit sticla. A aterizat în dreptul lui Rusty, şi nu i-am dat nici cea mai mică şansă să scape fără sărut. M-am aplecat către centrul cercului, l-am apucat de guler şi l-am tras spre mine. Eram destul de beată cât să-l mozolesc, dar aşa eram cu toţii, aşa că ce mai conta? L-am sărutat câteva secunde, pe urmă l-am împins Ia locul lui.

Rusty a fluierat.

— La naiba, Bliss! Dacă n-aş fi 110 la sută homosexual, acum ţi-aş cere să ieşi cu mine la întâlnire.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am hohotit. Era bine să te eliberezi de toate.

Rusty a fost următorul şi bietul Jeremy i-a căzut victimă. A apucat sticla de vodcă şi-a spus:

— Rusty, să nu te superi pe mine, dar nu eşti deloc genul meu.

A zâmbit, a luat o gură mare de vodcă şi i-a aplicat un sărut în goană, pe buze. Am fluierat cu toţii, de parcă încă mai eram în generală.

Am auzit un ciocănit la uşă. Kelsey s-a ridicat şi a luat-o pe coridor. S-a întors cu peste zece oameni de la noi din facultate.

— Nu te superi, nu? m-a întrebat.

Tipic Kelsey: mai întâi invita oameni, după care cerea voie. Am dat din cap că-i în regulă, deja nu-mi mai păsa de nimic.

— Excelent! s-a bucurat prietena mea. Doamnelor şi domnilor, ocupaţi-vă locurile, vă rog. A sosit vremea dezmăţului!

Şi nici nu se putea descrie cu alte cuvinte ceea ce a urmat. În doar câteva minute am văzut atâţia amici sărutându-se unii cu alţii, indiferent dacă se plăceau, se scoteau din minţi sau se aveau ca fraţii. Toată noaptea am împuternicit o sticlă cu apă să ne decidă soarta.

Data următoare când sticla s-a oprit în dreptul meu, cea care o învârtea a fost o fată. Băieţii au început să ne huiduie când am ales să bem, în loc să ne sărutăm. Dar ne-au aclamat când ne-am pupat rapid. Hohotind, am învârtit sticla din nou. S-a oprit la Cade.

Cade avea aerul acela de tip drăguţ şi prietenos, căruia îi faci ochi dulci, mai ales că-mi zâmbea. Am ridicat din umeri şi m-am târât până la el. Am îngenuncheat în faţa lui, i-am pus mâinile pe umeri şi m-am aplecat.

La început, a fost ca oricare alt sărut... după care, dintr-odată, nu a mai fost aşa. Cade mi-a cuprins capul cu o mână, iar cu cealaltă m-a tras de talie, cât mai aproape de el. îşi mişca buzele febril, disperat, ca şi cum ar fi venit sfârşitul lumii şi asta era ultima lui şansă la fericire.

Sărutul era îndeajuns de apăsat încât îmi stârnea o fierbinţeală în stomac, dar şi îndeajuns de blând cât să mă simt adorată. Preţ de o clipă, am uitat cu desăvârşire unde mă aflam, cu cine eram... m-am cufundat cu totul în căldură, în plăcere.

La un moment dat, a fluierat cineva şi treptat, bucată cu bucată, lumea a reapărut în jurul meu. Am deschis ochii şi mi-am privit prietenul care mă sărutase' ca şi cum ar fi vrut să fim cu totul altceva decât prieteni.

M-am reîntors la locul meu, ignorând comentariile făcute pe marginea sărutului. Ameţită şi confuză, m-am retras în mine însămi în timp ce jocul continua

.Mă simţeam privită. De Cade, în mod cert, poate chiar şi de Kelsey. Dar nu voiam nimic altceva decât să mai rezist un pic, fiindcă nu mai aveam mult şi urma să mă dezintegrez.

Eram beţi. Probabil că sărutul ăla nu însemna nimic. Eram aşa de dată peste cap din cauza lui Garrick, că eram disperată să mă lipesc de oricine. Asta trebuie să fi fost.

Nu însemna nimic.

Eram în continuare prieteni. Cade şi cu mine aveam să rămânem mereu prieteni.

Am mai stat câteva minute acolo, până când mi-am dat seama că nu mai puteam ignora faptul că se învârtea camera cu mine. începea să mi se iacă rău de la stomac.

M-am ridicat şi mi-am cerut scuze, i-am poftit pe toţi să stea cât vor. Le-am spus unde puteau găsi pături şi perne, dacă voiau să doarmă la mine peste noapte, după care m-am retras în dormitor, m-am târât sub plapumă şi mi-am abandonat zâmbetul forţat de până atunci.

Mi-am spus că a doua zi lucrurile aveau să arate mult mai bine.Capitolul treisprezece

---

Keene.

Dimineaţă, am găsit-o pe Kelsey adormită lângă mine, pe pat, alte cinci persoane răsfirate prin sufragerie şi una în cadă. Am zâmbit vreo jumătate de secundă, după care m-a lovit din plin mahmureala, cât să-mi aducă aminte cât de mult îmi uram soarta.
M-am spălat pe dinţi şi mi-am dat cu apă pe faţă, după care m-am întors în dormitor. Am auzit uşa de la intrare deschizân- du-se şi închizându-se cu grijă şi m-am uitat pe sub aşternuturi, să văd cine era.
Cade venise înapoi, înarmat cu destule bunătăţi pentru toată lumea. Am tras adânc aer în piept şi am intrat în sufragerie.
— Eşti salvatorul nostru! i-am şoptit.
M-a privit zâmbind şi mi-a dat un *burrito* imens, cu ou, şuncă şi caşcaval.
— Cum te simţi?
M-am încruntat.
— Ca şi cum m-ar fi lovit un autobuz. Unul mare şi greu, plin de luptători de sumo.
Am sărit pe blatul de bucătărie şi am regretat imediat mişcarea, fiindcă vreo zece secunde mi s-a învârtit capul. Cade s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.
Burrito-|*x*| era perfect. O foaie pufoasă de *tortilla,* ouă fierbinţi şi un sos delicios.
— M-am îndrăgostit de *burrito*-|*i[* ăsta, să ştii. M-aş mărita cu el, dacă n-aş vrea să-l mănânc pe tot.
— Tragedia unei iubiri adevărate, a şoptit Cade.
Am zâmbit stângace, la fel şi el, şi pentru prima oară, după ani întregi de prietenie, mă simţeam stânjenită alături de el. Mi-am mutat privirea spre oamenii împrăştiaţi prin living.

— Ce-aţi mai făcut după ce am plecat la culcare? m-am interesat.

— Cam acelaşi lucru. Dacă nu era deja îndrăgostit de Kelsey, sunt sigur că Jeremy s-a îndrăgostit acum. Victoria a lăsat un pachet de chiştoace afară, pe jos. Şi Rusty şi-a vărsat maţele în baie.

Am strâmbat din nas.

— Nu-ţi face griji. E totul curat. Ştiam c-o să faci un atac de cord dac-o să te trezeşti şi-o să găseşti baia vraişte.

Am înghiţit în sec şi am simţit o piatră în stomac.

— Cade, eşti mult prea bun cu mine.

Mi-a răspuns ridicând din umeri. Dintotdeauna fusese bun cu mine.

— Auzi, am început eu, aseară...

S-a scărpinat în cap şi mi-a zâmbit forţat.

— Mda, cred c-ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat, nu?

Şi-a proptit mâinile pe blat, lângă mine, de parcă ar fi avut
nevoie să se sprijine ca să aibă curaj să spună ce avea de zis. Mi-am dres glasul, dar tot nu mi-a fost uşor să vorbesc:

— Şi aşa deci... Tu... pe mine?

A strâns blatul până i s-au albit încheieturile degetelor. Brusc, i-a dat drumul şi mi-a răspuns:

— Da, pe tine. *Aşa,* simt... de ceva timp.

L-am privit, dar avea o mină indescifrabilă.

— De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Pentru că... mi-a fost frică. Eşti prietena mea cea mai bună. Nu ieşi aproape niciodată la întâlniri. Nu am crezut că ai putea fi interesată de mine.

Eram oare interesată? Simţeam deja nişte lacrimi prosteşti adunându-se în colţurile ochilor, aşa că am clipit de câteva ori, să le înlătur. Cade era un tip extraordinar. Cu care-mi plăcea la
nebunie să-mi petrec timpul. Sărutul fusese impresionant. Ar fi lost firesc să-mi placă de el. îmi doream să-l plac, dar... Garrick era „dar”-ul. Oare puteam să nu mă mai gândesc la Garrick? Să iut-l mai doresc?

L-am auzit pe Cade oftând:

— Nu eşti interesată, nu?

Doamne, de ce trebuia să aibă ochii ăştia aşa de expresivi? Puteam citi în ei fiecare urmă de dezamăgire şi de nesiguranţă. II iubeam, asta era clar. Şi probabil că într-o bună zi aveam să reuşesc să fiu şi îndrăgostită de el. Dar mai întâi trebuia să scap de sentimentele pe care le aveam faţă de Garrick. Dacă toate astea s-ar fi petrecut semestrul trecut, oare m-aş mai fi simţit la fel de sfâşiată pe dinăuntru?

— Sincer, Cade? Nu ştiu. Dacă spun „poate” e un răspuns îngrozitor?

A cugetat o clipă. Nu am putut suporta liniştea.

— Nu e vorba că nu te plac. Cred că eşti perfect. Doar că... eşti cel mai bun prieten al meu şi nu sunt sigură de treaba asta. Am nevoie să fiu sigură.

— Şi eu vreau să fii sigură, a răspuns, trăgând adânc aer în piept şi zâmbindu-mi.

Era un zâmbet frumos, nu la fel de cald ca cele cu care mă obişnuise până atunci, dar era bun.

— „Poate” e bine, a zis Cade. Pot trăi cu „poate”

***

Luni dimineaţă, când am ajuns la teatru, fusese afişată lista celor chemaţi la probe suplimentare. Listele astea sunt nişte monstruozităţi în sine. Ia o simplă hârtie lipită pe perete, plus o mână de oameni care-ţi ştiu deja soarta, şi te simţi ca şi cum ai merge la spânzurătoare. Toată lumea mă privea. Am încercat să le descifrez reacţia. Mă priveau cu milă? îşi ascundeau bucuria? La doi paşi de ei, trăiam într-o cu totul altă realitate decât cei care citiseră bucata de hârtie. Şi presiunea nu avea să se oprească nici după ce aveam s-o citesc şi eu. În faţa listei, nu aveai voie să-ţi manifeşti emoţiile. Nu puteai să plângi că nu ai obţinut rolul şi nici că a ajuns la altcineva. Nu puteai să ţipi nici de bucurie, nici de furie. Nu puteai face nimic altceva decât s-o citeşti părând complet detaşat. Nu ar trebui să fie aşa de complicat, doar că suntem actori. Ne manifestăm prin sentimente.

Cade era la câţiva metri de mine.

— Te-ai uitat deja?

A clătinat din cap.

— Nu. Am aşteptat să ajungi.

Lucrurile erau cam incomode, după discuţia de ieri. încă nu ne dăduserăm seama exact ce anume însemna „poate” pentru fiecare din noi. Dar în clipa asta nu mai conta. Eram doi actori pe cale să dea piept cu respingerea sau cu o nouă luptă. Aveam extrem de multe emoţii, chiar dacă încercam să le ascundem, aşa că nu ne mai gândeam la ce simţeam unul pentru altul.

M-a luat de mână. Nu mi-am făcut griji să descifrez ce însemna asta. Aveam nevoie de consolare. Aveam nevoie de el ca să ajung iar pe linia de plutire.

Şi eram aproape sigură că şi el avea nevoie de acelaşi lucru de la mine.

Am făcut în grabă ultimii paşi care ne despărţeau de lista afişată pe perete şi lumea s-a dat deoparte să ne facă loc.

Primul pe listă era rolul lui Hipolit — fiul vitreg. Fuseseră rechemaţi şapte băieţi pentru rolul lui, printre care Cade şi Jeremy.

Mi-am ridicat privirea asupra lui. Avea un aer stoic. Nimic nu se vedea pe faţa lui. Nici fericire, nici emoţii. Şapte persoane chemate la probe suplimentare însemna că regizorul nu era sigur, însemna că încă nu văzuse ce voia el de la rol. Adică rolul era al oricăruia dintre ei, al celui care urma să se ridice la nivelul aşteptărilor, la cea de-a doua probă.

L-am strâns de mână şi Cade mi-a răspuns la fel.

,Ş(iu că lumea zice mereu că simte cum inima i-o ia razna şi că expresia asta nu mai înseamnă mare lucru. Dar când m-am uitat l.u Li listă, inima îmi bătea de parcă toată viaţa mea atârna de III mătoarele rânduri. Auzeam estompate toate zgomotele din jur şi simţeam cum mi se strânge întreg câmpul vizual. De-acum nu mi sr mai putea întâmpla decât ceva înspăimântător sau minunat: să /l>or peste obstacol sau să mă împiedic de el, succes sau dezastru.

C ¡cva mai jos am găsit numele FEDRA scris cu caractere îngro- ş.iic. Şi pe urmă mi-am zărit numele — doar al meu, singurul nume —, ca şi cum ar fi fost luminiţa de la capătul tunelului. Era mai bine decât orice finiş. Ca şi cum aş fi luat prima gură de aer după ce tocmai scăpasem de înec, sigură că aveam să mor. Mi-am înăbuşit uşurarea şi bucuria, pentru că ne

privea o mulţime de lume şi pentru că asta nu era decât lista pentru probe suplimen- lare. Nu însemna că nu mă eliminaseră. Cade mi-a cuprins mâna şi mi-a acoperit-o complet cu ale lui.
Am continuat să citesc şi restul listei. **TEZEU**

Era ceva în regulă, clar. Tezeu era un alt personaj. Am luat lista din nou, încercând să-mi dau seama ce ratasem. în dreptul lui Hipolit erau trecute şapte nume. Iar la Fedra nu era decât al meu. Nu mai chemau pe nimeni altcineva să dea probă suplimentară. Nu eram decât eu. Obţinusem rolul.

Am călcat în picioare toate regulile listei şi am ţipat. Cade a pufnit în râs, m-a ridicat în braţe şi m-a învârtit, ţinându-mă de talie. Lumea din jur ne-a aplaudat şi am ştiut, după cum ne priveau, că mulţi auziseră deja zvonurile despre sărut. Dar, preţ de o secundă binecuvântată, nimic din toate astea nu a mai contat.

Primisem rolul

.Capitolul paisprezece

Am ajuns la Cursul de Pregătire pentru Anul Patru încă ameţită.

întotdeauna chemau oamenii la probe suplimentare. Chiar dacă ştiau deja cam pe cine voiau pentru rol, aşa aveau şansa să fie siguri că făcuseră alegerea potrivită, să-l mai vadă încă o dată pe cel mai bun. Mie însă îmi dăduseră rolul din prima, ceea ce însemna că erau siguri.

Am simţit un nod în gât şi, chiar dacă mă străduiam să mă adun, aveam lacrimi în ochi. Am stat o clipă în spatele cortinei, să-mi revin înainte să intru la curs. Am încercat să respir adânc, dar nici asta nu mi-a risipit emoţiile din piept. Aşa că am făcut următorul lucru logic.

Am început să dansez. Să dansez fără muzică. Am sărbătorit în tăcere, în întuneric, în spatele cortinei, nevăzută de nimeni.

Doar că, aşa cum aveam eu noroc, cineva mă vedea.

— Bănuiesc că ai citit lista.

Am îngheţat cu şoldul încremenit spre stânga, curmându-mi dansul de bucurie de mai dinainte. Mi-am îndreptat încet spatele şi am spus:

— Bună, Garrick!

Mă privea cu buzele strânse şi cu ochii mari şi ştiam că se abţinea să râdă în hohote.

— Bună, Bliss! Felicitări!

Aveam părul răvăşit după dansul victoriei, aşa că am încercat pe cât de mult am putut să mi-l aşez frumos, pe după urechi, şi i ii 111 răspuns:

— Mulţumesc. Da, sunt destul de încântată.

— Aşa şi trebuie. Proba ta a fost...

A păşit mai aproape şi, ca de obicei, simpla lui prezenţă m-a (ţolit de emoţie şi jenă, înlocuindu-le imediat cu o dorinţă fierbinte, senzuală.

— Proba ta a fost absolut fantastică. Nu ai avut rival.

Am înghiţit, dar tot nu mi s-a dus nodul din gât. I-am mulţumim în şoaptă.

Garrick a adăugat:

— Dar în noaptea de vineri...

— Ah, Doamne!

— Indiferent cât de ridicolă şi de drăguţă ai fost, te rog să nu te mai îmbeţi. Eric are nevoie să fii în cea mai bună formă pentru rolul ăsta.

— Desigur, am încuviinţat împietrită. Absolut. Îţi promit.

— Şi nu-i numai asta... Mi-am făcut şi griji în privinţa ta.

— Ah...

M-a cercetat cu privirea: de la părul în mod clar zburlit până la buze, coborând repede spre piciorul a cărui arsură se vindecase deja. Lăsase în urmă o cicatrice roşiatică.

— Şi nu-mi place să-mi fac griji pentru tine.

Simţeam că inima avea să-mi iasă din piept, dacă nu făceam ceva cât mai curând. Mă aflam pe un teren periculos. Ieşeau la iveală lucruri aflate dincolo de atracţia fizică dintre noi doi, a obsesiei mele pentru cum arăta/ pentru corpul lui sau accentul britanic —

toate periculoase. Mi-a atins cu degetele o buclă de lângă obraz şi apropierea de el m-a făcut să mă simt pe punctul de a exploda.

I-am zâmbit. Am încercat să detensionez situaţia:

— Mai bine ţi-ai face griji pentru tine. Dacă îmi mai spui o dată că sunt „drăguţă”, probabil o s-o păţeşti, cu urmări pe viaţă.

S-a apropiat şi mai mult de mine şi am avut brusc senzaţia că lumea s-a micşorat şi că nu mai existam decât noi doi. Mâna din părul meu a coborât. Mi-a atins obrazul cu dosul palmei. Şi-a coborât vocea şi mi-a şoptit:

— Fiindcă aici nu am cum să-ţi spun altfel, trebuie să te mulţumeşti cu „drăguţă” deocamdată.

Mintea mi-a zburat imediat la prima oară când îmi spusese că sunt ridicol de drăguţă. Fusesem cu pantalonii în vine. După care îmi spusese că sunt ridicol de sexy şi mă ajutase să mi-i dau jos.

Era, evident, cazul să încetez să mai scot pe gură primele chestii care-mi treceau prin minte. Numai că nu mă puteam concentra la asta acum, fiindcă mintea mi se înţepenise asupra ultimului lui cuvânt: „deocamdată”.

Şi-a dres vocea şi s-a tras înapoi, dând drumul unei şuviţe care-i rămăsese între degete.

— De ce nu iei loc, să începem cursul?

Am încuviinţat, m-am strecurat pe lângă el şi am trecut prin cortina desfăcută.

Kelsey şi Cade îmi păstraseră un loc între ei, ambii cu zâmbete largi pe chip. Le-am răspuns la fel, scuturându-mă de senzaţiile recente ale întâlnirii mele cu Garrick. Eram decisă să mă bucur din nou de

victoria mea. M-am aşezat, şi Kelsey m-a cuprins în braţe şi mi-a şoptit la ureche:

— Eşti topită după prof, iar asta te-a ajutat să intri perfect în rol. Sunt aşa de mândră de tine, draga mea!

Am privit-o aspru, dar i-am mulţumit. Apoi m-am răsucit spre Cade.

.Ceva mai devreme ne ţinuserăm de mână şi ne luaserăm în braţe, dar acum... acum nu mai ştiam ce ar fi trebuit să fac. Era complicat să trăieşti în lumea lui „poate”

înainte, avusesem o relaţie extrem de simplă cu Cade. Fusese la fel de uşor să stau lângă el ca atunci când eram singură. Dar acum, deodată, tot ce făceam şi tot ce ne spuneam avea o anumită intensitate, ca şi cum aş fi fost luată în vizor.

Acum, observam imediat dacă ne atingeam. Observam şi când *nu* ne atingeam. Deodată, nu mai găseam un echilibru. Niciun „poate”

Am îngheţat.

Aşteptam amândoi, prinşi undeva între acţiune şi refuz. Nu mai eram nimic. Deveniserăm inacţiune. Garrick a anunţat începerea cursului şi am mai amânat puţin momentele penibile dintre noi. Ştiam, ştiam prea bine că trebuia să trecem cumva peste ele, să găsim o modalitate de a coexista din nou. Până la urmă, trebuie să înfrunţi realitatea. Dar, cu siguranţă, mai puteam să aştept. Azi fusese o zi grozavă, nu avea rost să mi-o stric aiurea.

La finalul cursului, l-am găsit pe Eric aşteptându-mă afară.

— Bună dimineaţa, Bliss! Putem vorbi o clipă?

Am clipit, luată prin surprindere.

— Da, sigur că da.

A deschis uşa sălii de spectacol şi mi-a făcut semn să intru. L-am urmat, dând la o parte cortina, şi mi-a făcut semn să iau loc pe scaunul de lângă Garrick. M-am aşezat cu grijă şi l-am privit, nesigură de ce avea să urmeze. Brusc, mi-am dat seama.

Aflase.

De ce altfel să fi vrut să vorbească doar cu mine şi cu Garrick?

Doamne! Ce avea să se întâmple cu mine?

Oare voiau să mă dea afară din departament? Din universitate? în mod sigur aveau să-mi anuleze bursa. Şi-atunci, cum să-mi plătesc taxele?

Aveam un huruit constant în urechi şi senzaţia că sunt trasă la pământ de o forţă de gravitaţie strivitoare. Probabil că Garrick avea să-şi piardă postul. Ce urma să facă mai departe? Să se ducă înapoi la Philadelphia, la Londra sau într-un loc unde nu aveam să-l mai văd niciodată.

M-am întors spre el, încercând să-i arăt cât de mult regretam toată situaţia, dar el... el îmi zâmbea.

— Bliss — a vorbit Eric —, trebuie să recunosc că sunt surprins.

Aerul mi-a părăsit plămânii şi am vorbit dintr-o suflare:

— Domnule, îmi... îmi pare...

— Te-ai descurcat foarte bine în toţi anii de când eşti aici, dar nu am avut nici cea mai mică idee că eşti capabilă să joci aşa cum ai făcut-o la proba finală.

Aveam în continuare dinţii încleştaţi şi-mi ţineam răsuflarea, pregătită să fee faţă ruşinii, aşa că mi-a trebuit un timp să-mi dau seama că nu se lua de mine.

— Cred că ai fost mereu mai reţinută. Mai controlată. Mai atentă. „Mecanică” aş spune că e cuvântul care te-ar descrie cel mai bine. Dar la audiţii ai trăit cu adevărat momentul. Ai simţit, nu ai mai gândit. Am văzut la tine emoţii care m-au captivat pe deplin: şi tăria de caracter, şi vulnerabilitatea, şi dorinţa, dezgustul, speranţa şi ruşinea. Nu ştiu ce faci sau ce ai făcut, dar te rog să continui aşa. Eşti mult mai bună când îţi asumi riscuri.

Privirea mi s-a unit cu a lui Garrick, fără să mă pot opri. Ştia oare? Ghicise că el era cauza? Că toată chestia asta dintre noi mă făcea să simt trăiri pe care nu le mai simţisem şi că datorită lui aveam acum curajul să-mi asum riscuri de la care m-aş fi dat deoparte până de curând? Noaptea mea cu el fusese singurul lucru impulsiv pe care-l făcusem în toată viaţa mea.

— Mulţumesc frumos, domnule profesor!

— Cu mare, mare plăcere. Abia aştept să lucrăm împreună. Şi, fiindcă veni vorba, aş vrea să fii prezentă la probele suplimentare de miercuri. Vrem să citeşti câteva scene împreună cu candidaţii pentru rolul lui Hipolit, să ne facem o idee despre cum arătaţi pe scenă şi ce chimie e între voi.

— Am să fiu prezentă, sigur că da.

— Perfect. Garrick o să fie şi el acolo, să-ţi răspundă” la orice întrebare. Va fi regizor secund, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, poţi apela la oricare dintre noi doi.

M-a atins uşor pe umăr şi a plecat. Şi m-am trezit din nou singură cu Garrick. Inima îmi duduia în piept ori din cauza spaimei că am fi putut fi prinşi, ori pentru că stăteam alături de tipul pe care îl doream, dar pe care nu-l puteam avea.

— Nu-mi amintesc dacă ţi-am spus asta sau nu, dar sunt foarte mândru de tine, mi-a zis Garrick.

— Mulţumesc. Cred că sunt încă în stare de şoc.

Aşa şi eram, din pricina situaţiei.

— Păi, obişnuieşte-te. Din câte am văzut, nu cred că ai de ce să-ţi faci griji cu regia de scenă, doar dacă asta o să vrei cu adevărat să faci mai departe. Eşti actriţă adevărată, Bliss, chiar dacă tu o crezi sau nu.

Am încuviinţat şi-am pus gândul acela deoparte.

— Te-ai mai gândit la ce ţi-ar plăcea să faci după absolvire?

Am început să mă joc cu franjurile din genunchii blugilor.

— Nu prea.

— Să ştii că, dacă vrei să vorbeşti despre asta, poţi să mă cauţi oricând.

Am ridicat o sprânceană, fiindcă nu eram în stare să exprim în cuvinte cât de absurdă era ideea asta.

Mi-a spus:

— Vorbesc serios. Te porţi de parcă nu am putea fi niciodată prieteni.

Sprânceana mea s-a ridicat şi mai mult. Să fiu prietenă cu el... era aproape de neimaginat. De pildă, eu nu mă gândeam niciodată cum arată prietenii mei goi. Nu mă frământam atât de mult că nu m-am culcat cu ei când am avut ocazia.

A râs în barbă şi a clătinat din cap:— Bine, bine. Poate că e prea mult să fim prieteni, dar sper că o să vii să mă cauţi dacă ai nevoie de ceva... de absolut orice.

Dorinţa pe care o simţeam acum faţă de el era complet altfel decât atracţia pe care o simţisem înainte. Recunoşteam în continuare pornirea de a-i fi alături, dar acum voiam mai mult de-atât. Voiam să mă cuibăresc la el în braţe şi să-mi reazem capul de el, doar ca să mă simt în siguranţă.

Doamne sfinte! Doream ca profesorul meu să-mi fie iubit.Capitolul cincisprezece

Miercuri, când am intrat în sala de spectacol, Eric căuta ceva printre hârtii.

— Ah, Bliss, bună! Ai ajuns mai devreme, ca de obicei. Excelent! Cred că mi-am pierdut notiţele, aşa că o să dau o fugă sus, în birou, să le iau. Ia un loc alături de Garrick şi relaxează-te o clipă.

Cu toate că primisem deja rolul, mă simţeam cu nervii la pământ la probele astea suplimentare. Dacă se aşteptau toţi să fiu perfectă? Dacă pur şi simplu la audiţie avusesem un noroc chior? L-am privit pe Eric ieşind pe uşa din spate şi m-am întrebat dacă o să-şi schimbe părerea despre mine.

M-am aşezat cu un rând mai jos decât Garrick şi mi-am dat imediat seama că mi-ar fi fost mai bine în sala

de relaxare, împreună cu ceilalţi actori care aşteptau şi se pregăteau pentru tura a doua de probe. S-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

— Bună, *prieteno*

Mă săturasem deja să-mi ascund jena, aşa că mi-am asumat-o pe deplin.

A râs de mine — probabil o chestie bună. Cu siguranţă, ar fi putut fi mai rău. A continuat:

— Nu prea e credibil, dar primeşti nota zece pentru efort.

— Cineva dă zece cu prea mare uşurinţă.

— Da. Cineva e subiectiv atunci când eşti tu implicată, a adăugat şi s-a aplecat din nou spre mine. Deşi faţa lui era la jumătate de metru de mine, jur că am auzit vorbele alea de parcă mi le-ar fi şoptit la ureche.

— Iartă-mă, a spus aproape imediat. Uneori uit, pur şi simplu.

— Şi eu, i-am răspuns.

Dar minţeam. Nu uitam niciodată. Doar voiam să o fac. îmi doream să pot uita de kilometrii care ne despărţeau, să rămân mereu aici, la o jumătate de metru de el, dar nu puteam. Şi-a dres glasul şi de data asta nu mi-am mai imaginat apropierea de el. Era la câţiva centimetri de urechea mea.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Bine, i-am răspuns, cu răsuflarea întretăiată.

— Cade.

M-am întors spre el, nelămurită, şi imediat m-am tras puţin în spate, fiindcă mă apropiasem prea mult de el. Am comentat:

— Asta nu-i o întrebare.

— Mai eşti cu el?
— Cum adică?
— Nu ştiu... Nu-mi dau seama. încă staţi unul lângă altul la ore, dar acum mi se pare că între voi e altfel. Aşa că m-am gândit că v-aţi despărţit.
Crezuse că sunt iubita lui Cade? Cât de neatentă la detalii puteam fi? Se pare că toată lumea observase că prietenul meu cel mai bun avea sentimente pentru mine. Nu aveam nici cea mai mică şansă s-o joc vreodată pe Nancy Drew. Mă asemuiam mai mult cu Shaggy şi cu Scooby Doo.
— Nu am avut niciodată de ce să ne despărţim, i-am răspuns.
— Cum?
— Da, e adevărat. Cade şi cu mine nu suntem iubiţi. Nu am fost niciodată.
Mă privea cu ochi mari, cu capul plecat într-o parte, ca şi cum nu mă credea.
— Asta ai crezut în tot timpul ăsta? Că l-am înşelat pe Cade cu tine?
Sfinte! Tipul de care era posibil să mă fi îndrăgostit credea că sunt o destrăbălată. Situaţia asta putea fi mai aiurea de-atât?
Clătina din cap, dar nu ştiam dacă era o negare sau doar o încercare de a rezolva misterul.
— Nu ştiu să-ţi zic ce am crezut, Bliss. Sunteţi nedespărţiţi şi te atinge, te atinge *întotdeauna.* Crede-mă că am băgat de seamă. Am presupus că de asta... ei bine, că de asta ai fugit în noaptea aia.
— Nu am fugit din cauza lui Cade. Trebuia să-mi iau pisica...
— Bliss, nu sunt idiot.

Doamne, asta era! Cumva, credeam că reuşisem să scap cu scuza aia de doi bani. Deci pretextul ăla nu-l oripilase atât de mult precum crezusem iniţial. Dar ştiuse că fusese doar o scuză, numai că nu înţelesese motivul pentru care o inventasem. Şi nu-i puteam spune adevăratul motiv tocmai acum, când trebuia să ne comportăm profesional (cu toate că tot profesionalismul dintre noi deja se dusese pe apa sâmbetei).

— Am o pisică! Chiar am!

La naiba! De ce nu-mi aminteam sexul pisicii ăsteia imaginare?

— Hm... E gri şi e adorabilă şi o cheamă...

Am făcut o pauză şi am scos primul nume care mi-a venit în cap:

— ... Hamlet.

Genial! Nu eram în stare nici măcar să inventez un nume feminin pentru o pisică. Mă simţeam ca şi cum ar fi existat cândva, în creierul meu, un pod între raţional şi absurd, pe care reuşisem să-l dărâm.

— Ai o pisică pe care o cheamă Hamlet?

— Da.

îmi venea să mor de ruşine.

— în mod cert, da.

Asta era. Trebuia să-mi iau o pisică.

— Bine. Şi atunci, dacă nu eşti iubita lui Cade, ce se petrece cu voi doi?

Simţeam cum mi se înroşeşte gâtul.

— Nimic.

— Nu te pricepi deloc să minţi.

Aşa era. Probabil că aveam urechile roşii de parcă aş fi stat o oră la solar.

— Nu se petrece nimic, am minţit. Doar o chestie care s-a întâmplat vineri, când eram... cum spuneţi voi, englezii? Ameţită? Cherchelită?
S-a dat mai în spate, dar a continuat să-şi ţină mâinile pe spătarul scaunului meu.
— Te-ai culcat cu el?
— Ce? Nu, normal că nu!
Nu s-a apropiat de mine, dar şi-a slăbit strânsoarea. Mi-a mângâiat uşor braţul.
— Bine.
— Garrick...
Păşea pe un teritoriu în care noi nu aveam ce căuta. Mi-a zâmbit poznaş.
— Ce e? Doar pentru că în clipa asta nu poţi să fii a mea nu înseamnă că sunt de acord să te aibă el.
Mintea mi se blocase la expresia „în clipa asta”, dar m-am forţat să mi-o scot din cap.
— O să mă prefac că nu te-ai referit la mine ca la un obiect pe care l-ai putea deţine.
— Nu putem să ne deţinem unul pe altul?
În cazul în care creierul ar putea avea orgasm, cred că aşa s-ar fi simţit. N-ar fi trebuit să-mi placă, dar era atâta posesivitate în vorbele lui — posesivitate care-şi găsea ecou în ochii lui —, că am simţit fiori pe şira spinării şi degetele mi-au amorţit. Nu-i puteam răspunde la întrebare, aşa că l-am întrebat eu ceva:
— Ce-ai păţit? Parcă mi-ai promis că n-o să mai facem asta din nou.
Şi-a petrecut mâinile prin păr şi buclele i s-au răsfirat aşa de seducător, că simţeam furnicături în stomac doar privindu-l.

— Nu ştiu, a răspuns Garrick. Doar că... am înnebunit gândi ndu-mă la voi doi împreună.

— Ne-am sărutat. Atâta tot.

A tresărit de parcă i-aş fi spus că urma să mă mărit cu Cade şi să avem o casă plină de copii. Nu-l puteam privi în faţă. îmi venea să fac lucruri nebuneşti. Aşa că am repetat:

— A fost doar un sărut. Nu a însemnat nimic.

— Nu vreau şă te sărute nimeni altcineva.

— Garrick...

Nu-mi plăcea tonul de avertisment din vocea mea. Dacă mai continua aşa, nu mai eram în stare să-l refuz mult timp. încă puţin, şi aveam să mă arunc în braţele lui.

— Ştiu că nu e cinstit. Sunt un nemernic în toată regula. îmi tot spun să te las în pace, dar adevărul e că... nu sunt sigur că pot. Şi acum, când ştiu că nu eşti cu Cade...

— Ce tot spui?

Uşa din spate s-a deschis şi mi-am dat seama cât de aproape stăteam unul de celălalt. Cu inima vibrându-mi ca o coardă de chitară, m-am mutat câteva scaune mai departe, fix când a revenit Eric.

Şi-a ridicat triumfător caietul cu notiţe.

— L-am găsit! Şi ţi-am adus un scenariu, Bliss, ca să nu le foloseşti pe ale celorlalţi.

încă încercam să-mi liniştesc bătăile inimii când am luat scenariul din mâinile lui Eric.

Nu te uita la Garrick! Nu te uita la el!

Dar nu conta. Eram extrem de conştientă de el. Aş fi putut să mă mut la câteva rânduri distanţă de el, şi tot aş fi ştiut când se mişca, respira sau mă privea.

Alyssa, regizoarea de scenă, cu un an mai mică decât mine, a intrat să anunţe că toată lumea era pregătită şi că puteam începe când voia Eric.

Eric a dat aprobator din cap şi s-a întors spre mine:

— Bliss, începem cu Hipolit. O să-i rog pe candidaţi să mai joace o dată monologul, după care o să intri tu în scenă. Fă ce ai făcut data trecută. Joacă-ţi rolul: îl vrei pe Hipolit, dar îţi stau în cale ruşinea şi frica.

I-am aruncat o privire lui Garrick. Ar fi trebuit să fie o treabă simplă.

Alyssa a revenit însoţită de Jeremy, care păşea calm în urma ei. Fata s-a aşezat la masa tehnică, iar el a rămas în mijlocul scenei, cu umerii drepţi şi cu fruntea sus. Arăta bine. Am zâmbit, mândră de el. Era puştanul din grupul nostru.

— Salut, Jeremy! Mai întâi vreau să mai văd o dată monologul pe care l-ai pregătit. Pe urmă o să vedem cum te potriveşti cu Bliss.

Jeremy şi-a dres glasul şi a făcut o mică pauză.

îmi plăcea la nebunie momentul ăsta de dinainte. Era punctul culminant al expectativei şi al speranţei. Ca şi cum te-ai fi aruncat din vârful unei culmi, ştiind că va urma ceva frumos şi înspăimântător deopotrivă. Momentul ăsta dădea dependenţă.

Destul, hoinar prin codrii copilăriei mele,
Am doborât în goană atâtea fiare rele...[1]

---

1 Citat din *Fedra,* tragedie în 5 acte scrisă de Jean Racine, traducere de Tudor Marinescu. Versurile care urmează sunt din aceeaşi operă. Racine s-a inspirat

Răzbătea o disperare puternică din glasul lui Jeremy, atunci când a început, însă vorbele lui sunau prea tineresc. Arăta prea tânăr. Când vorbea, toate cuvintele şi sentimentele ţâşneau din el deodată. Ca atunci când a început să-şi declare iubirea faţă de Aricia şi parcă nu se putea opri:

Sunt şase luni aproape de când nemângâiat,
Purtând în minte chipul ce-atât m-a tulburat,
încerc să lupt cu mine, cu voi... în orice parte,
Vă ocolesc şi sufăr când îmi sunteţi departe.

Până în clipa asta nu-mi dădusem seama că şi Hipolit, şi Fedra iubeau şi se ruşinau de dragostea lor — Fedra, pentru că iubea pe cine iubea, iar Hipolit fiindcă iubea pur şi simplu. Vedeam în jocul lui Jeremy că era măcinat de ruşine şi m-am întrebat dacă aşa arătasem şi eu la audiţii. Oare aşa arătam atunci când mă gândeam la Garrick?

De farmecul tău zadarnic mă feresc.
Pe Hipolit îl caut şi nu-l mai regăsesc!
Le-am părăsit pe toate în prezent.

Garrick îl privea pe Jeremy şi, din când în când, se uita şi la notiţele făcute pe tableta ţinută în poală. Ultimul vers îmi răsuna în minte precum o melodie care-ţi rămâne înţepenită în cap şi nu-ţi dă pace.

Şi eu încercasem să fug de Garrick. Dar, oricât de mare ar fi fost distanţa dintre noi, reveneam la el de fiecare dată.

Eric s-a ridicat şi a spus:

— Bine. Bine. Hai să te vedem jucând cu Bliss.

Mi-am dezlipit ochii de Garrick. M-am îndreptat spre scenă, cu genunchii moi şi cu stomacul oarecum amorţit.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut de Jeremy, mi-a fost clar în câteva minute că nu el era potrivit pentru Hipolit. Mai întâi de toate, nu era tânărul frumos şi eroic, în stare să întoarcă pe dos inima Fedrei. Era mai degrabă un băieţaş. Avea pasiune, dar uneori asta nu e de ajuns.

Au venit alţi doi băieţi care nu se potriveau rolului — din lipsă de încredere în sine. Cu ei a mers mai repede.

După care a venit rândul lui Cade.

Cea mai mare calitate a lui Cade era vocea lui. Pe scenă, căpăta o calitate vibrantă care îi conferea putere, indiferent cât de tare vorbea. Era perfect pentru o piesă în care importante erau textul, dar şi lirismul din versuri. Nu puteam să văd faţa lui Eric, dar în mod cert era mai mulţumit de Cade decât de cei de dinainte.

Lucrurile au ieşit de sub control ceva mai târziu, când eu şi Cade am urcat pe scenă. Jucam scena în care Fedra îi spune lui Hipolit ce simte pentru el. Vorbeau despre moartea lui Tezeu, soţul Fedrei şi tatăl lui Hipolit. Hipolit nu o plăcuse niciodată pe mama lui vitregă. Nu ştia că-l trata urât doar pentru că aşa îi era mai uşor să-l ţină la distanţă, fiindcă îl iubea.

Ne-am descurcat la partea cu moartea lui Tezeu şi eram la jumătatea monologului în care îmi declaram sentimentele, când Eric a dat buzna pe scenă:

— Stop! Stop! Cade, ce faci?

Cade a încremenit. Cât pe ce să i se facă rău.

— îmi cer scuze. Ce vreţi să spuneţi?

— O urăşti, a explicat Eric. Când îţi dai seama ce sentimente are pentru tine, te simţi oripilat, dezgustat, mânios chiar.

— Sigur, domnule profesor.

— Şi-atunci de ce o priveşti cu ochii ăştia de căţel îndrăgostit, care îi răspunde la sentimente?

De parcă nu aş fi simţit destul vina personajului, acum simţeam propria vină. Cade juca aşa din pricina mea. Nu era vorba de piesa de teatru. Ci de mine. îşi ţinuse mult timp sentimentele ascunse, dar băgasem de seamă, încă de la petrecerea la care îl sărutasem, că începeau să iasă la suprafaţă. îşi purta speranţa întipărită pe faţă, la vedere.

Nu l-am privit cât timp a vorbit cu Eric. Nu eram sigură că mi-aş fi putut şterge expresia de milă de pe chip şi ştiam că nu i-ar fi plăcut s-o vadă. Aşa că m-am uitat, în schimb, la Garrick. Părea încordat. Chiar dacă era la doar cinci metri de mine, mi se părea i a I văd de la mare depărtare. Nu m-a privit decât o fracţiune de ᴍ ɪ undă, după care s-a uitat la Cade şi s-a încruntat şi mai mult. (Uieva secunde mai târziu, mi-a surprins din nou privirea şi mi-a susţinut-o. Era ceva diferit, ceva schimbat, ceva care-mi făcea inima să bată mai tare şi părul să mi se ridice pe braţe.

I'.u şi Cade am terminat scena fără alte incidente. Nu jucase la Ici dc bine cum ar fi putut, dar tot l-am considerat cel mai bun di nuc toţi. Deşi probabil că eram subiectivă. Ar fi trebuit să fiu lei icită că prietenul meu nu reuşea să joace un rol în care să fie dezgustat de mine. Dar deja îmi încolţise un gând în minte, unul care se înrădăcina din ce în ce mai adânc, deşi mă străduiam să-l alung.

Dacă Cade ar fi ştiut adevăratul motiv pentru care îi răspunsesem cu „poate”, dacă ar fi ştiut ce ne despărţea, probabil că nu ar mai fi avut nicio problemă să mă dispreţuiască.

La următoarea probă, nu am reuşit să mă concentrez la fel de bine. Eram aşa de distrată, că Eric a decis să-mi dea o pauză. Aveam nevoie de aer curat şi am ţâşnit pe ieşirea de urgenţă (a cărui alarmă nu era niciodată activată). Am ştiut, chiar înainte să se deschidă, că Garrick venea după mine.

— Te descurci foarte bine, mi-a spus.

Am pufnit scurt. Ar fi putut trece drept râs, dacă aş fi avut mai multă energie.

— Da, cum să nu! De-asta eşti aici, încercând să mă faci să mă simt mai bine.

— Motivul pentru care sunt aici e complet egoist.

îmi tot ziceam că urma să mă obişnuiesc odată şi-odată cu genul acesta de vorbe, cu cât de direct era Garrick. Dar nu reuşeam.

— Ai avut dreptate. Chiar te porţi ca un nemernic în toată regula.

Asprimea pe care am vrut s-o transmit în cuvintele mele a dispărut în clipa în care mi-a zâmbit.

S-a aşezat lângă mine, privind undeva în depărtare, spre campus, şi mi-a spus:

— Mă tot gândesc că piesa asta e un semn. Seamănă prea mult cu situaţia noastră.

— Mama vitregă şi plină de dorinţe carnale sunt eu sau tu, în cazul nostru?

M-a privit adânc, cercetându-mi corpul.

— A, Fedra sunt eu, cu siguranţă, mi-a răspuns. Fedra zice că e egoistă. Că de asta se urăşte pe sine, dar tot egoistă rămâne. Nu-şi poate refuza ce vrea, chiar dacă asta o să-i provoace căderea.

— Şi ai învăţat ceva din asta? m-am interesat.

— Nu prea. Mă tot gândesc că ar face mereu acelaşi şi acelaşi lucru, dacă ar avea o şansă... o singură şansă să-i meargă. Chiar dacă nouăzeci şi nouă de sfârşituri din o sută nu sunt fericite, merită osteneala, dacă aşa ar fi fericită măcar o singură dată.

— Ascultă-mă, Garrick! Chiar dacă ai făcut o paralelă încântătoare, mai ales cu accentul tău minunat, m-am cam săturat de metafore şi să fiu comparată cu poveşti de dragoste sortite eşecului. Spune-mi ce vrei să spui, şi gata! Am stat trează toată noaptea ca să descifrez o piesă de teatru. Nu am chef să te descifrez şi pe tine.

— Spun doar că m-am înşelat, a explicat el şi s-a mai apropiat cu un pas.

Oboseala mi-a dispărut subit, înlocuită de un val de electricitate gonindu-mi pe sub piele.

— Spun că îmi place de tine. Spun că nu-mi pasă că-ţi sunt profesor.

Şi m-a sărutat.

L-am împins ca să nu mi-o ia razna şi mintea, şi inima. Valul de plăcere m-a lovit după ce se terminase sărutul, ca un ecou. Şi, chiar dacă eu îl împinsesem, i-am simţit imediat lipsa.

— Garrick, asta-i nebunie curată.

— îmi place nebunia...

întrebarea era: îmi plăcea şi mie? Era cel mai imprudent lucru pe care-l făcusem vreodată; mă îngrozea şi mă încânta deopotrivă. M-am îndepărtat de

el. Aveam nevoie de distanţă ca să gândesc, s

ă|MI .iccepta nebunia de care vorbeam. Erau atâtea feluri în care siiiiaţia asta putea să iasă prost! Şi totuşi, pentru prima oară, mi se p.uca că aveam o viaţă mai interesantă decât a unui personaj dinii o carte. Şi, Doamne, cât îmi doream să aflu finalul!

în plus, nu spusese Eric că sunt mai bună atunci când iau divizii curajoase? Da, ştiu, se referise la jocul actoricesc, dar probabil că era valabil şi pentru deciziile de viaţă, nu?

t larrick mi-a mângâiat fruntea, apoi şi-a răsfirat degetele prin p.lml meu.

— Mai gândeşte-te, mi-a spus.

A, da, chiar urma să mă gândesc! Probabil că numai la asta ■iveam să mă pot gândi de-acum înainte.

M-a sărutat scurt pe frunte şi m-a lăsat afară, cu gândurile vraişte şi cu inima tulburată.Capitolul şaisprezece

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei o pisică? m-a întrebat Kelsey când am ieşit de la cursul de Regie, a doua zi.

— Asta vreau şi gata, bine? Vii cu mine sau nu?

---

din piesa omonimă compusă de Lucius Annaeus Seneca, înainte de anul 54 d. Hr.

— A ridicat din umeri
— Nu pot. Iartă-mă! Am treabă. Ia-l pe Cade.
Ca şi cum l-aş fi chemat, Cade şi-a făcut apariţia între noi două, iar eu m-am întrebat de cât timp ne asculta conversaţia.
— Să mă ia unde? a întrebat prietenul meu.
I-am zis:
— Mă duc la adăpostul de animale, să-mi iau o pisică.
— Aha, super! Ce bine-ar fi fost dacă nu aş fi locuit în campus! Mi-ar fi plăcut să am un câine.
Mi-am dat seama de spaţiul pe care-l lăsase între noi şi de faptul că dădea din cap atât de enervant, de parcă altceva nu avea de făcut.
Kelsey şi-a pus ochelarii de soare, deşi eram încă înăuntru, şi ne-a spus:
— Ei bine, deşi mă distrez de minune cu voi, trebuie s-o iau din loc. Distracţie plăcută la adăpost! Poate te răzgândeşti totuşi, Bliss!
Kelsey nu a băgat de seamă privirea plină de panică pe care i-am aruncat-o. Nu mai rămăsesem singură cu Cade de la conversaţia noastră cu „poate” Şi-a trecut geanta pe celălalt umăr şi a început să se foiască, aşa cum făcea de fiecare dată când era emoţionat.
— Dacă vrei să te duci singură, să ştii că nu e nicio problemă.
Nu, nu. Ar fi bine să vii şi tu, i-am spus.

I.ra cazul să trecem odată peste chestia asta. Şi nu vedeam iIci Ai două soluţii: ori ne cuplam, ori nu. Aşteptarea avea să ne distrugă relaţia (care era deja destul de şifonată, de altfel). Şi dacă II mu să purtăm conversaţia asta înconjuraţi de animale

drăguţe, .nunei probabil că acolo era cel mai potrivit loc s-o purtăm.

Bine. Tare! mi-a răspuns.

Mda, tare.

M-am bucurat că eram eu la volan. Aveam ceva cu care să-mi ni up mintea. Şi, fiindcă eram la mine în maşină, puteam să dau sonorul radioului cât de tare voiam. Ce nu luasem în considerare ci.1 că şi Cade se simţea la fel de în largul lui la mine în maşină, incât să-l dea mai încet.

— Şi ce te-a făcut să vrei să-ţi iei o pisică?

îmi venea să-i zic: ei, ştii... Mai că am avut o aventură de-o noapte cu profiil nostru, numai că am fugit mâncând pământul şi am folosit drept scuză o pisică imaginară, iar acum e posibil să vrea să fim împreună *de-adevâratelea,* deşi e cea mai proastă idee din lume, doar că nu-mi mai pasă, fiindcă şi inima, şi trupul îmi spun că e cea mai *bună* idee.

— Am vrut mereu să am o pisică, i-am răspuns.

— Aha. Tare!

Dacă mai zicea o dată „tare”, aveam să urlu.

Am ajuns la adăpostul de animale regretând că nu-i spusesem lui Cade că vreau să merg singură. Aveam nevoie să mângâi urgent o făptură pufoasă şi adorabilă.

Am intrat şi ne-a întâmpinat mirosul acela specific din cabinetele veterinare şi adăposturile de animale. Chiar şi doamna de la recepţie avea un aer felin. Avea faţa uşor ascuţită, ochii oblici şi părul scurt şi pufos.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta?

— Bună! i-am zis. Mă interesează să adopt o pisică.

A bătut din palmele mici, pe care mi le imaginam deja în formă de lăbuţe, şi s-a bucurat:

— O veste fantastică! Avem o mulţime de candidaţi minunaţi. Haideţi cu mine în camera cu pisici şi o să vă las să vedeţi care animăluţ vă atrage.

Am urmat-o pe coridor. Izul de antiseptic s-a înăsprit, acoperind mirosurile nenumăratelor animale găzduite aici.

— Am ajuns.

Camera era plină de cuşti. Nu ştiu dacă corul de mieunaturi a început când am intrat sau dacă era constant; ştiu doar că eram înconjuraţi de sunete.

— Am să vă las singuri câteva minute. Nu avem decât o singură rugăminte: să luaţi câte un animal pe rând ca să vă uitaţi la el, a mai spus femeia, cu un zâmbet larg, ca al pisicii de Cheshire, şi a dispărut făcându-ne semn cu mâna.

Am început să mă uit la cuşti, tăcută şi cu un aer pierdut. îmi plăceau pisicile, dar nu eram sigură că îmi doream una cu adevărat. Ce să fac cu ea după absolvire? Merita atâta bătaie de cap pentru un băiat? Merita să-mi iau o pisică doar ca să fac sex? Adică nu era ca şi cum nu aveam şi alte mijloace să-mi pierd virginitatea.

M-am uitat la Cade. îşi vârâse degetele într-o cuşcă de alături şi mângâia o pisică neagră.

Sinceră să fiu, nu era vorba doar despre sex, cu toate că aşa începuse totul. Oricât de mult mi-ar fi plăcut de Garrick, eram convinsă că, dacă aş fi

încercat şi a doua oară să mă culc cu el, ar fi fost la fel de penibil ca prima dată.

— Ştii ce? am spus cu glas tare. Poate că totuşi nu sunt pregătită să am o pisică.

Am dat să plec, dar Cade mi-a tăiat calea:

— Hei, hei, stop! Gata? Te-a luat cu spaime? Nici măcar nu ai luat o pisică în braţe. Haide, încearcă!

A deschis cuşca în care era un motănel negru şi l-a luat în În,iţe. A venit spre mine, mângâind-l pe botic. Eram la acelaşi nlvi'l ni ghemotocul de blană şi-l auzeam deja torcând ca un iiinioraş.

M am tras un pas în spate şi am încercat să explic:

Nu e ca şi cum nu mi-ar plăcea pisicile. Şi cred că mi-ar l'l.ii *foarte* mult să am una. Dar dacă nu sunt pregătită? Dacă .ili'H una nepotrivită? Dacă n-o să mă pricep să am grijă de ea?

I)oamne, cât de uşor mi-ar fi fost dacă aş fi putut spune ce ('..liulcam cu adevărat!

(iade şi-a dat ochii peste cap şi mi-a pus animalul în braţe. Bliss, nu ai cum să nu te descurci. Trebuie să încerci.

I)ar la sex puteam să nu mă descurc. Ştiind cum îmi funcţiona i iciiTul superactiv şi nevrotic, eram convinsă că aveam toate şansele să fiu o stăpână de pisică absolut îngrozitoare.

I'isicul s-a întins şi şi-a frecat căpşorul de bărbia mea. Chiar era adorabil. Cade îmi zâmbea, cu un aer fericit, şi mi-am zis: *poate că fl tir fi fost varianta mai bună.* Oare aş fi fost la fel de îngrozită de iileea de sex dacă ar fi fost vorba s-o fac cu Cade?

Gândul îmi dădea frisoane, îmi provoca ameţeală.

l-am dat pisoiul înapoi. Nu mă simţeam îndeajuns de hotărâtă, dar eram un pic mai calmă. Am ajuns în dreptul cuştilor şi a în căutat o pisică gri, care să poată fi prezentată drept Hamlet. ('.ând am găsit-o, cred că mi-a râs soarta în faţă. Stătea chircită în fundul cuştii, cu ochi mari, verzi, speriaţi. Am deschis uşiţa şi animalul m-a întâmpinat cu un mârâit gutural.

Normal! Urma să-mi iau o mâţă fioroasă.

Cade mi-a spus:

— Cred că glumeşti.

Măcar de-aş fi făcut-o. Doar că-i spusesem deja lui Garrick că pisica mea e cenuşie, aşa că...

— Uneori, în viaţă, cele mai importante lucruri sunt cele de care te temi, i-am răspuns.

Eram convinsă că citisem într-un răvaş maxima asta. înţeleaptă, nu-i aşa?

M-am întins după pisică, pregătită să fiu întâmpinată cu o muşcătură, o zgârietură sau chiar cu un masacru în toată legea, dar atunci când am luat-o din cuşcă, nu a reacţionat decât cu un mârâit slab.

Cade a clătinat din cap, nedumerit.

— De ce nu-l vrei pe celălalt? mi-a spus, arătându-mi din nou pisoiul negru. Uite ce simpatic e!

Spre deosebire de pisoi, pisica de la mine din braţe era încordată toată, îşi ţinea picioarele ţepene şi ochii — larg deschişi. Aveam senzaţia că m-ar fi mâncat de vie dacă aş fi încercat să mă apropii mai mult. Am lăsat-o jos şi s-a ascuns grăbită pe sub una dintre băncile din apropiere.

Ştiam că mă întrebase cu gândul la pisică, dar am auzit şi o altă întrebare. Una pe care mi-o adresase acum câteva zile. Cade era un tip extrem de dulce şi

gândul de a fi împreună cu el nu mă împietrea de frică, dar, pe de altă parte, nici nu mă umplea de entuziasm.

Brusc, mi-am dat seama.

— Cade, trebuie să iau înapoi acel „poate”

Jur că până şi pisicile s-au oprit din mieunat. Mi le imaginam reduse la tăcere de uimire. Oare care era corespondentul cuvântului ‚A-oleu!” în limba pisicească?

— Ah..., a mormăit Cade.

Mi-aş fi dorit să aibă o reacţie mai puternică, să ţipe, să se certe, altceva — orice. Mă aşteptam să se închidă în el precum mâţa mea: să scoată ghearele şi să-şi arate colţii. în schimb, Cade a pus calm pisoiul negru la loc, în cuşcă — probabil ca să nu avem mai multe pisici libere deodată, cum ne sfătuise doamna, ceva mai devreme. Tipic lui Cade, de altfel, să se gândească la reguli în orice împrejurare. Aşa fusesem şi eu, dar începeam să cred că nu aşa îmi doream să fiu.

Avea mişcări simple, precise, mecanice. A închis uşa cuştii şi a l.ls.u ivărul să cadă la loc, cu zgomot. Mi-a răspuns, cu spatele la mitic-:

Aş putea să ştiu de ce?

Am răsuflat cu putere. Îi datoram măcar un răspuns, dar oare Mim să-i explic? Nu putea şti. Dacă aveam de gând să mă cuplez i ii < iarrick (Şi pe cine credeam că duc de nas? Era clar că avea să

întâmple), atunci nimeni nu trebuia să afle. Nici măcar prietenii nici cei mai buni.

Aşa că am spus:

Eu... hm... s-ar putea să-mi placă altcineva.

- S-ar putea?

Suna rău de tot. Refuza să mă privească şi simţeam cum mi se i lest ramă inima în piept, ca un şerveţel. Eram nemiloasă, din moment ce-i faceam aşa ceva celui mai bun prieten al meu.

— Lucrurile sunt un pic mai... complicate. Dar îl plac mult. Voiam să mai aştept, ca să văd dacă sentimentele mele dispar sau LUI, să vedem dacă noi doi am putea...

Am lăsat fraza în aer; nu voiam să pun în cuvinte ce gândeam. Nu avea rost.

— Dar, Cade, nu mai pot continua aşa. A trecut mai puţin de o săptămână şi simt că mor. Nu suport să pun sub semnul întrebării tot ce fac când eşti prin preajmă şi să mă întreb dacă e în regulă, dacă am depăşit vreo limită, dacă te-am supărat cu ceva. Mi-e dor de prietenul meu, chiar şi acum, când stau lângă el. Aşa că... a trebuit să mă decid. Am prea multă nevoie de tine în viaţa mea ca să-mi bat joc de ce există între noi. Dacă aş fi acceptat să (im împreună şi pe urmă nu aş fi putut trece de ceea ce simt pentru el... nu ţi-aş putea face asta niciodată. Spune-mi, te rog, că nu am stricat relaţia noastră. Te rog, te rog mult!

Abia atunci s-a întors cu faţa la mine şi m-a şocat durerea întipărită pe chipul lui. Era încruntat şi avea un aer complet străin.

— Bliss, aş vrea să-ţi spun că e totul în regulă. Şi eu am nevoie de tine. Dar nu pot să mă prefac că nu speram la mai mult. Nu ştiu dacă putem merge mai departe. Adevărul e că mă doare când spui toate

astea. Ştiu că nu o faci voit, ştiu asta. Dar te iubesc şi fiecare secundă în care nu mă iubeşti mă doare.

— Cade...

M-am întins spre el.

— Nu, te rog! Nu pot.

Dintr-odată, mi s-a făcut rău de la mirosul de medicamente din adăpost.

L-am întrebat:

— Ce nu mai poţi? Să-mi fii prieten?

— Nu ştiu, Bliss. Acum nu mai ştiu. *Poate.*

Am simţit amărăciunea din tonul lui ca pe o palmă peste faţă. A ieşit pe uşă, iar eu m-am prăbuşit pe băncuţă, speriată, înfrântă şi strivită. Inima mea de şerveţel se destrămase cu totul.

Am rămas pe loc, gândindu-mă cum aş fi putut gestiona mai bine situaţia. Exista oare vreo altă cărare pe care ar fi trebuit s-o apuc, ca să nu iasă totul aşa de aiurea? Ar fi fost mai bine să-i fi spus „nu” lui Cade clar, de la bun început? Să fi aşteptat să se termine anul, să plece Garrick şi să încerc să am o relaţie cu Cade?

Când eram mică şi m-am certat cu o prietenă, mama mi-a spus că unele relaţii pur şi simplu se termină. Ca o stea căzătoare, ard cu putere şi pe urmă, cu toate că nu se întâmplă nimic nepotrivit, se termină, pur şi simplu. Se sting.

Nu puteam accepta că prietenia mea cu Cade se sfârşise.

Ceva m-a atins pe pulpă; căpşorul pisicii cenuşii s-a ivit printre

picioarele mele. A venit mai aproape şi s-a frecat de mine. S-a aşezat cu capul pe gamba mea. M-am aplecat după ea şi a îngheţat de spaimă pe podea. M-am mişcat cu grijă şi am mângâiat-o uşor. S-a mai relaxat şi am mai mângâiat-o o dată

.M-am aşezat lângă ea, pe jos. S-a încordat din nou, dar nu a în.ii fugit de mine. Când am fost sigură că se simţea bine alături tir mine, am luat-o în braţe. Mi-am îngropat faţa în blana ei şi III am umplut de starea de bine pe care animăluţul nici nu ştia că mi o dă.

— Auzi, Hamlet, hai să facem noi două un pact! Promit să te ajut să nu mai fii aşa de speriată, dacă mă ajuţi şi tu cu ceva.Capitolul şaptesprezece

Cât am stat să completez toate actele necesare pentru adopţie, cât a durat s-o aşeze pe Hamlet într-o cutie de carton, pentru transport, probabil că trecuseră treizeci de minute, iar Cade plecase deja. Am ieşit în parcare şi nu am dat de el nicăieri.

Mi-am scos telefonul — niciun mesaj.

M-am uitat pe parbriz — niciun bilet.

L-am sunat — niciun răspuns.

L-am mai sunat o dată. S-a declanşat direct mesageria vocală.

Am izbucnit în plâns.

I-am lăsat un mesaj:

— Cade, îmi pare rău. Iartă-mă, te rog! Nu ştiu cum să repar asta. Nu vreau decât să fim din nou cum eram. Doamne, ce tâmpenie! Ştiu că nu se mai poate. Ştiu că nu mai poate fi nimic aşa cum a fost. Nu contează. Nu vreau... Nu vreau decât să ştiu că eşti bine. Nu ştiu cum ai ajuns acasă sau dacă ai ajuns acasă. Sună-mă, te rog. Te rog mult! Hai să vorbim!

Câteva minute mai târziu, când eram aşezată pe jos, lângă maşină, cu blugii plini de praf, am primit un mesaj.

Sunt bine.

Am încercat să-l mai sun o dată, dar apelul a intrat din nou în mesageria vocală.

Şi, indiferent cât de mult am încercat să simt altceva, oricât de mult voiam să sper că puteam trece peste situaţia asta, mi-am dat seama că eram terminată.

Poate din cauza durerii. Poate că o luasem razna. Poate că nu mai aveam unde merge. Ideea e că, atunci când m-am întors în complexul unde locuiam, nu m-am dus la mine acasă.

Cu Hamlet în mână, m-am dus la Garrick.

Nu ştiu cum arătam când mi-a deschis uşa. Nu vreau să ştiu. Dar, de cum m-a văzut, mi-a făcut semn să intru.

Nu fusesem niciodată la el în apartament. Ar fi trebuit să-l rog să mi-l arate. Ar fi trebuit să-i spun ceva, însă singurul lucru care-mi stătea pe limbă era un suspin şi am avut nevoie de toată concentrarea de care eram în stare să nu-l las să iasă.

Dar nici asta nu a fost de-ajuns atunci când mi-a ridicat faţa spre el, cu degetele sub bărbia mea. Mi-a

rostit numele şi i-am observat îngrijorarea din ochi. Lacrimile au început să se prelingă ca dintr-o ceaşcă prea plină. Nu le mai puteam controla, nu mai puteam respira, nu puteam explica nimic nimănui.

Mi-a luat din mână cutia în care era Hamlet şi şi-a petrecut un braţ pe după umerii mei. M-a condus pe un hol aproape identic cu al meu, spre un living care arăta cu totul diferit de cel de la mine de-acasă. Era ticsit de cărţi, unele pe rafturi, altele aşezate pe jos, în teancuri. Mobila era simplă, modernă. M-am scufundat rapid în pernele canapelei negre şi-am luat o pernuţă albă pe care am strâns-o la piept. Garrick a venit imediat lângă mine, mi-a luat pernuţa moale din braţe şi s-a oferit să-i ţină locul. S-a aşezat şi m-a luat în braţe ca pe un copil, mi-a şters lacrimile, mi-a dat părul la o parte din ochi şi mi-a masat spatele.

— Mă urăşte, am reuşit să spun într-un târziu.

— Cine, iubire?

I-am răspuns cu respiraţia întretăiată şi cu suspine pe care nu mi le puteam stăpâni:

— Ca... Cade.

— Cade nu ar putea niciodată să te urască.

— Ba da. A plecat. Nu mai vrea să vorbească cu mine, am spus şi am izbucnit iar într-un hohot.

M-a tras spre el şi m-a ţinut aproape de pieptul lui, rezemân- du-şi bărbia pe creştetul meu.

M-a lăsat să plâng şi mi-a murmurat o mulţime de lucruri la ureche.

O să fie bine, iubire. O să se rezolve. Gata, linişteşte-te. Bliss! Respiră. Sunt aici. Va fi bine. Indiferent despre ce-i vorba, o s-o rezolvăm. E în regulă, iubire.

Cred că mi-a spus o mie de variaţiuni pe aceeaşi temă.

Şi a tot încercat să mă aline, chiar dacă eram de

nemângâiat. Când m-am oprit din plâns, eram deja epuizată. Am rămas lipită din el, inspirând, expirând. într-un final, am auzit un zgomot, ca prin ceaţă. Un mârâit enervat.

Hamlet. O lăsasem pe Hamlet în cutie în tot timpul ăsta. Mi-am îndreptat spatele, cu mintea limpezită dintr-odată, ştiind că am o treabă de făcut.

— îmi cer scuze, trebuie s-o duc pe Hamlet acasă.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre cuşcă.

Garrick m-a apucat de cot.

— Mai stai, iubire! Eşti supărată. O să am eu grijă de pisică.

Nici vorbă! Nu-l puteam lăsa să facă asta, fiindcă aşa ar fi văzut

că tot ce aduceam acasă, pentru pisică, erau lucruri nou-nouţe, nefolosite.

— Nu, e în regulă. Chiar trebuie să plec. Mi-e bine acum. Mulţumesc mult.

— Bliss, te rog, stai să vorbim.

Mă rezemam de el, împotriva voinţei mele, şi totuşi dorin- du-mi mai mult decât orice apropierea de el.

— Nu ştiu...

— Ce zici de asta: tu te duci acasă şi ai grijă de pisică şi peste puţin timp am să vin la tine, cu nişte mâncare. O să vorbim sau o să ne uităm la un film, o să facem orice vrei tu. Dacă... dacă pleci aşa, o să înnebunesc de grija ta.

Am încuviinţat, după un moment de gândire.

— Bine.

— Sigur?

— Da. Lasă-mă o oră, bine?

Mi-a surâs şi am ştiut... că eram într-o mare încurcătură.

***

Eram aproape convinsă că pisica mea cea nouă mă ura. Nu o învinuiam, după ce o ţinusem atâta vreme în cutia aia. Orice aş fi făcut, atunci când mă apropiam de ea, scotea un mârâit. I-am pus mâncare în bucătărie şi a ignorat-o complet. I-am pregătit litiera în cămară. Am luat pisica şi am dus-o acolo. M-a scuipat o dată şi a fugit, azvârlind nisipul în toate părţile. S-a făcut nevăzută sub canapea. Nu i se vedeau decât ochii lucind, ca nişte ochi demonici sclipind în întuneric.

De ce nu-i spusesem lui Garrick că aveam o mâţă pe nume Lady Macbeth? I s-ar fi potrivit mult mai bine.

Am rămas singură cu gândurile mele — chestie la fel de plăcută precum virusul Ebola. Am făcut ordine în living şi m-am gândit să dau bir cu fugiţii. Mi-am aranjat şi dormitorul, pe urmă am dat fuga la baie, convinsă că urma să vomit. Nu s-a întâmplat. Aproape că-mi doream să fi reuşit s-o fac. Aşa, i-aş fi putut spune lui Garrick că-mi era rău.

înainte să apuc să mai găsesc motive să mă eschivez, am auzit un ciocănit la uşă. îmi simţeam inima ca şi cum ar fi fost pe post de trambulină. Am tras adânc aer în piept. Nu-i promisesem nimic. A zis că vine să vorbim. Sau să ne uităm la un film. Sau orice aş fi vrut. Nu trebuia să fie ceva ieşit din comun.

I-am deschis. Garrick era aşa de vesel, că m-am mai relaxat.

— Am uitat să te întreb ce Vrei să mănânci, aşa că am luat pizza, un hamburger şi o salată.

Le ţinea pe toate trei în mâini. Am fost copleşită de cât de mult îl plăceam în clipa asta. Nu doar la modul romantic. în general. Era un tip nemaipomenit.

Zâmbindu-i, i-am răspuns:

— E perfect.

M-am tras deoparte şi i-am făcut loc să intre în apartament. Pe cât de mult mă speriasem înainte, acum mi se părea absolut firesc să fie împreună cu mine. Normal că simţeam nelinişte, dar mi se părea că aici îi era locul, cu mine.

Ne-am îndreptat împreună spre spaţiul dintre bucătărie şi living, iar Garrick a aşezat mâncarea pe insula rotundă care se prelungea spre blatul de bucătărie. M-am ocupat de aducerea băuturilor şi a farfuriilor şi când nu am mai avut cu ce să-mi distrag atenţia, am tras un scaun de bar de sub insulă şi m-am aşezat lângă Garrick. Mi-am pus o felie de pizza pe farfurie, iar el a desfăcut cutia în care era salata.

M-am încruntat la el:

— Doar nu ai de gând să mănânci o salată când eu mă îmbuib cu nebunii din astea grase, nu?

A turnat sosul peste salată şi mi-a răspuns cu un zâmbet larg:

— A, nu, o să mănânc şi hamburgerul. Şi nişte pizza, dacă mai rămâne.

Mi-am dat ochii peste cap. Băieţii sunt enervanţi.

Am început să vorbim. Nu neapărat despre lucruri importante. S-a oprit din vorbit când m-a văzut cum înmoi felia de pizza în sos. Şi când i-am zis să încerce şi el, a făcut o faţă îngreţo- şată, dar l-am surprins făcând-o ceva mai târziu, când m-am ridicat să aduc alte băuturi. Nu a adus vorba despre ieşirea

mea nervoasă de mai devreme decât după ce simţeam că plesnesc de cât mâncasem.

— Bun, acum poţi să-mi spui ce s-a întâmplat cu Cade?

Am apucat o felie de ardei gras de pe jumătatea de felie rămasă nemâncată, în farfurie.

— Ne-am certat, cred. Nu sunt sigură. Nu ne-am mai certat până acum.

— Din ce cauză?

Am dat drumul aerului pe care-l ţineam în plămâni. M-am apucat să duc restul de mâncare la frigider şi să duc vasele în chiuvetă.

— Din cauza sărutului.

Mi-am imaginat reacţia lui Garrick. M-am apucat de spălat vasele, deşi aveam o maşină de spălat vase.

— Mă place, am continuat. Mi-a spus-o după ce ne-am sărutat, şi am încercat să ne comportăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar a fost groaznic. Iar eu m-am săturat să ne prefacem că totul e normal.

A apărut lângă mine, a luat o farfurie şi a început să o şteargă de apă. Probabil că-şi dăduse seama că-mi era mai uşor să vorbesc aşa, fără să ne uităm unul la altul. A rămas cu privirea fixată asupra farfuriei mult timp după ce a şters-o.

— Şi ce ai făcut?

— I-am spus că nu cred c-o să fim împreună vreodată.

— Nu te-a interesat nici măcar un pic? m-a întrebat Garrick.

— M-am gândit dacă să fim împreună. Cade e un tip super- dulce. îmi place să fiu în compania lui, dar nu mă face să simt nimic.

Nu cred că asta îşi dorea să audă, dar avea să primească exact ce ceruse. Aveam nevoie să mă descarc în faţa cuiva.

Şi-a luat ochii de la farfurie şi s-a întors spre mine, rezemân- du-şi şoldurile de blat.

— Eu te fac să simţi ceva?

L-am privit îndelung, încercând să-mi dau seama dacă glumea sau nu. Nu glumea. Mi-am ferit ochii.

— E o întrebare stupidă, Garrick.

— Serios? Eşti mai greu de citit decât crezi.

Mi-am şters mâinile pe un prosop şi m-am mutat pe canapea, într-un colţ. Am luat o pernuţă în poală.

— Vorbesc serios, a continuat Garrick. Uneori reacţionezi... ei bine, aşa cum vreau eu să reacţionezi. Alteori însă, ca atunci, la probele suplimentare, mă dai deoparte, de parcă nu te tulbur deloc aşa cum mă tulburi tu pe mine.

Am strâns şi mai tare perna la piept.

— Sunt şi eu tulburată, Garrick. Dar şi confuză şi îngrijorată. Şi nu înţeleg cum de nu eşti tu la fel.

S-a aşezat în celălalt capăt al canapelei.

— îmi fac mereu griji, a rostit el.

— Şi tot mai crezi că e înţelept ceea ce facem?

A clătinat din cap, râzând:

— Ha! Sigur nu e înţelept. Ştiu asta. Sincer, Bliss, sunt nefericit aici. E extraordinar să poţi să ai un loc de muncă stabil şi-mi place să predau, dar nu mai am niciun prieten aici. Merg la serviciu şi pe urmă mă duc la mine acasă. Mă gândesc la tine fiindcă nu mă pot abţine şi nu am nimic altceva care să-mi distragă aten- ţia. Mai ales când ştiu că locuieşti în blocul de alături. în noaptea în care ne-am cunoscut... Bliss, eu nu fac în mod normal lucruri de-astea. M-am gândit şi m-am

răzgândit dacă să vin sau nu aici, dar eşti tot ce-mi doream. Nici nu mai ştiu de câte ori a trebuit să fac un efort ca să nu vin aici şi să nu-ţi bat la uşă. Şi da, e adevărat, am avut toată motivaţia necesară să stau departe când te-am văzut cu Cade, dar e mai mult de-atât. Te plac, Bliss. Pur şi simplu. Ca profesor. Ca om. Ca bărbat.

îmi era greu să respir calm, să-mi alung dorinţa de pe chip, să mă abţin să-l ating.

— Şi acum ce facem? l-am întrebat.

— N-am nicio idee, mi-a răspuns.

Eu aveam multe. Tocmai asta era problema.

— Dacă e să facem asta...

M-am oprit.

întreaga atitudine i se schimbase şi am simţit că la fel mi se întâmpla şi mie. Urma să trecem peste o limită, şi o ştiam amândoi.

Dac ii c să faccm asta, trebuie să avem grijă

.A încuviinţat, cu ochii nedezlipiţi de ai mei.

— Şi cred că ar fi bine s-o luăm încet. Dacă ne aprindem prea urc, mă tem c-o să fim nesăbuiţi.

Plus că aveam nevoie de mai mult timp să mă gândesc la ce lăceam, la sexul cu el, dacă voiam sau nu să o fac.

Nu eram convinsă că puteam s-o luăm uşor, dar numai aşa aş (i reuşit să nu mă sperii de tot. Pe cine credeam că duc de nas? Oricum ar fi fost, tot speriată de moarte urma să fiu...

— Bine, a comentat Garrick şi s-a tras mai aproape de mine, pc canapea. Pot să fiu şi atent, şi s-o iau şi încet.

M-a atins şi, instantaneu, mi s-a ridicat părul pe braţe. Mi-am permis să fiu speriată o secundă, după care dorinţa de a-l atinge mi-a depăşit spaimele. Am dat la o parte pernuţa din poală şi m-am apropiat de el. Mi-am pus mâna într-a lui şi el a dus-o la gură. A ţinut-o lipită de buze. A închis ochii şi simpla atingere a avut darul să-mi pătrundă în corp şi să-mi aline temerile.

Asemenea unei chei în încuietoare, corpul meu s-a lipit de al lui, potrivindu-se perfect. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui, iar el

m-a luat pe după umeri. Am tras adânc aer în piept şi am ştiut că nu mai era cale de întoarcere.

Capitolul optsprezece

Relaxarea pe care o simţisem acasă la mine, cu Garrick, s-a evaporat cu totul până vineri dimineaţă. Cade nu era furios; nu era în niciun fel. Nu mai vorbea cu mine în afara orelor, nu mai stătea lângă mine la cursuri. Când interveneam şi eu într-o discuţie, el se ridica şi pleca. Eram ca un obicei de care se lăsase brusc.

M-a ajutat zâmbetul lui Garrick de la cursul de Pregătire pentru Anul Patru. Puseserăm deja monopol pe calculatoarele din laboratorul de Design, ca să facem cercetări pentru cursuri postuniversitare. Unii căutau şcoli postuniversitare, alţii — locuri unde să-şi facă stagiul. Kelsey, de pildă, se uita după bilete de avion şi locuri de cazare pentru studenţi, în diverse locuri prin lume.

Eu mă uitam la pagina de pornire a motorului de căutare.

Am sesizat o pereche de mâini sprijinite pe spătarul scaunului pe care stăteam. Garrick s-a aplecat deasupra mea. Apropierea de el îmi distrăgea atenţia.

— La ce te gândeşti, Bliss?

Ar fi trebuit să-i răspund: „La tine. Gol” L-ar fi şocat. Nu că m-aş fi gândit la el, gol, deşi... acum, că tot veni vorba... La naiba!

Exact cum am spus, îmi distrăgea atenţia.

Am dat din cap, fiindcă nu aveam niciun răspuns demn de spus cu glas tare. A venit lângă mine şi s-a aplecat peste masă, privindu-mă.

— Actorie sau regie?

Privirea pe care mi-a aruncat-o era prea intimă,. într-o sală plină de colegi de-ai mei. Nu conta că nu se uitau la mine. Mai puţin Kelsey. Ea se uita de fiecare dată când îmi vorbea Garrick, i tra ce îmi reamintea că trebuia să avem grijă.

— Nu ştiu, am murmurat.

— Bine, atunci, ce-ar fi să alegi un oraş? Ai putea să-ţi cauţi un apartament. E clar că trebuie să te gândeşti Ia asta, mai ales dacă o să ic muţi la New York.

Am continuat să privesc monitorul.

—■ Nu-mi permit să locuiesc la New York, i-am răspuns.

— E normal. Majoritatea oamenilor nu-şi permit. Mai sunt şi alic oraşe care merită luate în calcul. Philadelphia, de exemplu.

Am tresărit şi m-am întors, ca să-l văd mai bine. îmi spunea să caut în Philadelphia? Acolo unde locuia el? Oare încerca să-mi transmită ceva sau îmi închipuiam eu prea multe? Cu mina neschimbată, Garrick a continuat:

— La fel de multe oportunităţi sunt şi în Dallas, şi în Houston. În Chicago. Seattle. Boston.

Washington. De fapt, sunt multe oraşe dintre care poţi alege.

M-am răsucit iar spre calculator, cu inima la galop. îmi închipuiam eu prea multe. Nu vorbea serios. Petrecuserăm seara îmbrăţişaţi pe canapea. Asta nu însemna nici că eram împreună, nici că eram gata să mă mut în celălalt capăt al ţării, cu el.

— Explorează! Caută! mi-a spus, înainte să-şi continue drumul prin sală.

Mi-am aşezat degetele pe tastatură, dar le simţeam grele ca plumbul, prea împovărate ca să se mişte. Am fixat cu ochii litera „P” Cu colţul ochiului, am observat-o pe Kelsey privindu-mă şi, oricât de curioasa aş fi fost faţă de Philadelphia, am tastat „stagiu regie” După care am dat click de la o pagină la alta, cu ochii la ceasul afişat în colţul ecranului, •dorindu-mi ca timpul să treacă mai repede.

Uşurarea simţită la finalul orei nu a durat prea mult. între timp, se afişase lista cu distribuţia finală a piesei. în continuare, aveam s-o joc pe Fedra. Excelent! Cât de stânjenitor ar fi fost ca
Eric să se fi răzgândit! Kelsey obţinuse rolul Afroditei, aşa cum îşi dorise. Rusty obţinuse rolul unui soldat, aşa cum prevăzuse.

Iar Cade era Hipolit.

Am ciocănit la uşa lui Garrick seara, emoţionată, în ciuda faptului că stabiliserăm deja să luăm lucrurile încet. Nu facuserăm planuri pentru seara asta şi, deşi începeam să avem o relaţie, tot nu facuserăm schimb de numere de telefon. Aşa că speram să nu par disperată că îl căutam pentru a doua seară la rând. Hamlet, în mod cert, se bucura să mă vadă ieşită din casă. Nu învăţaserăm încă să coexistăm.

Mi s-au evaporat toate grijile când Garrick a deschis uşa şi a spus:

— Slavă Domnului! De peste o oră mă gândesc să vin la tine,- dar mi-a fost teamă să bat la uşă şi să te găsesc cu careva.

Am pufnit în râs.

— Poate n-ar strica să facem schimb de numere de telefon, totuşi.

M-a întrebat:

— Ai de gând să mă treci în telefon cu un nume de cod, să nu ştie nimeni cine sunt, atunci când îţi scriu mesaje deocheate?

L-am privit cu ochi mari.

— Ai de gând să-mi trimiţi mesaje deocheate?

Ochii îi râdeau. Mi-a răspuns cu zâmbetul lui caracteristic:

— Nu exclud posibilitatea asta.

Aha. *Aha!*

Mi-a luat mâna şi m-a tras în sufragerie. Pe canapea stătea deschisă o carte. Poezie, fireşte, fiindcă Garrick era perfect şi mult peste nivelul meu. A pus un semn, a închis-o şi a aşezat-o deasupra unui teanc de cărţi de la marginea canapelei.

S-a aplecat şi mi-a cuprins degetele într-ale lui. Am vrut să mă aplec şi să nu mişc din braţele lui, dar tot mă simţeam jenată.

l'.i am oare în punctul în care puteam să fac asta? Sau trebuia să mai aşteptăm?

— Şi... cum e cu distribuţia? m-a întrebat.

Am gemut şi mi-am sprijinit capul de canapea.

— Nu-i aşa de rău, nu?

— Depinde dacă o să-mi vorbească sau nu Cade peste două săptămâni, când încep repetiţiile.

Nu aveam de ce să-mi fac griji cu aşteptatul, fiindcă Garrick m-a tras spre el, fără alte comentarii. Mi se potrivea perfect locul de pe umărul lui, pe care-mi rezemasem capul.

— Cade pare un tip rezonabil. Sunt convins că, după ce o să accepte situaţia, o să se simtă mai bine.

Am încuviinţat, dorindu-mi să aibă dreptate, dar fără mari speranţe. Cade chiar era un tip rezonabil. Problema era că, probabil, tocmai raţiunea urma să-i spună să stea naibii departe de mine, dacă nu voia să i se frângă inima. Şi poate că aşa era cel mai bine.

Merita pe cineva mai bun decât mine.

— Bine, a decis Garrick. Gata! Nu-mi place să te văd tristă. Din nefericire, avem opţiuni destul de limitate pentru seara asta, din moment ce nu putem ieşi nicăieri. Aşa că ce-ai zice de un film?

M-am străduit să-i surâd. Şi când mi-a răspuns la fel, nu mi s-a mai părut că depun efort.

— Sună perfect.

A ales un film haios, încercând probabil să mă însenineze. Apoi a stins luminile şi a venit lângă mine, pe canapea. La genericul de început, s-a aplecat şi m-a tras lângă el. Se culcase pe canapea, iar eu eram lungită pe o părte, sprijinită de el. Am ezitat o clipă înainte să-mi sprijin capul pe pieptul lui.

Am încercat să mă uit la film, dar mi-era greu să-l urmăresc când îi simţeam respiraţia suflându-mi peste păr, iar mâinile — mângâindu-mi spatele. Era o mişcare jucăuşă, dar şi seducătoare. Devenisem subit extrem de atentă la degetul lui mare. Din când în când, îmi cobora pe spate, atingându-mi crâmpeiul de

piele goală dintre tricou şi betelia pantalonilor scurţi. Nu rămânea niciodată mai mult de o fracţiune de secundă în locul ăla, după care revenea pe spate. Şi pe urmă, când şi-a trecut degetul peste pielea sensibilă de pe ceafa mea, am fost nevoită să-mi reţin un geamăt de plăcere. L-am privit repede, însă era concentrat asupra filmului, complet neştiutor că mă înnebunea cu totul.

într-un târziu, am decis că era momentul să-i servesc şi lui acelaşi tratament. Mi-am descleştat pumnul aşezat pe tricoul lui şi mi-am apăsat uşor degetele pe pieptul lui. Am început să trasez nişte desene imaginare pe tricou. Şi pe urmă am continuat să-i urmăresc conturul pectoralilor. Am coborât peste stern, spre abdomen şi înapoi pe piept şi la muşchii care se întindeau de la umăr spre biceps. Când am încercat să fac la fel ca el şi i-am urmărit cu degetul tivul tricoului, am simţit că mâna de pe spatele meu s-a oprit.

Cumva, nemişcarea asta m-a făcut să fiu şi mai agitată.

Făcându-mi curaj, am revenit la tivul tricoului şi mi-am împins degetele sub el, mângâindu-l uşor cu vârfurile unghiilor. Mâna de pe spatele meu s-a mişcat, a trecut de ceafă şi mi s-a oprit în păr. Mi-am apăsat palma deschisă pe pielea lui caldă. Mâna din păr m-a cuprins mai bine — nu cât să doară, ci doar îndeajuns cât să-mi tragă puţin capul pe spate.

M-a privit fără nicio urmă de amuzament. Ochii lui albaştri păreau negri în întunericul din cameră. îşi mişca privirea de la ochii la buzele mele. Simţeam că mor aşteptând şi, fără să vreau, mi-am înfipt unghiile

în pielea lui. Nu mai respira la fel de liniştit. Nu făcea nimic. Se uita la mine şi atât. Mi-am lins buzele şi privirea lui a poposit îndelung pe gura mea. Atât de mult timp, că simţeam un val de căldură adunându-mi-se între picioare. Aşteptam următoarea mişcare. Am încercat să descarc o parte din tensiune.

Mi-am ridicat un picior şi l-am aşezat peste al lui. Abia atunci a t recut la acţiune.

M-a tras spre el şi buzele lui le-au întâlnit pe ale mele. Toate aşteptările din ultimele zece minute s-au concentrat acolo unde ni s-au unit buzele, ca într-o simplă atingere. Sărutul .suav nu a stârnit în mine focuri de artificii, dar aducea cu ea ceva asemănător: ca atunci când ţii în mână un chibrit aprins şi vezi că llacăra ţi se apropie din ce în ce mai mult de degete. Şi a rămas aşa, la un sărut, abia ca o atingere. Deşi îi ştiam gustul, acum misterul mă omora.

Era ca şi cum ne-am fi sărutat pentru prima oară.

S-a tras înapoi şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Mulţumesc, Bliss.

„Mulţumesc”? Era oare ceva de genul „Mulţumesc^ dar nu vreau” sau „Mulţumesc, dar acum mă uit la un film, aşa că lasă-mă puţin în pace”?

— Pentru ce? l-am întrebat.

— Pentru că te-ai hotărât să ne dai o şansă. Ştiu că ţi-a fost — poate chiar încă îţi este — frică. Dar vreau să ştii că deja mi-ai făcut viaţa incredibil de frumoasă.

Nu ştiu dacă vorbea atât de sincer fiindcă era actor şi nu se speria să se arate vulnerabil sau dacă aşa era el, pur şi simplu. Mi-aş fi dorit să pot face la fel.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

Mâna din păr mi-a mângâiat obrazul.

— Sigur că da, mi-a răspuns.

— De ce ai acceptat postul ăsta? Ştii ce vreau să spun. Mă bucur că eşti aici, dar spuneai că te simţi nefericit.

— Nu mai sunt nefericit, mi-a zis şi m-a mai sărutat o dată, gemând uşor.

Am observat imediat că nu mi-a răspuns la întrebare, dar nu voiam să-l opresc din sărutat, mai ales când, în sfârşit, a deschis gura şi am putut să-i savurez aroma dulce şi mentolată.

Şi-a strecurat limba pe lângă a mea şi am simţit cum mâna mea — până acum inertă — s-a trezit la viaţă; l-am îmbrăţişat pe sub tricou şi l-am tras aşa de aproape, că mi-am lipit bazinul de şoldul lui. Sărutul era uşor şi dumnezeiesc deopotrivă, dar mult, mult, mult prea lent.

Aveam nevoie de mai mult. Voiam să fim lipiţi trup de trup, cu gurile înlănţuite, nu să ne tachinăm subtil. Nu voiam să pierd contactul cu pielea, acolo unde-l mângâiam, dar îmi doream să preiau controlul. Aveam cealaltă mână blocată sub mine, proptită pe o parte. Mi-am scos mâna din tricoul lui şi l-am mângâiat pe faţă. L-am tras mai aproape şi am încercat să schimb ritmul.

M-a lăsat o perioadă; ne mişcăm buzele frenetic, cu răsuflarea întretăiată, într-o luptă a gurilor flămânde. Doamne, cât de incredibil era! încă nesatisfacută, am tras de el, fiindcă nu era destul de aproape de mine. S-a ridicat şi s-a aşezat pe o parte, faţă în faţă cu mine. Am lăsat să-mi scape un oftat victorios. Mi-a luat mâna cu care-i mângâiam faţa şi

mi-a dat-o deoparte, până mi-a ţintuit-o la spate, şi mi-a ţinut-o acolo, apăsată cu a lui.

S-a îndepărtat puţin de mine şi a revenit la ritmul de dinainte, mângâindu-mi buzele încet, încet de tot. Mă scotea din minţi. Am căutat să mă aplec spre el, dar m-a ţinut pe loc cu fermitate, delectându-se cu gura mea. Am gemut de frustrare.

Şi atunci mi-a zâmbit.

— Ce-i, iubire?

Mi-ar fi putut ieşi pe gură, în clipa asta, o mulţime de cuvinte — unele incoerente, majoritatea nu foarte decente. Din fericire, cele pe care am reuşit să le scot au fost cele care-mi descriau exact sentimentele.

— E prea lent, m-ara plâns.

Chiar aveam un ton *plângăcios.*

— Ţi-am spus că pot să mă mişc încet, mi-a răspuns Garrick.

— Eşti enervant!

Şi ăsta era unul dintre cuvintele mai drăguţe care-mi treceau acum prin cap. Nici măcar nu a avut decenţa să pară îngrijorat. Doar a râs. M-am zvârcolit, încercând să-mi eliberez braţul, iar el m-a potolit cu un alt sărut — de data asta mai puternic, mai satisfăcător decât cele de dinainte. Şi s-a retras exact când începeam să uit de ce fusesem aşa de frustrată.

Era absurd, ştiu, dar simţeam că mai aveam un pic şi începeam să plâng. Şi-a continuat săruturile spre punctul acela din spatele urechii care făcea să-mi amorţească fiecare muşchi din corp.

— Nu vreau să fiu enervant, mi-a şoptit. Vreau doar să-ţi dau ce îţi doreşti. Mi-e greu să nu mă dezlănţui, să nu te sărut aşa cum vreau. Fiindcă nu mă pot gândi decât la ce gust are pielea ta şi la cât de mult doresc s-o mai gust o dată.

Atingerile buzelor lui pur şi simplu mă ardeau pe gât. M-a muşcat uşor şi, din instinct, mi-am împins şoldurile spre el, dar abia l-am atins. Cu toate astea, a gemut şi şoaptele i-au devenit din ce în ce mai răguşite, pierzându-şi blândeţea:

— îmi amintesc greutatea sânului tău în palma mea şi cum ai reacţionat când degetele mele erau înăuntrul tău.

Mi-am muşcat buzele, simţind că scap un scâncet. Mi-era dor să simt mâinile lui pe mine. Voiam să scăpăm de haine.

— Mă gândesc mereu la cum te-aş simţi sub mine. Mă gândesc la cum ar fi să fiu înăuntrul tău. Mă gândesc la toate astea şi mă pierd. Şi ultimul lucru la care mă gândesc este s-o iau încet.

Gata, asta era! Nu mi-am mai putut reţine scâncetul. Simţeam că mă adusese la orgasm doar din vorbe.

— Aşa că trebuie să te sărut încet, a continuat Garrick. Asta dacă nu cumva ţi-ai schimbat părerea. Ţi-ai schimbat-o?

DA! Doamne, da, spune că da

!Era tortură curată.
Cumva, în următoarele secunde am auzit vocea raţiunii care a preluat controlul. Dacă încercam să facem sex şi dădeam din nou bir cu fugiţii şi stricam totul?
— Nu, nu mi-am schimbat părerea, am zis. Enervantule care eşti!
Fiindcă asta *era* tortură în adevăratul sens al cuvântului şi, judecând după zâmbetul de pe chipul lui, o ştia şi el.

Hmmmm... Bine. Atunci, încet rămâne.Capitolul nouăsprezece

Am fost supărată, un timp, pe Garrick, dar când m-a condus la uşă şi m-a întrebat ce planuri am pentru mâine, nu mai eram îndeajuns de enervată încât să-l trimit la plimbare. Cade nu mai vorbea cu mine, iar de Kelsey nu mai auzisem de ceva vreme, aşa că i-am răspuns că nu am nici un program şi ne-am înţeles să ne vedem la mine, pe seară, să mâncăm împreună.

Am dormit până la prânz, în cel mai confortabil pat, de care nu mă puteam desprinde. După care mi-am distras atenţia cu un duş superlung, apoi cu teme şi cu o carte. Când am verificat ora, se făcuse deja trei după-amiaza.

Mi-am luat laptopul şi am căutat pe Google- „Teatrul Philadelphia”.

Am găsit un site cu o grămadă de informaţii despre teatrele din oraş, cu posturi libere şi programări pentru audiţii. Am dat click pe câteva dintre ele, să văd ce spectacole aveau în repertoriu, am citit descrierile posturilor libere şi am selectat numele câtorva teatre, pe care le-am salvat.

La un moment dat, mi-a sunat telefonul, dar părea să fie departe de mine. Am încercat să urmăresc sunetul, dar s-a oprit înainte să-mi dau seama de altceva în afară de faptul că era undeva prin living. Din fericire, persoana care mă suna era insistentă. A început să sune iar. În mod clar, telefonul se afla undeva pe lângă canapea. Am dat jos pernele, dar nimic. Am scotocit pe sub teancurile de hârtii şi cărţi; iar nimic. În cele din urmă, m-am trântit pe podea şi m-am uitat sub canapea. Acolo era telefonul. Lumina podeaua plină de praf. Şi, imediat lângă el, uitându-se urât la mine, era Hamlet.

Momentul de drăgălăşenie pe care-l văzusem la adăpost tot nu se repetase. Eram absolut convinsă că-mi târâse mobilul sub canapea, ca să-mi facă în ciudă.

— Ascultă la mine, mâţă! Nu ştiu de ce mă urăşti aşa de mult, dar cred că nu ai înţeles din prima. *Eu* te-am salvat pe tine, nu invers.

întinsă pe podea, m-am lungit ca să ajung la telefon şi am continuat:

— Ar trebui să-mi fii *recunoscătoare* pentru asta!

Când mi-am apropiat mâna de pisică, m-a întâmpinat cu mârâitul bine cunoscut.

— Da, da, bine... Mai taci din gură!

Am fost nevoită să mă târăsc în spaţiul dintre canapea şi podea ca să ajung la telefon şi mi-a fost şi mai greu să ies de acolo.

Două apeluri pierdute de la mama.

Am gemut. Mai bine l-aş fi lăsat sub canapea. în acelaşi moment, a început să sune din nou, a treia oară.

— Bună, mamă!

— De ce n-ai răspuns până acum? Am mai sunat de două ori. Eşti bine?

— Da, mamă, sunt bine. Doar că nu mi-am găsit telefonul la timp, atâta tot.

— Mda, păi, poate-ar trebui să-l pui într-un anumit loc când ajungi acasă, să ştii de unde să-l iei, nu?

— Da, mamă, am să ţin minte.

— în fine, ştim deja că eşti dezordonată, nimic nou aici. Ia spune-mi: ce mai faci?

Jur că mama era singura persoană din lume care nu credea că sunt obsedată de control, şi asta fiindcă ea era mai obsedată ca mine. A urmat, inevitabil, întrebarea:

— Ai cunoscut şi tu pe cineva?

Mi-am dat ochii peste cap, lucru pe care nu aş fi îndrăznit să-l fac dacă aş fi fost în faţa ei.

— Sunt destul de ocupată cu şcoala, mamă. Tocmai am primit un rol principal într-o piesă.

— Ei, asta-i foarte drăguţ, a rostit ea cu reţinere.

Era de părere că-mi iroseam inteligenţa studiind Teatrul.

— Să ştii că e o chestie destul de importantă.

— Sigur că este, scumpa mea. Dar ştii că eu şi taică-tău ne facem griji. Ne-am simţi mult mai bine

dacă am şti că ai găsit pe cineva care să te sprijine financiar.
Am auzit un ciocănit la uşă şi m-am ridicat să răspund, cu telefonul la ureche.
— Mai întâi de toate, siguranţa financiară nu e un motiv îndeajuns de bun ca să mă mărit, mamă, chiar dacă aşa te-ai simţi mai bine. în al doilea rând, nu am nevoie ca un tip să aibă grijă de mine. Pot să fac asta şi singură.
Garrick era de cealaltă parte a uşii. Venise cu aproape o oră mai devreme decât stabiliserăm, deci probabil că apucase să audă finalul conversaţiei mele. A ridicat o sprânceană, zâmbindu-mi, şi am simţit că, dacă aş fi putut, aş fi sugrumat-o pe mama. Am terminat discuţia:
— în fine, trebuie să plec, mamă. Am treabă. A venit cineva la mine.
— Cineva de sex masculin?
Am gemut de enervare şi i-am spus:
— Haide, pa, mamă!
Abia aşteptam să-i închid. Aproape că-mi venea s-o mai sun o dată, doar ca să-i mai închid o dată telefonul.
Garrick mi-a surâs.
— Mi şe pare că mama ta seamănă foarte mult cu a mea.
L-am privit cu asprime şi am comentat:
— Ai ajuns mai devreme.
Azi-dimineaţă mă spălasem pe cap şi îmi prinsesem părul într-o coadă. Avusesem de gând să-l întind cu placa înainte să vină Garrick, dar uite că

acum arătam praf! Fiindcă mă târâsem pe sub canapea, mai eram şi plină de praf.

— E vreo problemă?

Aş fi fost prost-crescută să-i spună să plece acasă şi să se întoarcă peste o oră.

— Nu, e bine. Poţi să te uiţi un pic la televizor, dacă vrei. Am nevoie de puţin timp, i-am spus şi i-am făcut semn să intre în living.

M-am strecurat în baie.

Oare câte ajustări puteam să fac în cinci minute? Mi-am scos elasticul din păr şi am privit claia de bucle umede pe care trebuia să le îmblânzesc. Nu aveam timp să-mi usuc părul şi să-l întind cu placa, aşa că mi-am folosit mâinile ca să-l aranjez, sperând că o să-i placă să mă vadă cu părul ondulat. Mi l-am dat cu un pic de spumă; măcar pentru atâta aveam timp. Pe urmă mi-am dat cu rimei, în grabă, şi am aplicat luciu de buze, sperând să-l atragă lookul ăsta, *au naturel.*

Când am ieşit din baie, l-am găsit întins pe canapea, la televizor, cu Hamlet culcuşită pe pieptul lui. Am rămas în prag, în stare de şoc, convinsă că visez.

S-a întors spre mine şi m-a surprins privindu-l.

— Hei, ai părul ondulat.

Am dat aprobator din cap.

II purtam tot dmpul drept.

— îmi place, a adăugat.

Eu rămăsesem blocată să-mi văd mâţa aşezată la el în braţe, atât de fericită, torcând. Omul ăsta avea puteri magice. Era singura explicaţie.

— Vino încoace, mi-a spus Garrick, ridicându-se şi dând-o deoparte pe Hamlet.

M-am aşezat la vreo doi metri de el. Am arătat înspre Hamlet şi l-am întrebat:
— Cum ai reuşit?
— Ce anume?
— Să o faci să te lase s-o ţii în braţe.
— E o *ea!* m-a întrebat Garrick.
— Da, şi urăşte pe toată lumea. Mai ales pe mine.
— Pisica ta te urăşte?
— Mda, mai avem de rezolvat nişte aspecte.
A râs:
— Poate e ofticată că i-ai dat un nume masculin.
Am întins mâna s-o mângâi şi, ca de obicei, am fost întâmpinată cu un mârâit pentru strădania mea. Lui Garrick i se părea liaioasă ura pe care o simţea Hamlet faţă de mine. A continuat s-o ţină în braţe, aşa că mie mi-a rămas locul din faţa lui, fiindcă cel destinat mie tocmai fusese ocupat...
Fir-ar să fie! Nu voiam să mă gândesc la asta acum. Adică da, clar, era o relaţie secretă, aşa că nu era nevoie să definim ce eram unul pentru altul, dar eram curioasă. Ce urma să se întâmple la finalul anului universitar? Oare relaţia noastră avea să reziste până atunci?
M-am ridicat şi m-am apucat de pregătit masa, doar ca să evit astfel de gânduri. Am gătit paste, fiindcă era singurul fel care eram convinsă că-mi reuşea atunci când aveam emoţii. Şi mda, eram destul de tulburată pe lângă Garrick. Se pare că asupra lui Hamlet avea exact efectul opus. Pisica dormea dusă în poala lui. Mi-am dat seama că acum se ivise ocazia pe care o aşteptasem de când venise la mine.
Am profitat de ea. Am lăsat mâncarea pe aragaz şi m-am apropiat de canapea. Nu m-am aşezat, de teamă să

nu trezesc animalul prost dispus, dar mi-am pus o mână pe umărul lui şi m-am aplecat să-l sărut. Cum avea mâinile blocate sub Hamlet, eu eram cea care controla sărutul. Mi-am petrecut mâinile prin părul lui plăcut şi moale şi l-am sărutat şi mai apăsat. L-am sărutat tare. Nu a schiţat niciun gest ca să mă oprească. Era exact sărutul pe care mi-l dorisem cu o seară înainte şi pe care nu mi-l dăduse.

Nu voiam să mă retrag, dar aveam mâncarea pe foc. Atunci când ne-am desprins, i-am văzut ochii întunecaţi de dorinţă.

— Cred că eşti un pic diabolică, mi-a zis.

Am râs:

— Da, am planificat asta, să ştii. Şi Hamlet a participat.

— Mai sărută-mă o dată.

Nu a fost nevoie să mă roage şi a doua oară. Cu fiecare sărut, deveneam din ce în ce mai încrezătoare în mine. Cu cât îl cunoşteam mai bine, cu atât eram mai curajoasă. îmi plăcea asta... aproape la fel de mult pe cât îmi plăcea de el.

Cineva a bătut la uşă de trei ori, tare. Apoi, după o pauză, alte trei bătăi. Cu respiraţia întretăiată de săruturi, nu aş fi putut spune dacă-mi bătea inima de să-mi iasă în piept din cauza lui Garrick sau a şocului.

— Aştepţi pe cineva? mi-a şoptit.

Am clătinat din cap că nu.

După alte trei bubuituri, Kelsey a ţipat:

— Bliss, ştiu că eşti aici. Deschide uşa!

— La naiba!

Fără să încerc să fiu blândă, am ridicat-o pe Hamlet din poala lui Garrick şi am aşezat-o pe canapea. Aproape că nici nu i-am mai băgat de seamă mârâiturile, aşa de mult mă obişnuisem cu ele.

L-am apucat pe Garrick şi l-am tras în picioare. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde să-l duc, dar mi-am zis că în baie era mai bine decât în dormitor, fiindcă cel puţin avea uşă. L-am împins în baie şi mi-am cerut iertare:

— îmi pare rău. îţi promit că scap repede de ea.

Acum regretam că nu ne întâlniserăm acasă la el.

Mi-am şters buzele, sperând că nu arătau la fel de umflate cum Ic simţeam. Mi-am trecut mâna prin păr şi, când am fost absolut Mf.m'ă că nu era nimic ieşi din comun, am deschis uşa.

Kclsey a dat buzna peste mine.

— Era şi timpul. Ce naiba făceai?

M-am prefăcut că sunt obosită şi am căscat ostentativ.

— Mai nimic. Ştii şi tu, pierdeam vremea.

Şi-a dat ochii peste cap şi m-a privit ca şi cum eu aş fi fost cea enervantă, nu ea.

—■ Noroc că am trecut pe-aici. Nu am de gând să te las să stai încuiată în casă, sâmbătă seară, bosumflată din cauza lui Cade.

M-a apucat de încheietura mâinii şi m-a împins în dormitor. Uite că baia fusese alegerea potrivită, de data asta.

— Nu sunt deloc bosumflată, i-am zis. Şi de unde ştii tu ce s-a pet reçut cu Cade?

— Fiindcă ştie toată lumea, draga mea. Ceea ce, între noi fie vorba, mă enervează, fiindcă nu mi-ai spus mie mai întâi despre toată telenovela asta.

Super!

— Nu e mare lucru de spus. O să ne împăcăm în curând, sunt sigură de asta.

— Scumpo, nu ai auzit vestea? Cade aproape că a refuzat rolul din *Fedra.* Slavă Domnului că nu a făcut-o până la capăt. L-a convins Rusty. Aşa că n-aş zice că nu e mare lucru.

M-am scufundat în pat, complet întoarsă pe dos. Cade era aşa de supărat? Ar fi fost în stare să renunţe la rol numai ca să nu fie în preajma mea?

Vocea lui Kelsey mi-a ajuns la urechi, răsunând din dulap, şi am avut subit un déjà-vu al nopţii în care începuse toată povestea asta. începuse să scoată afară o mulţime de fiiste şi de bluze, aşa că am întrebat-o:

— Ce faci acolo?

— Ieşim în oraş în seara asta. E cazul să-ţi aminteşti că există o lume întreagă în afara apartamentului tău.

— Nu, Kelsey. Nu prea vreau, i-am răspuns, gândindu-mă la Garrick care era închis la mine în baie. Oare mă putea auzi?

— Ghinion! N-am de gând să-ţi dau de ales. Nici nu mai ştiu când am dansat ultima dată. Am nevoie de o tipă care să iasă cu mine.

Am gemut şi m-am aşezat la loc pe pat. Mi-a trântit o fustă în faţă.

— Treci la îmbrăcat!

Mi-am dat seama că aveam scuza perfectă:

— Nu pot. Am mâncarea pe foc.

— Excelent! Mor de foame. Ce mâncăm?
Uneori, eram de părere că aş fi avut o viaţă mult mai simplă fără prieteni. Am revenit în bucătărie, cu Kelsey în urma mea. Lăsasem sosul cam mult pe aragaz şi se arsese puţin pe margini. Uite că reuşeam s-o dau în bară şi cu pastele.
— Femeie! Doamne sfinte! Câtă mâncare ai făcut! Aveai de gând să mănânci ca să uiţi de probleme? Ai gătit pentru trei oameni!
Am dat din umeri. Nu puteam să-i explic că gătisem pentru două persoane, dintre care unul avea un apetit serios.
Am pus paste în farfurii, încercând să mai păstrez şi pentru Garrick, deşi habar nu aveam când urma să le mănânce.
Am mâncat repede şi am lăsat-o pe Kelsey să vorbească despre cât de mult timp trecuse de când făcuse ultima dată sex. Am dat din cap pe alocuri, am râs când a trebuit să râd şi nu m-am oprit din mâncat. Am reuşit să-mi golesc farfuria înainte să apuce şi ea să mănânce. Mi-am pus farfuria în chiuvetă şi am ieşit în hol.
— Unde te duci? m-a întrebat Kelsey.
I-am strigat peste umăr:
— La baie.
Am ajuns în dreptul uşii de la baie şi m-am uitat în urmă: Kelsey era ocupată cu pastele. M-am strecurat înăuntru:
— A plecat? m-a întrebat Garrick.
— Sst!
Stătea rezemat de chiuvetă. M-am aplecat pe lângă el şi am deschis robinetul, să nu ni se audă şoaptele.

— Nu, îmi pare rău. De fapt, ne mănâncă pastele.

S-a strâmbat, iar eu m-am aplecat spre el, îngropându-mi hohotul de râs în pieptul lui.

— Şi o să plece repede?

Mi-am ridicat ochii spre el, fără să mă dezlipesc de trupul lui.

— Nu. Crede că sunt deprimată din cauza lui Cade şi e hotărâtă să mă forţeze să ies din casă.

M-a tras spre el şi şi-a îngropat faţa în locul în care gâtul mi se unea cu umărul. A lăsat să-i scape un mârâit incredibil de asemănător cu al lui Hamlet.

L-am cuprins în braţe, la fel de dezamăgită ca şi el.

— Da, ştiu. E ca naiba.

Ca şi cum i-aş fi dat idei, şi-a lipit buzele de punctul în care-mi pulsa cel mai puternic sângele şi a început să-l sugă uşor. Am râs .şi l-am împins deoparte.

— Garrick, Kelsey e chiar aici, afară.

Ca la un semn, Kelsey a bătut la uşă:

— Gata, *chica,* nu mai trage de timp! Ti-am ales hainele cu care să te îmbraci!

Tocmai începuse să apese clanţa, aşa că i-am ieşit în întâmpinare. Mi-am proptit piciorul în prag şi i-am răspuns:

— Nu trag de timp, doar mă pregăteam. Dă-mi hainele şi mă schimb aici.

M-a privit suspicioasă, văzându-mă cât de plină de avânt devenisem. Am continuat să-i zâmbesc ca şi cum aş fi fost copleşită de stres şi deja clacam. Mi-a dat hainele şi, fără să-i las timp să-mi mai spună ceva, i-am închis uşa în nas şi am încuiat-o.

M-am răsucit şi l-am găsit pe Garrick aşezat pe vasul de toaletă. Am dat drumul la radio cât de tare îl puteam suporta şi am închis robinetul.

— Garrick, îmi pare rău.
Aşa cum stătea acum, capul lui ajungea în dreptul pieptului meu. Şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a tras spre el.
— Nu-ţi face griji, iubire. Trebuia să se întâmple şi asta, mai devreme sau mai târziu.
— Aş vrea să poţi să vii şi tu cu mine.
— Şi eu, iubire. Dar nu-i nimic. O să mâncăm altă dată împreună. Ar trebui să te schimbi. Cu cât ieşi mai repede de aici, cu atât scad şansele să fim prinşi.
Am încuviinţat. Cu mâini tremurânde, mi-am dus hainele la piept.
Mi-a spus:
— O să închid ochii.
L-am sărutat repede pe obraz, să-i mulţumesc. Mi-a zâmbit, a închis ochii şi şi-a proptit coatele pe genunchi. Şi-a cuprins faţa în mâini. Mi-am pus un tricou negru şi pe urmă am luat fiista.
Am simţit că-mi vine rău. Era fusta aia oribil de scurtă. Probabil că am scos un sunet ciudat, fiindcă Garrick a ridicat capul. Cu ochii închişi, m-a întrebat:
— E totul în regulă?
— Da.
Dar gândeam: „Nu, la naiba! Nu e nimic în regulă!”.
Mi-am tras fusta pe mine. Era la fel de scurtă cum mi-o aminteam. Am oftat. Nu aveam cum să ies îmbrăcată aşa.
Am atins umărul lui Garrick, cu gândul să-l atenţionez că ies să-mi găsesc altceva de îmbrăcat, dar a deschis ochii. Au rămas pironiţi asupra picioarelor mele care, dintr-odată, mi s-au înmuiat.

Mi-a cuprins piciorul în spatele genunchilor, ca o mângâiere, şi am fost nevoită să mă sprijin de el ca să nu mă prăbuşesc.

-Ai de gând să mă omori? m-a întrebat, aproape sufocân- ilu ,sc. Nu e fusta pe care mi-ai zis că n-ai s-o porţi niciodată?

— Şi nici n-o s-o port în seara asta. Mă duc înapoi în cameră \.î mi caut altceva.

M-am răsucit, dar Garrick mi-a atins coapsa cu cealaltă mână.

— Aşteaptă.

,Şi-a plimbat degetele de-a lungul tivului indecent de scurt al IiisteL şi apoi le-a ridicat pe coapsele mele, până au ajuns la câţiva i cntimetri de fiind.

— Eşti. Incredibil. De. Sexy.

Avea vocea atât de groasă, că i-am simţit vibraţiile pătrunzân- ilu-mi în piele. S-a aplecat şi a punctat fiecare cuvânt cu un sărut pc coapse. Mi se părea că sunt ca lutul în mâinile lui. Dacă ar fi vrut, i-aş fi cedat virginitatea mea chiar aici, în baie, fără nicio opunere.

Kelsey a bubuit în uşă, scoţându-mă din starea de beţie.

— Ce naiba, Bliss! Nu vrei să te grăbeşti şi tu puţin?

Odată cu vorbele ei, mi-au revenit şi spaimele. Sigur, acum mă considera sexy. Numai că virginele sunt cele mai puţin sexy persoane din lume. Nu cumva avea să-şi schimbe părerea când afla adevărul?

— Trebuie să plec. Iartă-mă. Cred că au mai rămas paste, dacă vrei să mănânci ceva înainte să pleci. O să... o să te sun, bine?

A dat din cap, cu o privire întunecată, neclintită. Am ieşit împleticit pe hol. Eram un amestec haotic de hormoni şi emoţii. Eram aşa de distrată, că nu mi-am amintit că trebuia să mă schimb decât când m-am trezit în maşina lui Kelsey, când îmi puneam centura, în drum spre club

.Capitolul douăzeci

Ecstasy, clubul unde ne-am dus, era învăluit în întuneric şi fum. Ritmul puternic al muzicii pătrundea prin pereţi şi podea, străpungându-mi pielea, scoţându-mă din sărite. Nu era deloc locul meu preferat, dar lui Kelsey îi plăcea la nebunie. Mi-am zis că o să stau la bar, poate chiar o să vorbesc cu câţiva tipi, aşa încât prietena mea să mă lase în pace. Pe urmă speram să plece acasă cu vreun tip şi să-mi lase maşina. Cam aşa se petreceau lucrurile cu Kelsey.

Ce nu anticipasem era faptul că azi mă îmbrăcasem altfel, ceea ce avea să schimbe totul. Nici nu am intrat bine pe uşă, că m-a acostat un tip şi m-a invitat la dans. L-am refuzat. Kelsey mă nimicea din priviri.

— Ce e? i-am strigat, ca să acopăr muzica. Mi-ai zis să vin cu tine, nu să dansez!

Ne-am dus la bar şi am încercat să atrag atenţia barmanului, în timp ce Kelsey bodogănea:

— Eşti cea mai enervantă persoană pe care o cunosc! Arăţi supertare în seara asta, dar nu faci decât să stai supărată într-un colţ.

— Atunci, poate că era mai bine dacă mă lăsai să stau supărată la mine acasă.

Un tip m-a bătut pe umăr. Nici n-am aşteptat să mă întrebe ceva; m-am grăbit să-i răspund apăsat:

— NU!

Kelsey şi-a pus mâinile în şolduri. Arăta destul de intimidam, pentru o copie de Bărbie.

— îmi dau seama că eşti supărată şi că ai multe pe cap. Chiar ii ic ere să fiu înţelegătoare, dar care naiba e problema ta?

— Nu am nicio problemă, Kelsey. Nu-mi place că mă târăşti prin toate locurile astea, fără să-ţi pese de ce vreau.

— Bine! Nu contează! Mă dau bătută! N-ai decât să stai aici bosumflată! Eu mă duc să dansez.

S-a răsucit pe călcâie, apoi şi-a croit drum prin mulţime, vărsând câteva pahare şi împingând oamenii în stânga şi-n dreapta. () Bărbie fioroasă!

M-am aşezat pe un scaun, la bar, conştientă de faptul că aveam o fustă aşa de scurtă, că mi se lipeau coapsele de plastic. N-aş m-ar li mirat să-mi atârne fundul pe dinafară, dar în clipa asta eram prea nervoasă ca să-mi pase. Am cerut un whisky cu Cola şi-am stat acolo, spumegând de furie. Ştiam că Kelsey îmi vrea binele, dar cluburile nu erau soluţia tuturor problemelor din lume. Am ştiut de la bun început că noi două eram diferite, dar până acum nu-mi dădusem seama cât de puţin mă înţelegea.

— Pot să-ţi iau ceva de băut? m-a întrebat cineva.

Am ridicat paharul plin şi l-am ignorat. Tipul s-a aşezat lângă mine. S-a aplecat să mă mai întrebe ceva şi am răbufnit:

— Nu mă interesează.

După care a răsunat o voce cunoscută:

— Mă bucur să aud asta.

Aproape că am căzut de pe scaun când i-am remarcat accentul.

— Garrick!

Garrick se aşezase lângă mine, cu o şapcă trasă pe ochi, care-i ascundea părul frumos şi blond. Dar nu îl recunoscusem când vorbise adineauri.

— Mi s-a părut că...

Vorbise fără urmă de accent britanic, de parcă ar fi fost un american get-beget.

— Bliss, sunt actor. Ştiu cum să-mi ascund accentul.

Complet şocată, l-am întrebat:

— Ce cauţi aici? Dacă te vede cineva?

— Sunt incognito. Cam aşa ceva. Şi dacă mă vede cineva, o să le spunem că am dat, din întâmplare, unul peste celălalt. Sunt profesor, dar n-am făcut niciun jurământ să nu am viaţă socială.

— Bine, dar de ce ai venit aici?

— Fiindcă nu am suportat gândul c-o să dansezi cu altcineva, purtând fusta asta, a continuat.

Şi-a pus o mână pe piciorul meu.

Toată fierbinţeala de dinainte m-a cuprins din nou.

— Garrick, opreşte-te! O să ne vadă cineva! Dacă se întoarce Kelsey?

— După ce scenă aţi făcut mai devreme, nu cred să se-ntâmple aşa ceva prea curând.

M-am făcut mică. Bun, poate că exagerasem vărsându-mi nervii pe Kelsey.

— Haide!

S-a ridicat, oferindu-mi o mână.

Am privit de jur împrejur, speriată să-l ating. Era întuneric. Dacă ar fi fost vreun cunoscut aici, nu ne-am fi dat seama decât atunci când am fi fost faţă în faţă cu el. Era un risc mult prea mare.

— Nu te mai gândi atâta! mi-a zis şi m-a cuprins cu braţul, trăgându-mă de* pe scaun.

Pielea coapselor mi-a scârţâit jenant de tare când s-a dezlipit de pe scaun, dar lui Garrick nu a părut să-i pese. Ne-am împletit degetele şi m-a tras după el, în mulţime.

Mi-am ţinut capul plecat. Am coborât câteva trepte, spre un etaj inferior, unde era mai întuneric şi mai multă înghesuială. Nu părea nimeni cunoscut prin jur. Şi-a croit drum printre oameni până a ajuns în cel mai îndepărtat colţ, după care m-a proptit

ini re cl şi perete. Stătea cu spatele la încăpere şi mă acoperea cu iotul, dată fiind statura lui. I-am simţit respiraţia gâdilându-mi urccliea:

— E mai bine aşa?

Am încuviinţat. Chiar era mai bine. Adică da, eram tot în club si aş fi preferat să fiu acasă, dar deja trăiam cea mai plăcută expe- i ienţă pe care o avusesem vreodată într-un club.

Deşi ştiam ce simte pentru mine, tot eram prea agitată ca să dansez cu faţa spre el. Aşa că m-am răsucit până când mi-am lipit spatele de pieptul lui. Apropierea mi-a tăiat răsuflarea.

Am închis ochii şi am încercat să las muzica să mă pătrundă. I Jşor, şi-a împins şoldurile în mine, iar eu am făcut acelaşi lucru, împingându-mă în el. Mi-a răsuflat lângă ureche şi mi-a trimis fiori pe şira spinării. Şi-a mişcat mâna de pe şoldul meu pe sto-mac. Şi-a răsfirat degetele. Mai avea puţin şi-mi atingea sutienul cu degetul mare, iar cel mic se plimba de-a lungul beteliei fustei. M-a tras spre el

exact în momentul în care şoldurile lui s-au împins în mine.

Vedeam stele colorate în spatele pleoapelor închise şi inima-mi bătea în ritmul alert al muzicii. Corpul lipit de mine părea să amplifice căldura din încăpere. Am simţit că mi se umezeşte ceafa tic transpiraţie. Garrick continua să-şi mişte şoldurile în ritmul muzicii, încet, senzual, şi ori de câte ori ritmul devenea mai apăsat, se împingea mai tare în mine. îmi atingea cu buzele pielea de pe ceafa şi simţeam că mă prăbuşesc în abis.

Şi tot nu era de-ajuns. Oare aveam să mă satur vreodată de el? Mi-am întins mâinile în spate şi mi-am strecurat degetele prin părul lui. Garrick m-a aprobat eu un murmur. Şi-a mişcat mâna de pe burta mea, plimbând-o uşor în lateral, de la subsuoară până jos. Mi-a mângâiat în trecere sânul. Mişcarea m-a făcut să tremur. Fiorii s-au multiplicat atunci când degetele şi-au continuat drumul, au trecut peste fustă şi mi-au atins coapsa.

A început o altă melodie, dar noi nu am schimbat ritmul. Mă înnebunea cu mângâierile. Trupurile noastre erau lipite. Eram aşa de excitată, că ameţisem de dorinţă. Lumea întreagă se învârtea şi numai noi stăteam pe loc. Sau poate că noi ne învârteam. Nu mai eram aşa de sigură. Tot ce ştiu e că eram noi şi restul lumii şi nu-mi doream ca asta să se schimbe vreodată.

Mi-a găsit locul acela sensibil din spatele urechii şi am gemut, fericită că sunetele mi-au fost înghiţite de muzică. Mi-a presărat gâtul cu muşcături mici, iar eu mi-am înfipt unghiile în ceafa lui.

— Doamne, Bliss, ai idee cât de mult te doresc?

Şoldurile ni s-au lipit din nou, iar eu chiar am simţit cât de tare mă dorea.

Cântecul s-a terminat şi mi-am dat seama că nu mai puteam rezista. Mi-am scos telefonul din sutien, unde stătuse până atunci. Garrick a gemut din nou şi m-a tras spre el, dar eram mult prea concentrată asupra telefonului. Cu mâini tremurând de emoţie, am reuşit să-i trimit lui Kelsey un mesaj:

Am cunoscut pe cineva. Plec. Scuze pt mai devreme. Vb mâine?

Şi l-am tras pe Garrick după mine, spre ieşire, fără să mai aştept vreun răspuns.

De data asta, nu mi-a mai păsat că gonea cu motocicleta. M-am ţinut strâns de el, dorindu-mi să ajungem cât mai repede.

Mi-a sărutat gâtul înainte să apuc să bag cheia în yală. Răsuflăm aşa de greoi, că aproape gâfâiam. Am izbutit să deschid uşa. Am împins-o aşa de tare, că s-a trântit. Mâine trebuia să verific dacă nu făcusem cumva vreo gaură în perete. Am început să ne sărutăm.

îmi scosesem pantofii în drum spre uşa de la intrare. Aşa, desculţă, Garrick mi se părea mult prea înalt. Probabil că ne-am gândit amândoi la acelaşi lucru, fiindcă s-a oprit din mângâieri, m-a cuprins de fund şi m-a ridicat în aşa fel încât să-mi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui.

Am simţit cum mă lipeşte cu spatele de perete şi am gâfâit. Şi-a strecurat limba lângă a mea şi a mişcat-o

repede şi apăsat, înainte ţi înapoi, exact cum îmi plăcea.

— în pat, am reuşit să spun printre săruturi.

S-a tras puţin în spate, cât să mă întrebe:

— Eşti sigură?

Şi ne-am sărutat mai departe, pe un ritm Ia fel de seducător şi ilc hipnotic precum cel pe care dansaserăm în club. M-a mai întrebat o dată:

— Bliss, eşti sigură?

Dacă eram sigură? De ce-mi punea întrebările astea? îşi dădea seama că nu voiam decât să-l sărut? Voiam să-l sărut până la sfârşitul lumii.

— Pat! am repetat

— Asta nu-i un răspuns, a comentat Garrick.

Ne-am îndreptat spre dormitor.

M-am agăţat de el şi am lăsat-o ceva mai moale cu săruturile, ca să-l las să fie atent pe unde mergea.

Şi cu toate astea, am reuşit să fac cumva să mă încurc în draperie.

M-am încurcat de-a binelea. Cercelul mi-a rămas înţepenit în material şi nu am băgat de seamă decât când Garrick s-a mişcat. Brusc, am simţit o durere ascuţită în ureche şi într-o parte a capului. Am scos un ţipăt.

— Ce e? Iartă-mă. Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

— Urechea.

— Fir-ar! Rămâi puţin nemişcată.

A încercat să-şi folosească ambele mâini ca să-mi desprindă cercelul, dar ne-am pierdut echilibrul şi ne-am răsturnat împreună peste comoda din dormitor.

După cât de tare mă durea cotul, bănuiam că mâine urma să mă trezesc cu o vânătaie serioasă.

M-a pufnit râsul; ca de obicei, viaţa mea era complet ridicolă. Si, aşa cum era de aşteptat, când râdeam, când fornăiam. Aşa că iată-ne pe amândoi hohotind din cu totul alte motive. Mă dureau coastele în locul în care mă lovisem de comodă, încă aveam urechea agăţată de draperie, iar picioarele — tot în jurul mijlocului lui Garrick. Printre sughiţuri de râs, Garrick m-a sărutat dulce, pe frunte.

Poate că nu era aşa de rău să fii ridicol.

— Bine, hai să te scap de draperie. O să te aşez pe podea, bine?

M-a aşezat cu grijă şi pulsul a început să mi se liniştească. A

încercat câteva minute să mă elibereze, dar avea degete prea mari şi neîndemânatice. Aşa că, într-un târziu, i-am spus:

— Mai bine scoate-mi cercelul. II scot eu mâine din draperie.

A râs şi a făcut ce l-am rugat.

Cu puţin timp înainte, simţisem că ard în văpaia săruturilor noastre. Acum simţeam o altfel de căldură care mă cuprindea — una mai dulce. Ca flacăra unei lumânări, nu ca un foc deschis.

Si-a masat umărul cu care se izbise de comodă şi mi-a spus:

— Suntem complet zăpăciţi.

— Da. Un pic.

M-a cuprins pe după gât, m-a tras spre el şi m-a mai pupat o dată pe frunte. Am închis ochii, gândindu-mă că aşa arată perfecţiunea.

— Cred că draperia asta ne-a făcut o favoare. Să te văd în fusta aia m-a terminat. Aproape că m-a scos din minţi.
I-am surâs.
—Ti-am spus că n-ar trebui s-o port niciodată.
A, sunt extrem de mulţumit că ai făcut-o. E o amintire pe care o s-o preţuiesc foarte mult timp de acum înainte.L-am plesnit peste braţ, în glumă, fiindcă nu mă supărasem deloc. A continuat: — Cred că ar trebui să plec, până nu mă faci din nou să-mi pierd minţile.
L-am lăsat să plece, deşi o mare parte din mine protesta zgomotos. Şi după ce ieşit, am sărbătorit în acelaşi mod ca atunci când am aflat că obţinusem rolul Fedrei.
Am dansat.

Fiindcă... în cele din urmă... lucrurile mergeau de minune

.Capitolul douăzeci şi unu

Lucrurile mergeau aşa de prost!

Prima repetiţie pentru *Fedra* a fost un dezastru de proporţii. Cade încă nu-mi vorbea. Toţi ceilalţi din piesă ţineau cu el, dacă mă luam după privirile urâte pe care mi le aruncau. Şi, cu toate că genul ăsta de repetiţii sunt de obicei un pic amorţite, fiindcă toată lumea stă adunată în jurul unei mese, aceasta era mai aiurea decât să mănânci pizza veche de o săptămână.

Din când în când, Eric dădea din cap şi parcă-l auzeam gândind: „Ce naiba s-a întâmplat cu oamenii pe care i-am ales săptămâna trecută?”

Cu fiecare scenă era din ce în ce mai rău, ca un şurub care intră într-un unghi prost, dar mergeam mai departe, încercând să facem să meargă ceva ce nu avea cum.

Când s-a terminat, m-am simţit dezamăgită. îmi făcusem atâtea visuri în legătură cu piesa asta! Aşteptasem o asemenea şansă încă din primul an de facultate, iar acum, când şansa se ivise, mi se părea de nesuportat.

Eric era mai optimist şi ne-a spus că o să meargă mai bine pe scenă. Mă îndoiesc că l-a crezut cineva.

Iar pentru cei care l-au crezut, speranţa s-a destrămat la prima repetiţie pe scenă. A mers chiar mai prost decât cea de dinainte. Disconfortul dintre mine şi Cade se imprimase deja în relaţia dintre toţi actorii, şi toată lumea era rigidă şi ţeapănă.

Nici la cursuri nu ne mergea mai bine.
Cade continua să se ţină departe de mine, Kelsey era tot furioasă, aşa că nu eram de acord cu proverbul care susţine că „niciun om nu este o insulă”. Eu, una, eram complet singură.
Cu excepţia lui Garrick.
Mă înspăimânta intensitatea sentimentelor mele faţă de el. Mi sc părea că era totul mult prea frumos. Nimic nu putea fi aşa de minunat; cel puţin nu în viaţa mea.
Miercuri dimineaţă, după ora de Pregătire pentru Anul Patru, C ¡arrick m-a oprit:

— Bliss, aşteaptă o clipă, te rog.
Mi-am strâns lucrurile pe îndelete, aşteptând ca restul colegilor să iasă din laboratorul de informatică. Când am rămas doar noi doi, l-am întrebat:
— Ce este?
Mi-a surâs.
— Nimic.
Şi apoi m-a împins spre masa din spatele meu şi m-a sărutat.
Mi-am pierdut suflul, iar el a găsit momentul potrivit să-mi invadeze gura. Nu faceam nimic. Doar clipeam. M-a ridicat pe masă şi şi-a făcut loc între picioarele mele. Mi-a ars buzele cu gura lui.
Nu mă săruta încet. Era un moment frenetic, pe ascuns. Se învârtea lumea cu mine de atâta dorinţă. M-am agăţat de el, convinsă că aveam să mă prăbuşesc în braţele lui, când, deodată, s-a retras. Câteva secunde bune, m-am văzut nevoită să mă concentrez ca să respir normal. Abia pe urmă mi-a trecut prin minte să mă înfurii pe el. L-am plesnit peste braţ.
— Ai înnebunit? Ce-a fost în capul tău? Dacă dădea cineva peste noi?
L-am împins deoparte şi am coborât de pe masă, simţindu-mi picioarele nesigure.
— M-am gândit că arăţi mult prea sexy pentru o dimineaţă de miercuri.
M-am răstit la el:
— Vorbesc serios, Garrick.
— Şi eu.
M-a apucat de cot şi m-a dus într-un colţ îndepărtat al camerei, de unde nu puteam fi văzuţi

dacă ar fi stat cineva în prag. Am fi avut timp la dispoziţie, în cazul în care intra vreun student.

— Când vine vorba de tine, Bliss, sunt foarte serios.

Oare voia să zică ceea ce credeam eu că zicea? Avea un aer periculos. Nu puteam judeca atunci când era aşa de aproape de mine. A încercat să mă înduplece cu un sărut, numai că îmi era teamă să nu fim văzuţi, chiar şi aşa, departe de uşă. Mă simţeam la fel ca în prima seară pe care o petrecuserăm împreună, în pat. Oare aşa eram eu? Eram pregătită pentru aşa ceva?

Am întors capul şi buzele lui mi-au întâlnit gâtul. Totul mi se părea extrem de confuz. Cum puteam să-mi doresc ceva aşa de mult şi, în acelaşi timp, să nu mi-l doresc?

O parte din mine voia să-l cuprind cu braţele şi să-l rog să nu-şi mai dezlipească niciodată buzele de pielea mea. O alta nu voia decât s-o ia la goană.

Cea de-a doua parte a învins.

M-am sustras din îmbrăţişare şi am ridicat o mână, ca să-l opresc să mă urmeze.

— Nu pot. Trebuie să plec. O să încerc să dau de Cade înainte de repetiţia de diseară, să văd dacă reuşesc să repar situaţia.

Şi am fugit din laborator, cu pielea arzând de la atingerile lui.

Cade deja plecase când am ajuns în sala de relaxare. Nu am dat de el tot restul zilei. M-am gândit să-l rog să discutăm înainte de repetiţie, dar era toată lumea de faţă, privindu-ne, şi, sinceră să fiu, nu aveam energia necesară.

Ceea ce a însemnat că şi a treia repetiţie a început la fel de slab precum celelalte.

Eric, care habar nu avea de drama noastră din culise, nu price- |>ca nimic din ce se întâmpla. Dar bănuiesc că sesizase că era ceva i c pornea de la mine şi de la Cade, pentru că ne-a trimis la plimbare. Ne-a spus că vrea să petreacă timp cu corul, dar, de fapt, voia să ne facă să repetăm singuri, doar noi doi. Aşa că ne-a trimis într-o sală mai mică, în care să repetăm... împreună cu Garrick.

Probabil că era un semn al apocalipsei. Lucruri aşa de îngrozitoare se petrec numai când lumea e pe punctul de-a se sfârşi.

Invidiam stăpânirea de sine a lui Garrick. Nu lăsa să se vadă nimic. Eu, pe de altă parte, eram terminată.

Am repetat de două ori prima scenă, împreună. Cade era inert, iar eu — demnă de toată mila.

Indiferent de câte ori a mormăit Garrick, printre replici, „Treziţi-vă!” sau „Cu intensitate!” sau „Mai tare!”, noi tot oribil jucam.

Garrick, care ştia prea bine de ce eram în stare eu şi Cade, a devenit din ce în ce mai nervos. Nici măcar nu s-a mai obosit să mimeze un fals optimism.

— Luaţi o pauză de cinci minute! ne-a cerut el, în cele din urmă.

M-am dus la baie şi m-am stropit cu apă pe faţă. Situaţia asta trebuia să înceteze. Dacă eram în stare să joc cu Dom, sigur eram în stare să joc cu Cade, indiferent cât de supărat ar fi fost. Mi-era cel mai bun prieten, dar trebuia să învăţ să-mi las sentimentele deoparte, dacă voiam să fiu actriţă.

Simţindu-mă puţin mai bine, m-am îndreptat spre săliţă.

Cade şi Garrick erau deja înăuntru. Vorbeau.

— Ştiu că e vorba de ceva personal între voi doi, dar e cazul să treceţi peste asta, a spus Garrick.

— încerc, a ripostat Cade. Nu e aşa de simplu.

Garrick era cu spatele la mine. Vedeam perfect faţa lui Cade: palidă, ca o foaie de hârtie mototolită. Am suspinat, dorindu-mi să se termine totul mai repede sau să nu se fi întâmplat deloc.

— Nu încerci îndeajuns de mult, i-a zis Garrick. Şi ce dacă Bliss nu îţi împărtăşeşte sentimentele? Asta-i viaţa.

Mi-a picat faţa. Cum de putea să fie aşa de crud Garrick, care fusese aşa de dulce şi de înţelegător când îi povestisem despre cearta mea cu Cade?

— Se mai întâmplă, a adăugat Garrick. Trebuie să te maturizezi. Eşti sau nu actor? Nu poţi să laşi sentimentele pe care le ai pentru ea să-ţi dicteze viaţa.

Mi s-a uscat gura şi am simţit cum mi se pune un nod în gât.

Am împins uşa şi am spus:

— Ajunge!

M-a surprins şi pe mine intensitatea cu care vorbisem, deşi nu ar fi trebuit. Nu suportam să-l văd pe Cade îndurerat şi, de data asta, nu eu îi provocam suferinţă. Vorbele lui Garrick mi se stre- curaseră pe sub piele şi acum supurau, iar mâinile îmi tremurau de furie.

Cade a părut îngrozit să mă vadă.

Garrick nu părea deloc să se simtă vinovat, ceea ce m-a făcut să fiu şi mai pornită. Am mers şi m-am aşezat între ei.

— Asta nu-i treaba ta, i-am spus lui Garrick.

S-a întors spre mine. I-a căzut faţa. S-a încruntat.

— Ba este treaba mea, când apăreţi amândoi la repetiţie cu treburi din afară.

Ştiam, la nivel logic, că are dreptate, că era profesorul meu şi că asta-i era meseria, dar mă rănise faptul că ne judeca. Şi voiam să-l rănesc şi eu pe el.

— Probabil că ai dreptate, i-am răspuns. Poate că relaţiile nu au ce căuta aici. E o idee proastă să amestecăm chestiile astea, nu crezi?

A rămas aşa de calm, că-mi venea să-l scutur. Voiam să-mi înfig degetele în umărul lui, să-l împing şi să trag de el.

— Bliss, e lipsit de profesionalism ceea ce faci, m-a dojenit Garrick.

— *Eu sunt lipsită de profesionalism?* Ei, asta chiar că-i bună, mai ales venind de la tine!

— Putem să vorbim mai târziu despre asta.

Mi-a atins cotul.

Eram enervată că, şi atunci când mă înfuria, avea darul să-mi înmoaie genunchii cu atingerea lui.

— Nu *vreau* să vorbim mai târziu despre asta. Vreau doar să regizezi. Vreau să nu te mai bagi în relaţia mea cu Cade. Mă auzi? înţelegi? Stai deoparte! Asta-i *tot* ce vreau de la tine.

în cele din urmă, am sesizat când i-a plesnit ceva din faţada de calm cu care se înconjurase. A strâns din dinţi şi, pentru o secundă, a închis ochii. Nu mă simţeam atât de bine cum mă aşteptasem, şi deja îmi venea să-mi iau vorbele înapoi.

— Bine, a spus şi a ridicat brusc braţele în aer. Bine. Ca regizor, vă zic că voi doi trebuie să vă veniţi naibii în fire, înainte de repetiţie, dacă nu vreţi să cerem ajutorul dublurilor voastre! Sunteţi liberi să plecaţi.

Uşa s-a trântit şi i-am auzit ecoul în minte, la nesfârşit. Ce tâmpenie!

Uitasem că era şi Cade lângă mine, până când a vorbit:

— Doamne sfinte, Bliss! El e tipul?

Aş fi putut să neg. I-aş fi putut spune toată povestea. Aş fi putut s-o iau la fugă. Dar mă simţeam prea pustie ca să fac vreo mişcare. M-am prăbuşit în genunchi şi mi-am petrecut braţele în jurul meu, ca şi cum aşa nu m-ar mai fi durut la fel de tare. Dar mă durea.

Şi locurile goale din mine s-au umplut imediat cu vorbele pe care le rostisem şi pe care le regretam, cu ruşine şi cu faptul că deja îmi era dor de el. Nu-mi mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să plâng.

Lacrimile ţâşneau din mine constant, ridicându-se ca un val, spălând tot ce iubisem în timpul petrecut împreună. Am simţit că mă atinge cineva pe umăr şi m-am întors, plină de speranţă.

Era Cade.

încet şi nesigur, a îngenuncheat lângă mine şi m-a luat în braţe. Am ezitat o clipă, ştiind ce simţea pentru mine şi cât de greu îi era. Ştiam că era prea bun pentru mine.

După care nu am mai putut rezista. Deja eram egoistă; ce rău mai puteam face acum?

M-am îngropat în braţele lui şi am dat frâu liber emoţiilor. Am plâns urât, cel mai urât din toată lumea, şi nu mi-a păsat deloc. Pentru că aveam o capacitate infinită de a strica tot ce era bun.

— Gata! Nu-i nimic, mi-a spus Cade. Nu a fost aşa de rău.

— N-a fost aşa de rău? Poate că nu, prin comparaţie cu Holocaustul, am răspuns şi m-am frecat la ochi, mânjindu-mă de negru de la rimei. Dar în comparaţie cu alte despărţiri, a fost destul de urât.
Cade s-a încordat.
— Voi doi eraţi împreună? Adică împreună *de-a binelea?*
— Am fost pentru câteva săptămâni, până când am stricat totul.
Doamne! Nu era de mirare că rămăsesem virgină. Probabil că într-o altă viaţă spărsesem o grămadă de oglinzi.
în ciuda a tot ce se întâmplase, Garrick chiar mă plăcuse. Chiar dacă îl refuzasem pe baza unor scuze de doi bani. Chiar dacă nu mă culcasem cu el. Chiar dacă eram înspăimântător de ciudată. Mă plăcea. Pe *mine.* Am început din nou să plâng, pentru că nu era cinstit.
— îl placi mult de tot, nu? a zis Cade.
încercând să-mi recapăt respiraţia, am dat aprobator din cap.
— Da. Ştiu că e o nebunie. Şi o prostie. Dar... l-am întâlnit înainte să aflu că e profesorul nostru, iar după aia n-am putut să ne oprim. Am încercat. Cred că acum chiar trebuie să mă opresc.
Cade m-a legănat. Deşi era plăcut, mă făcea să mă simt mică şi imatură. Lipsită de profesionalism, aşa cum spusese Garrick.

O să te ierte, a zis Cade. Eu aşa aş face

.Voiam să-l întreb dacă asta însemna că mă iertase, dar mi-a lost mult prea frică. Aşa că am rămas în braţele lui, plângând în tăcere, mulţumită de armistiţiul nostru temporar.

Când am ieşit din mica sală, repetiţiile se terminaseră şi plecase toată lumea. M-a condus la maşină şi am început să sper. Să sper că, poate, totul avea să fie bine între noi doi. Nu m-a mai sărutat pe obraz, aşa cum obişnuia să o facă. Mi-a pus o mână pe umăr. Deşi era diferit, mi-era de-ajuns.

— O să fie bine, mi-a spus.

Şi am sperat că vorbea despre toate: despre noi, despre Garrick, despre viaţă în general.

Aveam nevoie să fie totul bine..Capitolul douăzeci şi doi

M-am gândit să mă duc la el de cum am ajuns acasă, numai că-mi era frică. Plus că-mi venea mult mai uşor să-mi plâng de milă de una singură. Păstram în congelator o cutie de îngheţată cu ciocolată şi biscuiţi, tocmai pentru astfel de ocazii. Ar fi fost drăguţ s-o împart cu Kelsey, dar nu-mi puteam destăinui secretul unei alte persoane şi nu eram îndeajuns de egoistă încât să-l fac pe Cade părtaş la încă o repriză de plânsete. îmi promisese să nu spună nimănui, iar eu îl credeam.

M-am aşezat pe un capăt de canapea. Hamlet se tolănise pe celălalt. M-am întrebat dacă era în stare să mă facă să mă simt mai bine. Mai fusese drăguţă cu mine o dată, tot într-un moment de tristeţe, aşa că

poate aveam o şansă şi acum. M-am întins spre ea, dar nu m-a întâmpinat doar cu mârâitul deja obişnuit, ci şi cu un scuipat.

În mod clar, era de partea lui Garrick.

M-am gândit să merg la el de o mie de ori, poate chiar de o mie una. Dar trebuia să recunosc: fusese mult prea bun pentru mine, încă de la bun început. La un moment dat, s-ar fi plictisit de mine, odată eliminat elementul interzis. Şi nici nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă am fi fost prinşi. Acest gând mă făcea să simt adrenalina prin corp, ca atunci când mă sărutase în laborator, la vedere, când am fi putut fi surprinşi de oricine. Poate chiar îmi făceam un bine dacă rupeam de acum orice legătură cu el. Da, mă durea foarte tare, dar ar fi fost şi mai rău dacă s-ar fi întâmplat mai târziu.

în penumbra din apartament, în toropeala provocată de îngheţată, am recunoscut că mă îndrăgostisem de el. Relaţia noastră superscurtă fusese ca o zi petrecută în soare, când nu ai trăit decât în subteran (eu fiind omul-cârtiţă, în scenariul ăsta). Poate că doar .11 At obţineam de la genul ăsta de relaţii: frânturi de lumină. Poate erau mult prea strălucitoare ca să reziste mai mult. Poate ar fi trebuit să fiu recunoscătoare.

Nu mă simţeam recunoscătoare. Mă simţeam jalnică (şi ghiftuită cu îngheţată).

Miercuri, în laborator, Garrick nu s-a apropiat la mai mult de un metru de mine. La repetiţiile din seara de miercuri, a stat pe ultimul rând şi a luat notiţe, fără să scoată un cuvânt.

La fel a fost şi joi, şi vineri. Jocul meu actoricesc se îmbunătăţise acum, că mă împăcasem cu Cade (oarecum). Nu eram chiar prieteni din nou. Nu îmi imaginam că urma să mai petrecem timp împreună în curând, dar puteam vorbi fără mari probleme şi aveam amândoi mintea îndeajuns de limpede încât să ne concentrăm asupra jocului.

La finalul săptămânii, am redevenit omul-cârtiţă care nu-şi părăsea apartamentul şi care făcea duş numai când era absolut nevoie. în orice alt weekend, Kelsey m-ar fi forţat să ies din casă, dar încă nu-i trecuse supărarea, după felul în care o tratasem în club.

Aşa că rămăsesem singură. Nu mai aveam pe nimeni, în afară de Hamlet. Care mă ura cu puterea a o sută de sori.

Am petrecut o săptămână întreagă în singurătate, până când mi-am făcut curaj să fac ceva, orice.

M-am oprit pe la cabinetul lui, în timpul orelor de consultaţii. Eram prea speriată ca să-l abordez acasă sau după ore. Mi-am dat seama că vorbea la telefon când m-am apropiat de uşă.

— Ştiu, a spus zâmbind. Ştiu. O să mă întorc repede. Cât a mai rămas? Trei luni?

Am îngheţat. M-am lipit de peretele de lângă uşă şi, indiferent cât de mult respiram, aveam senzaţia că rămăsesem cu plămânii goi.

— Nu, am trecut peste chestia aia. Nici măcar n-a fost mare lucru, de la bun început... Doar foarte incomod.

Ceva s-a rupt în mine, ceva care era deja vulnerabil şi slab şi care acum se destrăma cu totul.

— Ar fi trebuit să am mai multă minte. Dar acum s-a terminat şi nu-mi mai pasă, ştii? Da, da. O să găsesc un alt loc de muncă. Nu merită.

Nu merita?

Cred că până acum încă speram să ne împăcăm, deşi încercasem să mi-l scot din cap. Speranţa e o chestie aşa de imbecilă!

Refuzam să plâng. Trecuse deja peste relaţia noastră. Trebuia s-o fac şi eu. Şi trebuia să mă asigur că o ştia şi el. Dacă voia să-şi dea demisia ca să stea departe de mine, trebuia să îndrept chestia asta. Nu trebuia să fiu eu motivul pentru care pleca de aici.

înainte să mă răzgândesc, am ciocănit şi am păşit în prag.

A ridicat privirea şi s-a bâlbâit puţin, nesigur de ce să spună. M-a privit o secundă, uitând complet de telefonul din mână. După care a clipit şi a revenit la conversaţia pe care o purta:

— Trebuie să închid. Te sun mai târziu, da?

Uram persoana de la celălalt capăt al telefonului. Era oare o fată? Avea o iubită în Philadelphia? Fusesem doar o mică aventură, doar o parteneră de sex (mă rog, *aproape* sex)? Interlocutorul lui a mai vorbit douăzeci de secunde, timp în care Garrick a spus „da" şi „bine".

A închis, şi eu tot nu ştiam ce să-i spun. S-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Cu ce pot să te ajut, Bliss?

Tonul lui formal m-a făcut să mă simt stânjenită, dar m-am străduit să fac faţă.

— Am vrut să-mi cer scuze pentru comportamentul meu din timpul repetiţiilor. Cade şi cu mine am rezolvat toate neînţelegerile...

M-a întrerupt:

— Am observat.

— Aşa că îţi promit că n-o să se mai întâmple niciodată. Pe viitor, o să am o atitudine profesională. N-o să-mi mai aduc viaţa personală la repetiţii sau la ore.

A pus jos pixul cu care se juca şi s-a ridicat.

— Bliss...

Indiferent ce voia să-mi spună, nu puteam asculta. Dacă aveam să fiu nevoită să-l ascult cum încearcă să-mi dea papucii cu bini- şorul (deşi ştiam că nu-i mai păsa), eram convinsă că urma să mă fac de râs, să plâng ca fraiera. Aşa că l-am întrerupt:

— E OK, nu-ţi face griji. Am trecut peste. Nu-i mare lucru, nu?

S-a oprit. Eram sigură că ştia că-l mint, sigură că ştia cum mi

se zvârcoleşte stomacul şi cum mi se zbate inima. îmi doream să mă creadă.

Eram OK. Trecusem peste. Eram bine. Bine. Bine de tot.

— Bine, mi-a spus.

Am tras aer în piept.

— Perfect! Mulţumesc pentru timpul acordat. O zi frumoasă]

Şi m-am făcut nevăzută; am fugit pe coridoare şi pe scări până

am ajuns afară, şi abia acolo am izbutit să trag aer în piept şi să-mi stăvilesc lacrimile.

De atunci, am ridicat ziduri prin zâmbete şi m-am apărat cu râsete false. M-am împăcat cu Kelsey şi i-am promis că o să mergem să dansăm oricând vrea. M-am aruncat în repetiţii şi mi-am învăţat pe de rost toate replicile, cu o săptămână înainte de data-li- mită. M-am forţat să mărşăluiesc ca un soldat, privind înainte, niciodată înapoi. Eric mi-a lăudat eforturile la repetiţii, spunân- du-mi că-mi simte ruşinea şi dispreţul de sine în fiecare cuvânt rostit, chiar şi în felul în care mă mişcăm. Am zâmbit şi m-am prefăcut că eram bucuroasă să aud asta.

M-am gândit la ziua absolvirii, când urma să plec Dumnezeu ştie unde... Poate că aveam să golesc un card de credit şi să plec în vacanţă cu Kelsey. Poate că urma să merg înapoi acasă, să muncesc şi să pun nişte bani deoparte. Mamei i-ar fi plăcut asta la nebunie. Poate ar trebui să rămân aici, să-mi găsesc de lucru la un super- market. Orice ar fi fost, aveam să mă descurc. După absolvire, avea să fie totul mai uşor. Abia atunci mă puteam descărca. îi puteam spune totul lui Kelsey şi să petrecem până nu mai sufeream. Abia atunci.

Nu mai puteam aştepta până Atunci.

Părea posibil. Părea realizabil.

Până când Acum a venit şi mi-a stricat planurile.

Mai aveam o săptămână până la vacanţa de primăvară — una bine-meritată. Vineri după-amiază eram strânşi cu toţii în sala de teatru, pentru workshopurile de regie de scenă. Se strânsese între- gul departament. Regizorii din primul an erau împietriţi de spaimă. Restul lumii avea expresii diferite: de la plictiseală evidentă la bucurie sadică.

Mă plimbam de colo-colo, dorindu-mi să treacă timpul mai repede, când Rusty şi-a făcut apariţia şi a făcut un anunţ la scenă deschisă. Şi-a dres vocea şi a vorbit pe un ton neobişnuit de serios:

— Mda, ieri am fost la doctor...

— Şi eşti gravid? a strigat cineva din spate.

A zâmbit scurt.

— Nu. De fapt, am... mononucleoză.

A trecut o fracţiune de secundă până mi-am dat seama ce spunea.

Doctorul mi-a zis că perioada de incubaţie este între patru şi opt săptămâni, ceea ce înseamnă că e posibil să fi fost bolnav în ianuarie sau în februarie. Aşa că... ar fi bine să aveţi grijă din ce pahar beţi şi aşa mai departe

.Ianuarie sau februarie. Petrecerea! îl sărutasem pe Rusty la pctrecerea aia. Toată lumea sărutase pe toată lumea.

Din instinct, i-am căutat cu privirea pe ceilalţi care jucaseră jocul cu sticla. Aveau expresii de spaimă şi de nelinişte, la fel ca mine. Dacă Rusty fusese contagios atunci, însemna că aveam mononucleoză şi eu, şi Cade, şi Kelsey, şi Victoria, toată lumea de la petrecere.

Şi Garrick.

La naiba!Capitolul douăzeci şi trei

L-am ajuns din urmă îndată ce am terminat repetiţia. Actorii se foiau de colo-colo, încă îmbrăcaţi în costume. Profesorii îşi felicitau studenţii şi toată lumea gravita spre grupul de care aparţinea, făcându-şi planuri de weekend. În timp ce toţi păreau calmi şi veseli, eu aveam senzaţia că venise sfârşitul lumii. Să mă apropii de Garrick era ca şi cum aş fi intrat într-o cameră plină cu spori de antrax. Dar am făcut-o.

Din fericire, nu vorbea cu nimeni, doar verifica ceva pe ecranul telefonului. Am stat câteva momente în spatele lui. Mă afecta simplul fapt că mă apropiasem de el. Chiar era ca o otravă. I-am inhalat parfumul şi am simţit cum îmi distrugea zidurile de apărare pe care le ridicasem.

Nu ştiu dacă am făcut vreun zgomot sau doar m-a simţit în spatele lui, fiindcă s-a întors şi m-a privit. O fracţiune de secundă, am crezut că o să-mi zâmbească. După care i s-a schimbat expresia. Era bănuitor. Ca şi

cum nu ar fi avut încredere în mine. în final, chipul i-a devenit impasibil.

în vreme ce eu simţeam un tumult de sentimente care-mi asaltau baricadele, ameninţând să se reverse, lui părea să nu-i pese deloc.

Am vrut să-i arunc vorbele în faţă şi să fug, dar ştiam că e o idee proastă. Nu e tocmai normal să-ţi avertizezi profesorul că e posibil să-I fi infectat cu mononucleoză.

— Putem să vorbim între patru ochi? l-am întrebat.

A privit de jur împrejur şi mi-am imaginat unde se uita. Probabil la Eric. Sau la Cade. La Dom. Indiferent unde se uita, s-a i oncentrat într-acolo şi mi-a răspuns:

— Nu cred că e o idee bună, Bliss.

Mda, îmi epuizasem de ceva vreme ideile bune.

— Nu durează mult, i-am promis.

într-un târziu, s-a uitat la mine. Am vrut să cred că zăream în ochii lui o brumă de blândeţe, însă poate că doar îmi imaginam. l'Ticeam asta tot timpul. Nu era nevoie decât să închid ochii ca să-l văd aplecându-se spre mine, cu buzele la câţiva milimetri de ale mele. Dar, de fiecare dată când deschideam ochii, nu era real.

Am simţit o mână cuprinzându-mi umărul. Cineva m-a îmbrăţişat. Era Eric. A început să-mi vorbească despre repetiţii, despre costume şi vacanţa de primăvară, despre toate lucrurile pentru care nu mai aveam loc în cap.

L-am privit pe Garrick zâmbindu-i şefului lui. Avea un surâs timid, cu buzele strânse. Oare când văzusem ultima oară zâmbetul lui strălucitor?

Poate că nu trebuia să-i zic despre mononucleoză. La urma urmei, nici măcar nu mă simţeam rău.

Nu-i ca şi cum se sărutase cu altcineva de la petrecerea aia (sau cel puţin asta speram eu). Şi dacă nu mă îmbolnăveam, nu avea niciun rost să ştie. Plus că era clar că voia să uite complet mica noastră aventură. Vorbea deja despre schimbarea locului de muncă, pentru numele lui Dumnezeu! Şi de atunci avusesem grijă să nu mă mai uit la el, să nu stau prea aproape de el, să nu-i mai dau senzaţia că nu se terminase între noi. Fiindcă, indiferent cât de rău era acum, ar fi fost mult mai rău dacă Garrick ar fi plecat de tot.

Mda. O să-i spun doar dacă' o să fie cazul. Nu era nevoie să aduc subiectul ăsta în discuţie dacă nu exista o problemă.

Mi-am luat „la revedere” de la Eric şi Garrick. Şi am continuat să mă prefac. Măcar la asta să-mi folosească educaţia pe care o primeam la Actorie. Actoria mă învăţase să mint.

în ultima zi de şcoală înainte de vacanţa de primăvară, m-am trezit complet epuizată şi mi-era aşa de frig, că la cursul lui Garrick am purtat un pulover, chiar dacă în Texas venise deja primăvara. Era clar că mă îmbolnăvisem — sau ar fi trebuit să-mi fie clar —, numai că eram mult prea preocupată să supravieţuiesc acestei zile şi să intru în vacanţă, aşa că mi-am înlăturat toate neliniştile din minte.

Garrick ne-a dat drumul mai devreme, dar nu înainte să ne spună:

— îmi pare rău că vă dau temă de vacanţă, dar când vă întoarceţi, vreau să-mi prezentaţi un plan clar

cu ce veţi face pe data de 23 mai. Pe cei care nu au aflat deja îi anunţ că 23 mai e a doua zi după absolvire.

Dom a chicotit de undeva din spatele meu:

— Dacă suntem beţi cu o seară înainte, asta se cheamă că e un plan?

N-am avut putere nici să-mi dau ochii peste cap.

— Pe unii dintre voi o să-i văd diseară, la repetiţie. Vouă, celorlalţi, vă urez să aveţi o vacanţă frumoasă! Feriţi-vă de arestări, de măritiş sau de alte lucruri de genul ăsta! Să aveţi o zi bună!

Cred că s-a aplaudat, dar nu sunt sigură. Aveam mintea cam tulbure. Mi-am strâns lucrurile şi am decis că nu mai aveam chef de celelalte cursuri. Mai bine mergeam acasă şi trăgeam un pui de somn. Suna bine. După un pic de somn, sigur urma să mă simt mai bine.

Ameţită, m-am apropiat de uşă.

Nu mi-am dat seama că plecase toată lumea şi că eram singură cu Garrick.

— Bliss, te simţi bine?

Am dat aprobator din cap, însă simţeam cum îmi bubuie capul.

— Sunt doar obosită.

Eram îndeajuns de coerentă încât să mă asigur că-i răspund pe un ton neutru — nici plângăreţ, nici sarcastic.

Am adăugat:

— Mulţumesc de întrebare. Vacanţă plăcută!

Mi se părea că vocea mea venea de departe. Am avut nevoie să mă concentrez ca să ies pe uşă şi să ajung la maşină.

Drumul până acasă a rămas un mister. În mod clar, am condus, dar nu îmi aminteam nici străzile pe

care o luasem, nici cum am condus. Ştiu doar că m-am trezit în faţa apartamentului meu, adică aproape de pat.

Voiam numai să dorm, dar creierul meu complet nevrotic şi care simţise nevoia să aibă un calendar lângă pat şi-a amintit că în seara asta aveam repetiţie. Am pus alarma să sune la ora cinci, ca să am timp să mănânc ceva înainte de plecare, şi am mai pus una la cinci şi cinci minute, în cazul în care o opream pe prima, din neatenţie. Pe urmă m-am prăbuşit în pat şi în uitare.

După câteva minute, mi se părea că lumea urlă, aşa că mi-am apăsat palmele pe urechi. Dar mâinile mele îmi păreau moarte, complet lipsite de viaţă. Am înghiţit şi mi se părea că în loc de limbă am sârmă ghimpată. Gâtul mă ustura cumplit.

Când mă întorceam de pe o parte pe alta, mă simţeam grea ca un munte.

Ceasul indica ora şase fără un sfert. Am clipit şi m-am mai uitat o dată.

Era şase fără un sfert seara.

Lumea urla în continuare. Într-un târziu, am întins o mână şi am apăsat butonul de alarmă, ca să se oprească.

Am înghiţit din nou, dar limba îmi părea prea mare. Iar saliva mea era aidoma unui acid, usturându-mi gâdejul.

Ameţită, m-am mai uitat o dată la ceas. Nu mai aveam timp.

Repetiţia începea într-un sfert de
oră. Cumva, nu ştiu sigur cum

,în ultima zi de şcoală înainte de vacanţa de primăvară, m-am trezit complet epuizată şi mi-era aşa de frig, că la cursul lui Garrick am purtat un pulover, chiar dacă în Texas venise deja primăvara. Era clar că mă îmbolnăvisem — sau ar fi trebuit să-mi fie clar —, numai că eram mult prea preocupată să supravieţuiesc acestei zile şi să intru în vacanţă, aşa că mi-am înlăturat toate neliniştile din minte.

Garrick ne-a dat drumul mai devreme, dar nu înainte să ne spună:

— îmi pare rău că vă dau temă de vacanţă, dar când vă întoarceţi, vreau să-mi prezentaţi un plan clar cu ce veţi face pe data de 23 mai. Pe cei care nu au aflat deja îi anunţ că 23 mai e a doua zi după absolvire.

Dom a chicotit de undeva din spatele meu:

— Dacă suntem beţi cu o seară înainte, asta se cheamă că e un plan?

N-am avut putere nici să-mi dau ochii peste cap.

— Pe unii dintre voi o să-i văd diseară, la repetiţie. Vouă, celorlalţi, vă urez să aveţi o vacanţă frumoasă! Feriţi-vă de arestări, de măritiş sau de alte lucruri de genul ăsta! Să aveţi o zi bună!

Cred că s-a aplaudat, dar nu sunt sigură. Aveam mintea cam tulbure. Mi-am strâns lucrurile şi am decis că nu mai aveam chef de celelalte cursuri. Mai bine mergeam acasă şi trăgeam un pui de somn. Suna bine. După un pic de somn, sigur urma să mă simt mai bine.

Ameţită, m-am apropiat de uşă.

Nu mi-am dat seama că plecase toată lumea şi că eram singură cu Garrick.

— Bliss, te simţi bine?

Am dat aprobator din cap, însă simţeam cum îmi bubuie capul.

— Sunt doar obosită.

Eram îndeajuns de coerentă încât să mă asigur că-i răspund pe un ton neutru — nici plângăreţ, nici sarcastic.

Am adăugat:

— Mulţumesc de întrebare. Vacanţă plăcută!

Mi se părea că vocea mea venea de departe. Am avut nevoie să mă concentrez ca să ies pe uşă şi să ajung la maşină.

Drumul până acasă a rămas un mister. În mod clar, am condus, dar nu îmi aminteam nici străzile pe care o luasem, nici cum am condus. Ştiu doar că m-am trezit în faţa apartamentului meu, adică aproape de pat.

Voiam numai să dorm, dar creierul meu complet nevrotic şi care simţise nevoia să aibă un calendar lângă pat şi-a amintit că în seara asta aveam repetiţie. Am pus alarma să sune la ora cinci, ca să am timp să mănânc ceva înainte de plecare, şi am mai pus una la cinci şi cinci minute, în cazul în care o opream pe prima, din neatenţie. Pe urmă m-am prăbuşit în pat şi în uitare.

După câteva minute, mi se părea că lumea urlă, aşa că mi-am apăsat palmele pe urechi. Dar mâinile mele îmi păreau moarte, complet lipsite de viaţă. Am înghiţit şi mi se părea că în loc de limbă am sârmă ghimpată. Gâtul mă ustura cumplit.

Când mă întorceam de pe o parte pe alta, mă simţeam grea ca un munte.

Ceasul indica ora şase fără un sfert. Am clipit şi m-am mai uitat o dată.

Era şase fără un sfert seara.

Lumea urla în continuare. într-un târziu, am întins o mână şi am apăsat butonul de alarmă, ca „să se oprească.

Am înghiţit din nou, dar limba îmi părea prea mare. Iar saliva mea era aidoma unui acid, usturându-mi gâtlejul.

Ameţită, m-am mai uitat o dată la ceas. Nu mai aveam timp. Repetiţia începea într-un sfert de oră. Cumva, nu ştiu sigur cum, am reuşit să mă ridic din pat. Picioarele îmi tremurau ca şi cum aş fi fost pe un vapor aflat pe mare. Aveam lucruri de făcut, dar nu reuşeam să scap de senzaţia că uitasem ceva. Şi-mi era aşa de frig... Unde îmi era haina oare? Aveam nevoie de o haină.

M-am înfofolit cu ce am găsit mai gros şi, clătinându-mă, m-am dus la maşină. O fracţiune de secundă, lumea s-a întors cu susul în jos, ca un copil care refuză să stea locului. Am întins mina ca să-mi regăsesc echilibrul, dar nu aveam de ce să mă sprijin. Am alunecat pe o parte. Nu am căzut, fiindcă am reuşit să-mi revin — cu greu. M-am uitat jos, la asfalt. Eram aşa de obosită. Ar fi prea aiurea să mă aşez aici, pe jos?

însă îmi era aşa de frig... Mai bine intram în casă, dacă voiam să stau jos. Sau puteam să stau în maşină. Aveam timp să trag un pui de somn în maşină?

Am scuturat din cap, încercând să risipesc ceaţa dinăuntrul lui, şi am simţit cum mi se clatină ceva în creier. Mă durea. Doamne, cât de tare mă durea! Mi-am apăsat palmele pe cap, încercând să pricep de ce mă simţeam aşa, şi am mai înghiţit o dată, chestie care a durut şi ea. Toate mă dureau. Toate.

Nu mă mai puteam ridica. Mi-era mult prea greu să stau în picioare. Ajunsesem aproape de pământ. Deja mă întindeam spre asfalt, crezând, cine ştie de ce, că o să-mi ţină de cald.

Apoi ceva m-a tras din spate.

Am fost prinsă, ca un peşte atârnând în undiţă.

Am început să plâng pentru că mă durea capul şi-mi simţeam gâtul ca un fier încins. Aveam în continuare nevoie de o haină, şi nu voiam să fiu un peşte, şi voiam să dorm.

Să dorm.

Cineva îmi spunea că totul o să fie bine. Cârligul dispăruse şi perna era din nou aproape de mine. Cred că visam. Dormeam.

Să mori, să dormi; Să dormi poate visând

Ceva a bâzâit. M-am gândit la albine. Zburam într-un roi de albine.

— ... să fie bine. Nu ştiu cât de rău e, dar are sigur febră mare. Nu e deloc coerentă. Mononucleoză, da. Să o duc la spital? Eşti sigur? Bine. Da. Pa!

Am întins o mână. Erau prea multe cuvinte. Albinele n-ar trebui să poată vorbi. Nu avea sens. Unde mă aflam?

— Unde? am gemut. Au!

Mă dureau toate, chiar şi după ce dormisem. Apoi mâna mea a găsit ceva. Sau ceva mi-a găsit mâna. Ceva cald. Eu eram îngheţată. Am oftat. Căldura mi-a atins obrazul. M-am împins spre ea, dorindu-mi mai mult.

— Aşa de frig..., i-am spus căldurii. Şi căldura mi-a şoptit blând:

— Nu ştiu ce să fac.

M-am agăţat de căldura care-mi atingea faţa şi i-am zis:

— Mai mult!

După care căldura a plecat, deşi am încercat s-o reţin. Pe lângă mine a trecut o pală de aer. Tremuram. Tremuram toată. Plângeam şi lacrimile mele păreau râuri de gheaţă.

— Frig, am zis.

Am înghiţit. M-am simţit şi mai rău, în loc să-mi fie mai bine. Uram chestia asta. Voiam să se termine. Te rog, gata! Te rog.

— Te rog

— Sunt aici, iubire. Hai, rezistă!

[1] Citat din piesa *Hamlet, prinţul Danemarcei,* de William Shakespeare. Traducere de Ion Vinea. (N. red.)

Lumea s-a destrămat, a căzut într-o rână. Şi m-a luat cu ea; dar, în loc să mor, am căzut într-o căldură puternică, o căldură ce mă susţinea. M-am agăţat de ea, voiam să-mi intre pe dinăuntru, să-mi oprească tremurul, să curme suferinţa asta.

Era soarele cel care mă ţinea în braţe şi mă striga pe nume, care mă atingea de la frunte până la

degetele de la picioare. Am adormit cuibărită în cer, în braţele unei stele.

***

Când m-am trezit, aveam capul îndeajuns de limpede încât să-mi dau seama că eram bolnavă. Trebuia să respir pe nas, fiindcă gâtul mi se umflase şi mă durea foarte tare. Mă dureau toţi muşchii şi-mi simţeam stomacul gol. Mi-era frig, dar nu la fel de frig ca înainte. Acum mă mai dezgheţasem. Somnul m-a chemat din nou la el. Eram aşa de obosită.

Dar am ştiut, am ştiut ce înseamnă toate astea.

Mă îmbolnăvisem de mononucleoză, în cele din urmă. Ceea ce însemna că trebuia să-l anunţ pe Garrick. Lucru care trebuia să aştepte până când mi se domolea durerea de cap şi nu-mi mai simţeam plămânii grei şi gâtul — ca şi când mi-ar fi luat foc. După ce-mi trecea febra, aveam să-l sun.

M-am mişcat, dorindu-mi să nu mai am nici genunchi, nici coate, nici umeri, fiindcă nu-mi erau de niciun ajutor; doar mă dureau. Am ştiut că visam, că febra îmi afectase creierul, fiindcă Garrick eta întins în spatele meu, iar eu stăteam cu capul pe pieptul lui gol, pe post de pernă. Febra era crudă. Ştiam că mi se năzărise chestia asta fiindcă mă gândisem la el. Probabil că încă visam.

Avea ochii deschişi şi mă privea fără nicio vorbă. Doar se uita la mine. Nu avea cum să fie real.

— Mi-ar plăcea să fie adevărat, am şoptit, înainte să cedez din nou.

Somn.

Somn.

Când m-am trezit iar, nu mai aveam frisoane şi eram singură. Cu toate că ştiam că fusese doar un vis, mi-am apăsat faţa în pernă, dorindu-mi să nu fi fost.

Nu observasem — sau poate că refuzasem să recunosc — că eram în continuare îndrăgostită de Garrick. Poate că nu încetasem deloc să-l iubesc. Cu fiecare amintire şi fantezie, mă afundam şi mai mult în sentimentele mele faţă de el. Şi, deşi mă simţeam epuizată, de data asta a fost nevoie să mă străduiesc să adorm la loc.

— Bliss, trezeşte-te!

Nu trecuse nici măcar o secundă. Probabil că era tot un vis.

— Trebuie să bei ceva. Haide, trezeşte-te!

Am încercat să mă răsucesc şi să mă cufund mai adânc în vis, dar ceva trăgea de mine. Am simţit că mă ridic în şezut, împotriva voinţei mele. Ceva mă împingea din spate, nu mă lăsa să mă aşez la loc, aşa că m-am lăsat să alunec pe o parte. Capul meu a atins ceva tare. Am închis ochii.

— A, nu, nu! Mai întâi bei puţin. Pe urmă poţi să te culci la loc.

Dormeam deja. Sau, cel puţin, aşa credeam. Din senin, m-am trezit cu o cană în mână. Era caldă, aproape la fel de caldă ca mâinile care le cuprinseseră pe ale mele.

Mirosea minunat, aşa că l-am lăsat să-mi apropie cana de buze.

Supă.

Supă de pui. Sărată şi caldă. Dar mi-era mult prea greu să înghit. Am împins cana deoparte.

— Te rog, iubire. îmi fac griji pentru tine. Nu-mi place să-mi fac griji din cauza ta.

Cunoşteam cuvintele astea. Ce subconştient crud aveam! Mi le repeta tocmai acum, când Garrick nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Am ridicat privirea şi am dat de el. Arăta chiar mai bine
în vis decât arătase vreodată în viaţa reală. Era soarele meu. întotdeauna fusese soarele: strălucitor şi sclipitor.

Era prea mult. Mă dureau toate şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus soarelui. Am fost aşa de proastă! Şi acum am pierdut toată lumina din viaţa mea.

Nu mi-a spus că-i fusese şi lui dor de mine. Nu mi-a spus niciunul dintre lucrurile pe care mi-aş fi dorit să mi le spună. A rostit doar atât:

— Bea, Bliss! O să vorbim când o să te simţi mai bine.

Am făcut ce m-a rugat, prea obosită să mă mai lupt, prea obosită să mai dau piept cu iluziile vieţii mele. încet, am sorbit din supă şi mi-am dat capul pe spate, lăsând lichidul să-mi alunece pe gât, ca să nu mă chinui cu înghiţitul. Pe la jumătatea ceştii, am simţit că nu mai pot. Am dat-o deoparte.

— Acum poţi să dormi. Dormi, iubire!

M-am prăbuşit la loc pe perne, dar apoi m-a cuprins spaima. Spaima că urma să pierd visul ăsta, spaţiul ăsta dintre două lumi, în care nu stricasem încă relaţia dintre noi. Poate data următoare aveam să-l văd pe Cade. Şi pe Kelsey. Şi poate că viaţa mea avea să fie, măcar pentru scurt timp, simplă şi fericită.

Garrick cel din vis mi-a atins fruntea cu palma.

— Cred că aproape ai scăpat de febră. Asta e bine. Mâine-di- mineaţă o să-ţi fie mult mai bine.

M-am încruntat.

— înseamnă că trebuie să te sun curând.

— Să mă suni?

— Să-ţi spun că e posibil să te îmbolnăveşti şi tu.

M-a privit, cu capul aplecat într-o parte. Oare de ce nu pricepea?

— Nu crezi că ştiu deja asta? m-a întrebat.

— Nu de tine vorbesc. Tu nu eşti de-adevăratelea.

Nu sunt?— Garrick cel adevărat nu ar fi cu mine, aici, am mai zis şi m-am cuibărit în pernă, dorindu-mi să nu se termine niciodată visul ăsta.

Nu-mi mai plăcea situaţia asta. Nu era adevărat. Nu mai însemnam nimic unul pentru altul.

Dar Garrick cel din vis a rămas alături de mine, cu mâna pe părul meu, şi am continuat să trăiesc cu iluzia asta încă un pic.

Capitolul douăzeci şi patru

Pe la patru dimineaţa m-am trezit într-o baltă de transpiraţie, cu corpul înţepenit în cearceafuri şi cu faţa lipită de pat. Credeam că scăpasem de tot de febră.

Mi-am proptit palmele pe saltea, pregătită să cobor, dar eram extrem de ameţită. M-am întins cu greu spre capătul patului şi am aprins veioza. Şi, pentru că mi se părea că am vedenii, am pornit-o şi am oprit-o de câteva ori. M-am ciupit de braţ. M-am ciupit tare de tot. Nu s-a schimbat nimic.

Garrick dormea la mine în pat.

La naiba!

La naiba!

Câte scene din visele mele provocate de febră fuseseră adevărate? Cu siguranţă, era pură ficţiune faptul că fusesem albină, că văzusem câteva animale mitologice. La fel şi faptul că trăisem o perioadă pe Soare, printre extraterestri.

Şi totuşi Garrick dormea la mine în pat. Sigur fusese la mine în vis, dar nu putea fi adevărat. În vis, uneori zbura; de cele mai multe ori, era gol. Şi mai erau o mulţime de alte momente, unele mai clare, altele mai înceţoşate. Unde se făcea delimitarea dintre vis şi realitate? Oare ce se petrecuse cu adevărat şi ce nu? La naiba! Ceea ce vedeam acum era adevărat? Poate doar visam că scăpasem de febră. Am intrat în panică şi am început să-l zgâlţâi.

S-a trezit, cu ochi cârpiţi de somn. Era frumos ca întotdeauna. Am fost, pentru o clipă, tulburată să văd că dormise cu capul pe perna mea.

Era în pat. Cu mine.

Dormise.

Dormiserăm *împreunâ*

— Te-ai trezit, a zis.

Doamne! De când oare se potriveau atât de bine starea asta de semitrezie cu frumuseţea? Am încuviinţat, cu ochii mari. Nu mă gândisem deloc la ce aveam să-i spun când se trezea.

— Cum te simţi?

Asta puteam să-i spun.

— Ca naiba. Mă dor toate. Cel mai tare mă doare în gât.

S-a întins şi mi-a mângâiat coapsa. Ca şi cum ar fi fost normal.

Ca şi cum ne-am fi atins tot timpul.

— E normal, cred, a continuat el.

Vorbea de picior? Nu, nu, de gât. A adăugat:

— Ai nevoie de ceva?

Am clătinat din cap. Ce naiba se petrecuse cât fusesem inconştientă? S-a ridicat în şezut şi cearceafurile au alunecat, descope- rindu-i partea de sus a trupului. Privirea mi-a fost imediat atrasă de muşchii lui. Doamne! Mi-am trecut o mână prin părul meu complet lipsit de viaţă şi gras — un contrast imens faţă de cât de bine arăta el în clipa asta.

Şi, încă o dată, ce mamá naibii se întâmpla aici?

— Mă bucur că te simţi bine, mi-a spus.

Am încuviinţat dând din cap. Doar asta ştiam să fac; doar la asta mă pricepeam.

— Ar trebui să te culci la loc. încă ai nevoie să te odihneşti. Sau ţi-e foame?

Am făcut semn că nu.

— Atunci, hai la culcare.

M-a împins uşor şi mi-am coborât încet corpul în aşternuturi, convinsă că, atunci când voi atinge perna, universul ăsta alternativ în care mă aflam va dispărea. N-a făcut-o.

Garrick a dat deoparte aşternuturile şi s-a dat jos din pat.

— Pleci? l-am întrebat.

S-a oprit. Şi-a dat seama unde ne aflam şi cât de sumar era îmbrăcat. A ezitat. Rareori îl văzusem nesigur.

— Vrei să plec?

Am vrut să opresc clipa în loc, să descopăr exact momentul în care băiatul ăsta curajos avea să fie plin de incertitudine. Normal că nu-mi doream să plece! Niciodată!

Am clătinat din cap. Mă bucuram că oboseala mă ajuta să fiu calmă.

Mi-a zâmbit aşa de larg, că am uitat că există vreun dubiu în lumea asta.

— Atunci, n-o să plec nicăieri, mi-a zis Garrick. Mă duc să aduc nişte apă. Culcă-te la loc!

A plecat, iar eu m-am întors pe o parte, ameţită. Am auzit robinetul pornit şi oprit. Am încercat să-mi închipui ce făcea. Podeaua nu se auzea scârţâind, deci nu se întorcea aici. Stătea oare la chiuvetă şi bea apă? Sau poate că parchetul nu scârţâia pentru că mi se terminase visul şi nu avea cine să mai vină înapoi? Oare scârţâise podeaua când ieşise din cameră? Nu-mi mai aminteam. Am început să intru în panică. Poate ar fi fost mai bine să mă ridic, să mă duc după el. Să mă asigur că era adevărat.

După care salteaua s-a lăsat uşor şi i-am simţit căldura corpului lângă mine. Un braţ mi-a cuprins mijlocul. Mai întâi am înţepenit, după care m-am relaxat dintr-odată şi m-am cufundat în el. Era aşa de cald. Mă simţeam ca şi cum aş fi avut din nou o stare febrilă.

Mi-a împins părul la o parte, dezvelindu-mi ceafa şi gâtul. Apoi am simţit ceva — cred că era vârful nasului.

— Garrick?

M-a strâns mai tare cu braţul, şi-a curbat corpul după al meu şi şi-a lipit coapsele de ale mele.

— Vorbim mâine, Bliss. Acum dormi!

Să dorm? Mi se părea complet imposibil. După ce i-am ascultat respiraţia liniştită şi m-am obişnuit cu atingerea lui, mi-am dat seama că eram încă obosită.

Voiam să analizez ce se întâmplase, ce îmi aminteam şi ce nu, dar se pare că somnul era mai important.

Garrick avea dreptate. Puteam aştepta până a doua zi. Avea să fie aici. Mi-a zis că nu pleca. Dar, ca să mă asigur, i-am acoperit o mână cu a mea. Crezusem că doarme, dar era destul de treaz cât să-mi răspundă la atingere şi să-şi împletească degetele cu ale mele.

Abia după ce am fost sigură că Garrick era adevărat şi că nu urma să plece de lângă mine mi s-au spulberat toate îndoielile şi am adormit.

M-am trezit după câteva ore. Lumina pătrundea prin ferestre. Aveam pielea lipicioasă de transpiraţie. O clipă, am crezut că am din nou febră. M-am ridicat şi braţul lui Garrick a alunecat de pe mine. A gemut.

Era încruntat. Avea faţa plină de sudoare. I-am pus o mână pe frunte şi am constatat că ardea. Arăta îngrozitor şi-mi imaginam că eu arătam şi mai rău. Aveam pielea şi hainele umede de sudoare. Mi se părea că sunt îmbâcsită de boală şi de murdărie.

Cu grijă, m-am strecurat de sub Garrick şi mi-am proptit picioarele în duşumeaua rece. M-au durut toate când m-am ridicat în picioare, de parcă îmi rupsesem toate oasele şi fuseseră rea- ranjate greşit, iar acum era momentul să le potrivesc cum trebuia. Cu fiecare pas, simţeam că-mi împuşcă cineva cuie în tălpi, în genunchi şi şolduri. Am fost nevoită să mă sprijin de perete, doar ca să reuşesc să stau dreaptă. Călătoria până la baie a constat în treizeci de paşi mici şi târşâiţi, în loc de zece. Când am ajuns acolo, nu mai aveam aer şi-mi venea să mă culc pe jos.

în mintea mea înceţoşată de boală, mi se părea foarte important să fiu curată. Am dat drumul la duş şi

l-am lăsat să curgă un pic mai rece decât îmi plăcea de obicei. Mi-am scos hainele, descoperind, enervată, alte şi alte rânduri de haine pe dedesubt. Aproape că nu mă mai ţineau puterile când am ajuns la sutien.

în cele din urmă, scăpasem de haine, dar îmi pierdusem puterea de a face duş. Ca un copil care abia învaţă să meargă, m-am prelins în cadă, m-am întins pe spate şi am lăsat apa să mi se prelingă peste piele. Mai ales burta mea era sensibilă şi mi se părea că mă înţeapă fiecare picătură de apă, ca şi cum cineva ar fi aruncat de sus nişte gloanţe minuscule. Dar, chiar şi aşa, tot era plăcut, aşa că m-am topit de cât de plăcută era senzaţia.

Am zăcut acolo o bună bucată de vreme, tot aţipind şi trezin- du-mă. Când mi s-a mai dus durerea din muşchi, m-am ridicat, lăsând apa să-mi pătrundă bine în păr şi să mi se prelingă peste faţă.

Şamponul a devenit, subit, personajul negativ în povestea mea, fiindcă îmi intra în ochi şi mă ustura. Mă obosea groaznic să-mi clătesc părul ca lumea. Mi s-a părut că trecuseră ore bune până când s-a limpezit apa îndeajuns cât să nu mă mai înţepe ochii. Şi nu am mai avut vlagă s-o iau de la capăt şi cu balsamul.

Am închis robinetul şi m-am lăsat pe spate, simţind cum se scurgea apa de pe mine. Cu cât îmi ţineam ochii închişi mai mult, cu atât mai greu îmi devenea corpul. Micile şiroaie de apă de pe corp s-au evaporat treptat. Mă simţeam bine aşa, goală, nemişcată.

După care mi-am amintit de Garrick şi am ştiut că mă gândisem destul timp numai la mine.

Marginea căzii a devenit imediat un teren de luptă. Am avut nevoie de toată puterea ca să urc de

cealaltă parte. Nici nu se punea problema să mă îmbrac. Mi-am înfăşurat părul într-un prosop şi am luat un halat pe mine. Am luat câteva prosoape, le-am îmbibat cu apă şi le-am stors, ca să nu picure.

începeam să simt că am mai multă viaţă în mine, fiindcă reuşeam să merg fără să mă mai sprijin de pereţi. Durerea nu dispăruse, dar reuşeam să o controlez, s-o dau deoparte. Chiar şi aşa, a fost o uşurare să mă aşez în pat, lângă Garrick.

Am tras păturile înapoi şi s-a mişcat un pic, fără să se trezească. I-am pus un prosop umed pe frunte; am desfăcut altul şi i l-am aşezat pe piept. Cu ultimul l-am şters pe braţe şi pe picioare. Când
şi activitatea asta a devenit prea dificilă, l-am rulat pur şi simplu şi i l-am aşezat sub ceafa.

După care m-am aşezat lângă el şi am adormit.

Ne-am trezit amândoi deodată. încă avea febră, dar am reuşit să-l conving să bea nişte apă. Până nu am luat şi eu o gură, nu mi-am dat seama cât de însetată eram. L-am ajutat să termine un pahar plin şi am dat şi eu două peste cap. Aveam destulă energie ca să mă schimb, aşa că am aruncat deoparte halatul gros şi mi-am luat nişte pijamale. I-am mai pus lui Garrick un prosop pe frunte şi a oftat.

— Mulţumesc, a bolborosit.

Nu ştiu cât de coerent era. Ştia că eram cu el şi mă strigase de câteva ori, de când se trezise. Ştia că-i era rău, dar mai mult de-atât nu-mi dădeam seama.

— Cu plăcere. Sinceră să fiu, tu ai avut primul grijă de mine.

Mi-a surâs. Ţinea ochii închişi.

— Tu te pricepi mai bine să îngrijeşti un bolnav.

— Nu contează, i-am zis. A fost bine că nu am fost singură.
A încercat să se întoarcă cu faţa spre mine, dar nu a reuşit să
facă asta decât cu braţele; corpul i-a rămas nemişcat.
L-am cuprins cu un braţ pe după piept şi l-am tras. A aterizat pe o parte, mult mai aproape de mine.
După ce s-a aşezat mai bine, a respirat adânc, epuizat de mişcările făcute. Şi mi-a spus:
— îmi pare rău.
— Pentru ce?
Că avea nevoie de ajutor? Părea mult mai puternic şi mai puţin bolnav decât fusesem eu.
— Că te-am lăsat de una singură. Că am intervenit între tine şi Cade. Că am fost prea încăpăţânat să-ţi spun ce dor îmi e de tine. îmi pare rău.
Eram confuză. Nu prea se potriveau piesele de puzzle. Dar auzisem ce era cel mai important: că îi părea rău. Şi mie îmi părea rău

.Şi aveam creierul mult prea leneş ca să-mi mai amintesc toate detaliile pentru care nu trebuia să se întâmple ce se întâmpla acum. L-am tras spre mine şi capul i-a alunecat în scobitura umărului meu. Am respirat adânc, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară când respiram ca lumea în ultimele luni. Am vrut să-l întreb despre convorbirea telefonică pe care o surprinsesem, despre ceartă, despre toate. Dar îmi murmura în ceafa „iartă-mă” iar şi iar, aşa că nu mai conta.

L-am strâns şi mai tare. împreună, am înfruntat boala şi am adormit.Capitolul douăzeci şi cinci

Ne-am petrecut următoarele zile îmbrăţişaţi, dormind şi tre- zindu-ne, mâncând şi făcând duş atunci când ne simţeam în stare, într-un mod ciudat, boala asta ne oferise o oază. Prioritatea noastră era să rămânem în viaţă, aşa că nu ne era gândul la discuţii despre relaţia noastră, nici despre ce o destrămase. Nici măcar nu mi-am mai făcut griji că eram virgină, că urma sau nu să facem sex.

Ne-am ţinut unul pe altul în braţe şi ne-am vindecat în tăcere, sub aşternuturi, departe de lume. Până sâmbătă ne simţeam deja mai bine — destul cât să stăm mai mult în afara patului, să mâncăm mâncare adevărată, să ne uităm la televizor şi să vorbim.

Stăteam pe canapea, cu spatele rezemat de pieptul lui şi susţinută pe după mijloc de un braţ. Cică ne uitam la televizor, dar avea fruntea apăsată de ceafa mea şi-i puneam o mulţime de întrebări despre primele zile când mă îmbolnăvisem:

— Şi Eric ce a zis când l-ai sunat?

— Nu a fost supărat, dacă asta vrei să ştii. Cred că jumătate din echipă se îmbolnăvise.

Super! Urma să avem un spectacol de doi bani, dacă ne simţeam epuizaţi cu toţii. Puteam să-l numim „Experimentul Fedra Letargică”.

I-am mai pus o întrebare:

— Ce a zis când a auzit că ai grijă de mine?

Şi-a ridicat fruntea de pe ceafa mea.

— Nu ştie. Mi-a zis să te bag în pat şi că o să fii bine. Mi-a sugerat să-ţi folosesc telefonul ca s-o sun pe mama ta.

Asta chiar ar fi fost îngrozitor. Ştiind-o pe mama, l-ar fi întrebat când are de gând să mă ia de nevastă, înainte să-i afle numele.

Am spus:

— Dar ai rămas cu mine.

— Nu puteam să te las de una singură. I-am zis lui Eric că nu mă simt nici eu bine şi am rămas cu tine.

— Dar de ce?

— Chiar mai trebuie să întrebi asta?

— Da.

II auzisem acum câteva săptămâni, vorbind la telefon. II auzisem spunând că nu-i mai pasă, că e doar ceva incomod. Şi totuşi avusese un motiv pentru care rămăsese aici... Trebuia să-l aud.

Mi-a spus:

— Bine. Atunci, dacă e să facem asta, atunci hai să-o facem cum trebuie.

A vrut să se ridice de pe canapea, dar, la cât de lipiţi eram unul de celălalt, am ajuns să fim îmbrăţişaţi, cu el deasupra mea. Rămăsesem înţepenită pe o parte, turtită sub el. A încercat să se desprindă de mine, dar aducea cu o ţestoasă răsturnată pe spate, într-un târziu, a renunţat şi s-a ridicat atât cât să-mi facă loc să mă întorc pe spate, după care s-a lungit deasupra, foarte blând.

Deşi dormiserăm împreună o săptămână întreagă, apropierea de acum era intimă, tulburătoare şi înspăimântătoare în acelaşi timp. S-a proptit în coate aşa cum a putut, dar era slăbit, aşa că tot îşi lăsa pe mine o parte din greutate.

îmi plăcea.

— Bun, şi-acum să vedem... Ce spuneam mai devreme? m-a întrebat. Ah, da! Cred că mă îndrăgostesc de tine.

Am clipit o dată. Şi a doua oară.

Am clipit o perioadă, trecând printr-o mulţime de senzaţii în câteva fracţiuni de secundă: de la şoc, neîncredere, emoţie, frică, incertitudine până la ceva mult prea complicat ca să aibă un nume. Aveam în mine o galaxie întreagă — complexă, infinită, miraculoasă şi fragilă. Şi în centrul ei era soarele. Garrick. Iubirea. Sinonime în clipa asta. Se îndrăgostea de mine. Ia stai! De mine?

M-a mângâiat, scoţându-mă din universul paralel în care plecasem şi aducându-mă iar cu picioarele pe pământ.

— Eşti în stare să înnebuneşti un bărbat cu tăcerile tale.

— Şi eu te iubesc, i-am zis.

După care mi-am amintit că nu spusese chiar vorbele alea. Spusese că se îndrăgostea de mine. Şi mai fusese şi un „cred” la mijloc. Fir-ar!

Am încercat să explic:

— Adică am vrut să spun că şi eu simt la fel. Mă îndrăgostesc de tine. Ar fi prea repede să te iubesc, nu? Ar fi nebunie curată. Ar fi prea mult, nu? Prea mult. Prea repede. Aşa că... nu te iubesc. Nu. Nu că nu ai fi buri de iubit, doar că e o diferenţă între „a te îndrăgosti” şi „a fi îndrăgostit”. Şi noi suntem în prima fază, nu în a doua. Aşa că şi eu mă îndrăgostesc de tine. Asta am vrut să spun. Asta e tot ce am vrut să spun.

Simţeam că explodez. Şi-a păstrat privirea blândă şi nu a lăsat să se vadă nimic, aşa că m-am afundat în incoerenţă. într-un târziu, m-a sărutat scurt, cu o mişcare care aducea a punct, ca şi cum ar fi vrut să încetez cu vorba.

Am oftat:

— Ar fi trebui să faci asta înainte să încep să turui ca nebuna.

A râs şi m-a mai sărutat o dată, puţin mai îndelung.

— îmi place când baţi câmpii, Bliss. Ba nu! Iubesc să te ascult când baţi câmpii. Aşa rămâne. Nu mă mai îndrăgostesc. Sunt în mod cert îndrăgostit de tine. Nu e prea mult, nu?

Avea un zâmbet aşa de larg şi de ironic, că l-am ciupit de braţ. Nici măcar nu a avut decenţa să arate că l-ar durea vreun pic. M-a sărutat, apăsându-se peste mine cu toată greutatea, şi era cel mai bun „prea mult” de până acum.

întotdeauna gândeam prea mult, petreceam mult prea mult timp în mintea mea, aşa cum spusese Eric. De când îl întâlnisem pe Garrick însă, aveam tendinţa jenantă de a nu mai gândi deloc. Şi, drept răspuns, chestiile care-mi ieşeau pe gură erau aproape de fiecare dată stânjenitoare, iar alteori... alteori funcţionau. Uneori, să spui primul lucru care-ţi trece prin minte e cea mai bună soluţie. Alteori, cel mai bine funcţionează vorbele simple şi oneste.

Speram ca acum să fie un astfel de moment.

— Sunt virgină, i-am spus. De-asta am fugit de tine în noaptea în care ne-am cunoscut. Pe vremea aia, nu aveam nicio pisică. Nu eram iubita lui Cade. Pur şi simplu mi-a fost frică.

Şi-a curmat sărutul pe care tocmai îl aşternea pe gâtul meu. Şi apoi, lent ca mişcările plăcilor tectonice, şi-a ridicat privirea spre mine. M-a privit, a privit prin mine, înăuntrul meu. Am rezistat tentaţiei de a-mi ascunde chipul, de a fugi urlând, de a găsi scuze care să includă cine ştie ce animal. I-am şoptit:

— Eşti în stare să înnebuneşti o fată cu tăcerile tale.

A reacţionat imediat, scurt — pielea dintre sprâncene i s-a încreţit.

— Stai puţin, să înţeleg ce zici. Nu aveai pisică? Şi ţi-ai luat una numai ca să nu trebuiască să-mi spui că eşti virgină?

Am strâns din buze, să nu vadă că tremurau. Am dat aprobator din cap. Avea pe faţă un amestec de amuzament şi uimire. Stupoare, asta se citea pe chipul lui.

— Ai zis că mă iubeşti când bat câmpii, i-am reamintit.

— Da. Aşa este, te iubesc. Doar că... Sincer, vorbind, sunt uşurat.

— Eşti uşurat că sunt virgină? De ce? Credeai că sunt vreo destrăbălată?

— N-aş fi crezut niciodată că eşti destrăbălată.

Era oare nepotrivit că-mi plăcea cum pronunţa cuvântul „destrăbălată”?

— Dar mi-am dat seama că-mi ascundeai ceva. M-am temut că ai motive pentru care nu vrei să fim împreună. Luni întregi, am simţit că-mi pierd minţile.

— Tu vorbeşti? Te-am auzit când vorbeai la telefon. Ai spus despre mine că-ţi sunt incomodă. Aveai de gând să renunţi la postul de profesor din cauza mea. Mi-a fost o frică de moarte că, dacă m-aş uita prea lung la tine sau dacă ţi-aş da de bănuit cât de dor mi-e de tine, o să-ţi faci bagajele şi-o să pleci de aici.

— Ce tot spui? Nu am vrut niciodată să plec de aici.

— Te-am auzit. în ziua când am venit la tine, la cabinet. Vorbeai cu cineva din Philadelphia şi spuneai că s-a terminat, că nu sunt decât o chestie incomodă pentru tine...

Mi-a dus un deget la buze.

— Bliss, nu mai bate câmpii! Deşi nu pot să spun că avem o relaţie comodă, tu nu ai fost niciodată incomodă pentru mine. Şi nu aş fi plecat de aici nici dacă m-ar fi dat afară. Eram mult prea îndrăgostit de tine ca să plec.

Am rezistat tentaţiei de a-l corecta, fiindcă folosise timpul trecut. *Era* îndrăgostit de mine. Mă iubea. Doamne, ce bine mă simţeam! Aşa de bine, că-mi venea să-mi tatuez propoziţia asta.

A tras adânc aer în piept.

— De fapt, era vorba despre ceva ce s-a petrecut în Philadelphia, înainte să mă mut aici. E o parte din motivul pentru care am plecat de acolo.

Mi-am amintit că-l întrebasem de ce plecase de acasă, dar schimbase subiectul cu un sărut. Atunci nu-mi păsase. Poate că, dacă mi-ar fi păsat, lucrurile ar fi fost complet altfel. S-a ridicat de pe mine şi s-a aşezat alături.

— Am avut o prietenă. O chema Jenna. Relaţia noastră semăna mult cu cea dintre tine şi Cade. Ne-am împrietenit la masterat şi, deşi ştiam că e o idee proastă, am încercat să fim mai mult decât prieteni. Ţineam la ea,' dar ca la o amică, nimic mai mult. Când am pus punct relaţiei, a fost... ei bine, a fost un dezastru. Lucram împreună la un spectacol. Munceam de multe ori în aceleaşi teatre. La fel cum s-a întâmplat cu tine şi Cade la primele repetiţii pentru *Fedra,* nu reuşeam deloc să lucrăm împreună. Şi, în consecinţă, mi-a fost greu să mai găsesc de lucru. Cei mai mulţi dintre prietenii noştri comuni i-au ţinut ei partea, aşa că am fugit îndată ce Eric mi-a oferit o şansă. La început, mi-a fost foarte ruşine. Renunţasem, pur şi simplu. Şi eu nu fac asta niciodată. În plus, pierdusem şi o prietenă bună. Conversaţia pe care ai auzit-o era despre Jen. Asta se terminase. De-asta m-am luat aşa de tare de tine şi de Cade. Eram îngrozit că o să deveniţi un cuplu, deşi ştiam că nu sunteţi nimic mai mult decât amici. Mi-a fost teamă să nu faci aceeaşi greşeală pe care o făcusem şi eu. îmi pare rău. Nu am gestionat deloc bine situaţia asta. Dacă ţi-aş fi răspuns atunci când m-ai întrebat, poate c-ai fi înţeles...

Era rândul meu să-l întrerup cu un sărut. M-am întors pe o parte şi l-am tras spre mine. Am pus în sărut toate emoţiile pe care le simţeam: incertitudinea faţă de sentimentele lui, frica pentru că eram virgină şi toată părerea de rău pentru timpul pierdut. Le-am dat pe toate uitării, cu un sărut.

— Acum înţeleg, i-am spus. Asta e tot ce contează.

— Te iubesc.

Nu aveam cum să mă satur să aud aşa ceva.

— Şi eu te iubesc, Garrick.

M-a rugat:

— Poţi să mai spui asta? Vreau să mă asigur că nu-mi joacă boala vreo festă şi că nu aiurez.

L-am sărutat dulce. în starea în care ne aflam, numai dulce se putea.

— Te iubesc, Garrick.

Era şocant cât de lipsită de frici eram.

Scăpasem de ele

.Capitolul douăzeci şi şase

Un colier de aur îmi atârna greu la gât. Aveam buclele împodobite cu pietre preţioase false, iar rochia, deşi simplă şi lungă, era destul de grea. Stăteam în faţa oglinzii din cabina de machiaj, aşteptând ca machieuza să-mi facă ultimele retuşuri. Era seara premierei şi, în ciuda costumului greu şi a bijuteriilor, aveam senzaţia că urma să zbor, purtată de vânt.

Prin vene îmi curgeau mai degrabă surescitare şi emoţii decât sânge.

Ajunseserăm aici. În sfârşit! Premiera fusese amânată o săptămână, dat fiind că ne îmbolnăviserăm cu toţii, dar, chiar şi aşa, mi se părea că aveam un spectacol bun. Foarte bun. Şi nu eram singura care gândea aşa.

Kelsey a intrat grăbită în cabină. Arăta superb în rol de Afrodita.

— Ştiu. Ştiu. Nu trebuie să te holbezi. Ştiu cât de bine arăt, a comentat.

I-am zâmbit, fericită că-mi recăpătasem prietena. Fusese singura dintre prietenii mei apropiaţi care scăpase fără mononucle- oză; era incredibil de crud, dat fiind că jocul acela de „învârte sticla” fusese ideea ei.

Kelsey îşi făcuse apariţia în ultima zi de vacanţă, cu propunerea „să nu mai fim aşa de mironosiţe şi să ne împăcăm odată!” Doar că dăduse peste mine şi Gairick, în pat. Pusese imediat cap la cap motivele pentru care refuzasem să ies cu ea la dans, în noaptea

aia. A ieşit din dormitorul meu, cu un rânjet cât casa, spunând: „Nu mă băgaţi în seamă! Nu am văzut nimic. Am buzele pecetluite”

La început, Garrick se speriase de moarte, dar Kelsey ne-a dovedit că ne era aliată.

I-a zâmbit lui Megan, tipa care tocmai termina de aranjat părul meu, şi i-a spus:

— Meg, Bliss arată trăsnet! Eşti fantastică! Parcă am auzit-o pe Alyssa zicând că are nevoie de tine, aşa că du-te la ea!

Megan a dat aprobator din cap şi a ieşit din cabină. Kelsey s-a prăbuşit pe un scaun, lângă mine.

— Cu plăcere, Bliss! Şi, mai întâi de toate, să ştii că arăţi extraordinar. Te invidiez puţin. Nu ar trebui ca Afrodita să aibă rochia cea mai frumoasă?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine, bine, Ias-o baltă! în al doilea rând, o să fii extraordinară în seara asta. Pe bune! Aşa, la nivel de „Daţi-i lui Bliss un Premiu Tony”. în al treilea rând, să ai baftă!

S-a aplecat şi m-a lins pe obraz — o tradiţie ciudată, pe care o aveam de când o ştiam.

— Şi-n ultimul rând, mai e cineva afară care abia aşteaptă să-ţi ureze succes la spectacol. Ai cinci minute până începe încălzirea. Promit să am grijă să nu te deranjeze nimeni trei minute, aşa că profită la maximum!

M-a pupat în aer, pe lângă obraz, s-a dus la uşă. A închis-o îndată ce Garrick a intrat.

— Bună! mi-a zis el.

— Bună!

A făcut câţiva paşi înăuntru. M-am ridicat. Era neobişnuit să mă văd reflectată în toate oglinzile, de

jur împrejur, aşa că m-am concentrat asupra lui. Nu era greu. Arăta fenomenal, ca de obicei.

— Arăţi..., a spus şi apoi a tăcut, admirându-mi rochia bleumarin.

— Dacă spui că-s drăguţă, te jupoi de viu, să ştii.

Mi-a zâmbit şi m-a tras spre el. Atent să nu-mi întindă machiajul, m-a sărutat pe gât, după care s-a aplecat şi m-a sărutat în dreptul inimii, deasupra decolteului. L-am apucat de umeri, simţind cum ameţesc la atingerea lui.

A continuat:

— Aveam de gând să spun că arăţi incredibil de sexy. Mă bucur că nu eşti mama mea vitregă.

Am pufnit în râs:

— Nu-s sigură că e mai bine că-ţi sunt studentă.

Şi-a plimbat buzele pe gâtul meu, după care a ridicat privirea. ('uloarea ochilor lui aproape că se regăsea în cea a rochiei mele: erau de un albastru-închis şi decadenţi.

— O lună, mi-a spus.

Mai era o lună până când avea să nu-mi mai fie profesor, fiindcă terminam facultatea. O lună până nu mai conta ce simţeam unul pentru altul şi cine afla despre noi doi. O lună până când stabiliserăm să facem sex.

Păruse un plan extrem de rezonabil atunci când stătuserăm închişi în apartamentul meu, bolnavi. Aşa, aveam destul timp să-mi înfrâng temerile, plus că nu mai aveam cum să dăm de necaz. Dar ori de câte ori mă privea *aşa*, arătându-mi cât de mult mă iubeşte, nu-mi mai doream deloc să aştept.

— Aş vrea să te pot săruta cum trebuie, mi-a zis, privindu-mi trist buzele roşii, graţie nenumăratelor straturi de ruj.

— Diseară, i-am zis. După petrecere. Ne vedem la mine?

S-a aplecat spre mine şi în ultima clipă mi-a evitat gura şi m-a sărutat în locul acela, din spatele urechii, despre care ştia că-mi înmoaie genunchii.

— Abia aştept! Trec prin toate furiile dorinţei trupeşti, mi-a spus, citând o replică din spectacol.

Asta mi-a amintit că nu mai aveam mult timp la dispoziţie înainte de începerea piesei.

L-am avertizat:

— Mai bine pleci înainte să intre cineva. Mulţumeşte-i lui Kelsey, da?

— Da, sigur. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat... a fost că fata asta a aflat despre noi doi.

M-am întors cu faţa la oglindă, asigurându-mă că machiajul şi coafura mea erau în regulă.

— O să mă prefac că n-ai spus că prietena mea cea mai bună este cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat, I-am tachinat eu.

Deşi era cazul să plece, s-a apropiat din nou de mine şi m-a îmbrăţişat din spate. Mi-a mai sărutat o dată gâtul.

— Te iubesc.

L-am privit în oglindă. Ne stătea bine împreună: el — la costum, iar eu într-o rochie de nobilă din Grecia Antică. Relaţia dintre noi mi se părea, în continuare, incredibilă.

— Şi eu te iubesc, i-am răspuns.

Am rămas cu ochii în oglindă şi după ce a plecat, gândin- du-mă că arătam altfel. Nu era vorba doar de costum, de păr şi de machiaj. Era vorba de mine. Arătam... fericită.

Am auzit-o pe Alyssa strigându-ne să ne prezentăm la încălzire. Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi liniştesc inima, care o luase la galop.

Era o zi mare.

Prima noastră reprezentaţie a *Fedrei.*

Ultima mea premieră ca studentă.

Şi, dacă îmi mergea totul conform planului, noaptea în care urma să-mi pierd virginitatea.

***

În teatru există momente când totul se petrece exact aşa cum trebuie. Costumele şi decorul sunt perfecte, publicul e atent şi implicat în poveste şi rolul îţi iese pur şi simplu, fără efort.

Azi era una dintre acele ocazii.

Fiecare actor strălucea.

Iar eu... eu am trăit o altă viaţă în cele două ore petrecute pe scenă. Am trăit ruşinea. Un sentiment bine cunoscut mie.

Ani trăit speranţa atunci când am auzit de moartea soţului meu. Am visam că, poate, Hipolit putea fi al meu. Am simţit oroare constatând că nu simţea şi el la fel faţă de mine şi când am aflat că, de fapt, nu-mi murise soţul. Am trecut prin chinurile remuş- cării când am aflat că Hipolit fusese ucis în baza falselor mele acuzaţii. Şi, în final, am simţit acceptare, uşurare când mi-am recunoscut crimele şi aproape că am simţit otrava înghiţită de l'cdra, care-i ajungea treptat la inimă. Nu am reuşit să ies din transă decât după ce

m-am prăbuşit pe podea, după ce Tezeu a spus ultima replică şi s-a făcut din ce în ce mai întuneric pe scenă.

S-au auzit primele aplauze şi m-am simţit uşurată. Mi-am înghiţit lacrimile provocate de faptul că participasem la un spectacol aşa de bun şi de puternic precum cel din seara asta. Despre asta e teatrul: despre astfel de experienţe. Nu aveam cum să repetăm vreodată această stare. Numai oamenii din faţa noastră ştiau cum a fost acest spectacol.

Teatrul se petrece o dată în viaţă... la fiecare reprezentaţie.

A fost ca şi cum se aliniaseră subit toate astrele, fiindcă, din- tr-odată, mi-am dat seama de mai multe lucruri. De lucruri care până acum îmi scăpaseră şi care-mi erau clare. Totul se limpezea şi abia aşteptam să-l văd pe Garrick. După ultimele ovaţii, am dat de vacarm în culise. Prietenii şi familiile actorilor erau aliniaţi în holul dintre scenă şi cabine. Eric ne aştepta, mândru de spectacolul pe care îl pusesem în scenă împreună. Pe el l-am luat primul în braţe, recunoscătoare că-mi oferise şansa asta şi că nu mă lăsase baltă în prima săptămână, când nu fusesem deloc la înălţime.

— A fost cea mai bună reprezentaţie pe care ai dat-o până acum, Bliss! m-a lăudat Eric. Să fii mândră de tine!

Eram. Doamne cât de mândră eram! Eram toată un zâmbet.

Garrick era în spatele lui. Deşi era riscant, l-am îmbrăţişat şi pe el. Nu m-a ţinut mult în braţe; îndeajuns cât să-mi şoptească la ureche:

— Excepţional!

După care m-am pierdut în mulţime.

Eram udă de transpiraţie şi rochia mea era aşa de grea, de parcă aş fi avut atârnată de mine o altă persoană, dar m-am lăsat răsfăţată de îmbrăţişările şi felicitările venite din toate părţile.

Şi când am ajuns în cabină...

Am dansat.

A dansat cu toţii. Kelsey a pornit muzica pe iPod şi am sărbătorit în timp ce ne-am dat jos straturile de costume. Aveam cabina plină de flori — de mare ajutor ca să mascheze mirosul de sudoare. După ce ne-am dezbrăcat de costume şi ne-am pus hainele obişnuite, ne-am demachiat şi pe urmă am mutat petrecerea în altă parte. Am hotărât să mergem la SideBar, singurul bar din campus în care era permis accesul persoanelor sub douăzeci şi unu de ani; o chestie esenţială, dat fiind că venise toată lumea care jucase în piesă.

Am fost surprinsă să dau de Cade. Mă aştepta la ieşirea din cabină. A venit lângă mine şi mi-a vorbit:

— Auzi, nu vrei să te duc cu maşina până la SideBar?

Propunerea mă uimea, dar sigur că era bine-venită. I-am răspuns:

— Ar fi super, dar speram să plec mai devreme, să nu stau până la sfârşit. Sunt cam obosită.

— Ah... Atunci, te superi dacă merg cu tine? O să văd eu cu cine mă întorc de la petrecere.

— Sigur, n-am nicio problemă.

Am mers în tăcere la maşină. Zdrăngăneam cheile, ca să umplu tăcerea cu ceva. Am pornit motorul şi, imediat, am dat radioul mai încet.

— Despre ce e vorba, Cade?

îşi tot aranja centura de siguranţă. Avea emoţii. Nu mi-a răspuns, dar m-a întrebat:
— Cum mai merg lucrurile cu Garrick?
încruntându-mă, am ieşit din parcare. îl priveam cu coada ochiului.
— De ce întrebi?
— Iartă-mă! Ţi se pare că e ciudat? E aiurea ce te întreb? N-am vrut să sune aiurea. încercam să fiu prietenos.
Părea să se simtă foarte stânjenit. Cum de ajunsesem să avem aşa o relaţie?
I-am răspuns:
— Nu, Cade, nu e aiurea. Iartă-mă. Doar că... sunt ceva mai prudentă. îmi merge excelent cu Garrick.
— Bine. Asta e bine.
După ce petrecusem atâta timp cu Garrick, uitasem cum e să ai de-a face cu tipi care nu spun mereu ce gândesc.
— Cade, zi-mi despre ce vrei să vorbim. Orice-ar fi, e în regulă.
A tras adânc aer în piept. încă era copleşit, dar măcar nu se mai foia încontinuu.
— Am o întrebare şi sunt sigur că e cam personală. Nu vreau să depăşesc nicio limită.
— Cade, ştiu că relaţia noastră a fost mai dificilă în ultimul timp. Dar eu te consider în continuare unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Vreau să fii din nou unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. întreabă-mă orice.
— Aveţi de gând să rămâneţi împreună după absolvire?
Prima mea reacţie a fost să zic „da”. Cu toate că nu vorbiserăm

despre asta — nu cu atâtea cuvinte. Cumva apăruse ideea asta, sigur, legată de chestia cu „o lună”, dar nu purtaserăm nicio discuţie pe tema asta.

— O să rămâneţi aici? Sau Vă mutaţi la Philadelphia? Sau în altă parte?

— Am intrat în parcare şi, cât am căutat un loc, am tăcut şi mi-am făcut ordine în gânduri. Nu era o conversaţie pe care s-o fi avut cu Garrick, indiferent dacă mă gândisem sau nu la acest subiect.De ce mă întrebi?
Şi-a trecut mâna prin păr. M-am abţinut să-i spun: „Haide odată, spune ce te macină!”
— Păi, mi-am depus dosarul la o şcoală postuniversitară, acum câteva luni, înainte de... înainte de toate astea. Şi nu am crezut că o să fiu admis acolo, dar m-au acceptat şi acum mă gândesc că poate chiar o să merg.
— Pe bune? Cade, e o veste excelentă!
—- E la Temple, în Philadelphia.
— Ah!
Era şcoala Ia care studiase Garrick.
— Şi nu eram sigur dacă aveţi de gând să mergeţi înapoi în Phiadelphia sau dacă o să vi se pară ciudat că şi eu sunt acolo. Şi m-am gândit că am putea... în continuare... ştii tu... să ne vedem ca prieteni. Dacă şi Garrick e de acord cu asta.
începea să mi se contureze în cap imaginea unei posibile vieţi viitoare. Şi nu arăta deloc rău.
— Nu ştiu dacă o să ne mutăm în Philadelphia. Dar, dacă o să se întâmple... nu, nu o să fie nimic ciudat. Şi da, o să ne vedem. Şi nu contează dacă Garrick e sau nu de acord cu asta, fiindcă nu el decide ce fac eu. Nu-mi retrag cuvintele, Cade. Vreau să fim prieteni din nou.
Mi-a zâmbit şi, în sfârşit, s-a relaxat.

Şi eu vreau, Bliss.Capitolul douăzeci şi şapte

Cade nu era singurul cu gândul la viitor. Am sărbătorit cu toţii la bar, am dansat şi am mâncat, dar foarte curând discuţiile au devenit sentimentale. Ne-am împărtăşit amintiri legate de primele spectacole în care jucaserăm împreună, de la primele cursuri sau de la petrecerile cele mai nereuşite. Rusty a sugerat să mai dăm o petrecere cu mozoleală. Am aruncat toţi în el cu şerveţele şi ghemotoace de hârtie, ba chiar şi cu un crenvurst fierbinte.

La fel ca-n teatru, şi în viaţă sunt momente în care astrele se aliniază perfect şi te afli acolo unde-ţi doreşti, cu oameni minunaţi, făcând exact ce-ţi doreşti.

Mi se părea imposibil să mă despart de facultate.

Nu fusesem niciodată mai fericită decât în cei patru ani pe care-i petrecusem aici. Am privit în jurul mesei, la oamenii care râdeau şi strigau. Asta era familia mea. Mă înţelegeau şi mă ştiau ca nimeni altcineva.

Nu-mi închipuiam viaţa fără ei.

—Aoleu! Alertă de lacrimi! a strigat Kelsey. Bliss începe să suspine!

Mi-am şters ochii şi, oricât de stânjenitor era, avea dreptate.

— Taci din gură, Kels! Vă iubesc, atâta tot. Ştiţi asta, da?

Kelsey m-a îmbrăţişat prima., după care Rusty şi Cade, şi pe

urmă am pierdut şirul.

Rusty a zis:

— Nu te mai comporta de parcă nu am mai avea o lună de petrecut împreună! Nu ştiu care-i părerea voastră, dar eu am o listă meseriaşă de chestii care trebuie făcute până la sfârşitul
facultăţii, şi am nevoie să mă ajutaţi. Pentru început, am de gând să mă îmbăt la ultima premieră pe care o s-o avem împreună. Aşa că hai să ne punem pe treabă!

Am mâncat şi am băut şi am ascultat toate poveştile şi discuţiile din jur, savurând totul. Viaţa era bună şi, dacă avea să-mi iasă planul, urma să fie şi mai bună.

Mi-a fost mai greu decât credeam să plec de lângă ei. Nu fiindcă aveam emoţii pentru planul din seara asta — dimpotrivă, abia aşteptam —, ci pentru că nu voiam să-mi părăsesc prietenii.

Era foarte ciudat să-ţi fie dor de cineva înainte să te desparţi de omul respectiv, dar asta simţeam.

Melancolia m-a însoţit până la maşină. Nu a durat mult să dispară când m-am gândit încotro mă îndreptam. Nu i-am scris lui Garrick că sunt pe drum, aşa cum promisesem s-o fac, pentru că aveam nevoie de timp să mă pregătesc.

Am făcut repede un duş şi mi-am lăsat părul să se usuce natural, ca să fie ondulat, fiindcă aşa-i plăcea lui Garrick. Lucrul ăsta mă ducea cu gândul la noaptea aceea din club şi inima a început să-mi bată mai repede.

Am scos din dulap cutia cu lenjeria Victoria's Secret, pe care o cumpărasem special pentru noaptea asta. M-am îmbrăcat cu ea şi am încercat să-mi

închipui ce avea să simtă sau să creadă Garrick când mă va vedea.

M-am privit în oglindă şi m-am simţit sexy, aşa cum îmi spunea mereu că sunt. Mi-am pus iar rochia cu care mă îmbrăcasem după spectacol, fiindcă nu voiam să dau nimic de bănuit. Am făcut un pic de ordine, m-am asigurat că am prezervative în sertarul noptierei şi m-am aşezat pe pat.

Făceam asta.

Chiar o faceam.

Urma să fac sex cu Garrick... în seara asta.

Ceva îmi fremăta în piept. La început, am crezut că sunt doar emoţii, dar pe urmă am recunoscut senzaţia. O avusesem şi atunci când aflasem că primisem rolul Fedrei; şi pe urmă, din nou, o simţisem la finalul spectacolului. Nu era doar o simplă emoţie; era ceva mai bun.

Am început să ţopăi în pat. Mă simţeam aşa de bine! Mi-am fluturat braţele, fiindcă aşa mi se părea firesc, după care mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am ţipat.

— Ce faci?

Garrick era în dormitorul meu, cu un zâmbet amuzat pe chip. Am chiţăit şi m-am trântit pe saltea.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Ti-am văzut maşina parcată afară, aşa că am venit la tine. Nu mi-am dat seama că ai început petrecerea fără mine. înţeleg că eşti fericită pentru spectacol, nu?

M-am dat jos din pat cât de graţios am putut (deci cu zero graţie). Ar fi trebuit să mă aştept la treaba asta. Se pare că eram incapabilă să am un moment

intim cu Garrick fără să se petreacă ceva penibil. Măcar de data asta se întâmplase la început.

— Spectacolul a fost excelent, dar mă bucur că am ajuns acasă. De-aia sunt fericită, am spus şi mi-am sprijinit o palmă pe pieptul lui.

M-a luat în braţe.

— Ai fost nemaipomenită în seara asta, iar acum eşti numai a mea.

Nu mă gândisem care era cea mai bună abordare pentru ceea ce voiam să se întâmple în seara asta. Mă gândisem la lenjeria sexy, la prezervative şi la posibila durere, dar nu şi la cum să-i zic: „Ştii ce? Vreau să facem sex”

În fine, era bărbat. Probabil că nu prea conta cum anume i-o spuneam, dar chiar şi aşa... voiam să fie cum trebuie.

— Cum a fost petrecerea? m-a întrebat.

— A fost bine. Foarte bine. O să-mi fie dor de toată lumea, după ce absolvim. Nu-mi vine să cred că nu mai avem decât o lună până atunci.

— O lună, a spus zâmbind şi s-a aplecat să mă sărute.

Cred că se pregătise pentru un pupic scurt, numai că nu i-am dat de ales. I-am înconjurat gâtul cu braţele, ca să-l reţin lângă mine, şi mi-am apăsat buzele de ale lui. A gemut uşor şi vibraţia mi-a gâdilat buzele. M-a strâns în braţe, ceva mai jos de sâni. Aş fi vrut să-şi ridice mâna mai mult. Voiam să mă atingă peste tot.

Văzând că durează prea mult, am deschis gura şi i-am urmărit conturul buzelor cu limba. Am dat de acelaşi gust care-mi provoca dependenţă. Eram din ce în ce mai sigură pe mine, cu fiecare mişcare.

Mi-am strecurat o mână sub tricoul lui, apăsându-mi degetele pe spatele lui. îşi ţinea mâinile în zone mai neutre, pe coastele mele şi pe gât, dar simţeam cum tremurau la contactul cu pielea mea.

Continua să mă sărute încet, cu prudenţă.

Mi-am băgat şi cealaltă mână sub tricoul lui. De data asta, i-am mângâiat abdomenul. Speram să înţeleagă că vreau să-şi mişte mâinile şi în alte părţi.

Nu a făcut-o.

Frustrată, l-am împins până când genunchii lui au atins marginea patului, după care i-am dat un mic brânci. S-a lăsat să cadă în aşternuturi şi nu am mai pierdut nicio clipă. M-am urcat poala lui şi m-am lipit de el, la fel cum o făcusem în noaptea în care aproape că facuserăm sex.

— Bliss, mi-a şoptit.

Aproape că suna a avertisment.

Probabil ar fi trebuit să-i spun ce voiam de la el, dar felul în care mă săruta — sau mai bine zis în care nu mă săruta — mă făcea să mă simt nesigură pe mine, disperată. încă mă dorea. Mi-o spusese. îl credeam. Doar că aveam nevoie să mă asigur.

M-am tras deoparte şi am aşteptat să deschidă ochii, să mă vadă. Când i-a deschis, erau mult prea limpezi pentru gustul meu. M-am aplecat şi mi-am apucat tivul rochiei. A scos un sunet
gutural când am tras-o peste cap, şi nu m-am oprit până când nu .un scos-o de tot. La început nu şi-a dezlipit ochii de ai mei, dar când m-am aplecat spre el şi mi-am frecat pieptul de al lui, şi-a coborât privirea. Suspinul pe care l-am auzit era exact ce aşteptam. Sutienul negru, fără bretele, era aşa de strâmt, că nu cred să fi avut vreodată un decolteu mai frumos. Iar

chiloţii... ei bine, cu greu puteau fi numiţi chiloţi, pentru că erau minusculi.

— Bliss...

De data asta, chiar am remarcat avertismentul din glasul lui.

— îmi supraestimezi stăpânirea de sine, să ştii.

— Hm... Sunt sigură că ţi-am estimat perfect stăpânirea de sine.

M-am aplecat şi mai mult. Stăteam lipită de el. Cu buzele deasupra lui, aşteptam să mă săriute. Mă săturasem să joc în ofensivă. Sosise rândul lui să vină la mine.

Ca de obicei, aşteptarea mă omora. îşi mişca privirile de la gura la ochii mei şi acum, că nu mai aveam decât lenjeria pe mine, oriunde mă atingea dădea de piele. O mână fierbinte stătea lipită de spatele meu şi pe cealaltă şi-o încleştase în părul meu. Mi-am frecat şoldurile de ale lui şi am observat că mă strângea şi mai mult de păr.

— Bliss...

Aproape că se îneca.

I-am zâmbit. Era distractiv.

— Da, Garrick, i-am răspuns.

M-am prefăcut că-l privesc cu ochi nevinovaţi.

— Bliss, ăsta e opusul lui „încet”.

Am respirat adânc şi m-am apropiat, atingându-i în treacăt buzele. Am început să mă frec de el în cel mai lent ritm posibil şi i-am răspuns:

— Cred că am avut destul de mult timp încet.

M-a tras şi mai aproape de el, până când mi-am lipit pieptul de al lui. Numai că purta încă tricou. Voiam să dispară.

— Ce înseamnă asta?

Aha! Uite privirea pe care o iubeam: întunecată de dorinţă şi uşor înceţoşată.

— înseamnă — am continuat, apucându-i tivul tricoului — că m-am săturat să o luăm încet.

M-a lăsat să-i trag tricoul peste cap, după care şi-a pus mâinile la locul de dinainte. L-am auzit gemând. A zis:

— Bliss, am nevoie să fii foarte clară, foarte sigură de ceea ce vrei...

Prea bine! Venise momentul s-o spun. Fără eufemisme — cum ar fi „jivina cu două spinări”, „tangou la orizontală” sau alte exprimări ridicole. Sex. Dacă urma să fac sex, trebuia să fiu în stare să pronunţ cuvântul asta. M-am aplecat şi l-am sărutat, ca să-mi fac curaj. Nu voiam să mai aştept să vină el la mine. Dura prea mult. Când m-am retras, a încercat să mă urmeze cu buzele. L-am potolit cu un sărut scurt şi i-am zis:

— Vrei să faci dragoste cu mine?

S-a încordat dintr-odată şi totul s-a oprit în loc: mâinile care mă mângâiau, expresia lui, trupul de sub mine.

— Bliss, nu-i nevoie să faci nimic din ce nu vrei, să ştii.

— Ce anume din ce se-ntâmplă acum ţi-a dat de bănuit că mă forţez să fac ceva? De fapt, mă simt de parcă eu te-aş forţa pe tine.

Şi-a lipit necruţător buzele de ale mele — muşcându-mă, dez- mierdându-mă cu limba, într-un val de căldură imensă. M-a făcut să tremur de dorinţă, după care s-a retras.

Abia trăgându-şi sufletul, Garrick mi-a răspuns:

— Nu mă forţezi să fac nimic. Vreau doar să fiu sigur. Poţi să mă opreşti oricând.
A surâs larg şi a continuat:

Nu mai e nevoie să inventezi alt animal, te rog.Zâmbetul lui era enervant şi sexy în acelaşi timp. Mi-am pus mâinile pe umerii lui şi m-am ridicat în picioare.
— Dacă vrei să mă faci să mă răzgândesc...
Nu am apucat să fac un pas, pentru că m-a apucat şi m-a răsucit până când am ajuns cu spatele pe saltea. Mi-am pierdut răsuflarea pentru o clipă şi, când l-am văzut deasupra mea, am simţit un val de căldură inundându-mi pântecul.
— Nu încercam să te fac să te răzgândeşti. Voiam doar să mă port ca un gendeman.
Ha! Şi în acea primă noapte încercase să mizeze pe cartea cu gendemanul. Era deasupra mea, aşa că mi-am vârât degetele în găicile pantalonilor şi l-am tras peste mine.
— îmi faci o favoare, te rog? N-ai vrea să fii gentleman mâine?
— Da, doamnă!

După care a început să mă sărute şi nu mi-a mai păsat de nimic.Capitolul douăzeci şi opt

M-a sărutat îndelung şi apăsat. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui, pentru că descoperisem că, atunci când o făceam, îşi lipea şi mai mult corpul de al meu.

M-a mângâiat, stârnindu-mi fiori ori de câte ori atingea vreun punct mai sensibil. În cele din urmă, şi-a strecurat o mână la spatele meu, să-mi desfacă sutienul.

Mi-a părăsit gura şi mi-a sărutat scobitura gâtului, mângâin- du-mi sânul cu bărbia.

M-am arcuit spre el în aceeaşi clipă în care mi-a desfăcut sutienul. Sfârcurile mi se întăriseră de la aerul rece. îmi doream cu ardoare să mă atingă. îmi spusese cândva că puteam să punem stăpânire unul pe celălalt, iar în clipa asta nu-mi doream nimic mai mult. M-a sărutat între sâni şi tuleiele lui m-au zgâriat uşor. Mi-am înfipt din nou unghiile în pielea lui. S-a împins în mine, cuprinzându-mi un sân într-o palmă şi pe celălalt, cu buzele. Ceva s-a aprins în mine şi am gemut. M-am împins în el.

îmi răsucea unul din sfârcuri cu degetele şi pe celălalt îl muşca uşor, iar eu simţeam din ce în ce mai mult cum mă cuprinde întunericul. Din gură îmi ieşeau cuvinte — unele cunoscute, altele nu. Iar ultimele au fost:

— Te iubesc.

S-a ridicat de pe mine, cu un rânjet triumfător, şi a zis:

— Dacă aş fi ştiut că e aşa de uşor să te fac să recunoşti ce simţi, aş fi făcut-o mai demult.

Creierul meu nu mai putea răspunde în cuvinte. Mâinile mele i-au găsit cureaua, i-au desfăcut-o. A urmat nasturele de la blugi.

Acum îi dispăruse cu totul zâmbetul.

încet, i-am desfăcut fermoarul şi am gemut auzind sunetul (acut de metal. I-am dat jos blugii, cu tot cu chiloţi. Când s-a ridicat să şi-i scoată de tot, am

profitat de moment: mi-am dat şi eu jos chiloţii şi am luat un prezervativ din sertarul noptierei. M-a privit şi a rămas perplex o secundă, ca şi cum abia acum îşi dădea seama cât de hotărâtă eram. Şi-a revenit repede şi m-a luat în braţe, sărutându-mă.

— Ştii că te iubesc, da?

— Ştiu, i-am răspuns.

Nu cred c-aş fi putut face asta dacă nu aş fi ştiut că mă iubea. De asta aveam nevoie. Asta făcea ca toate spaimele şi emoţiile să devină suportabile.

M-a mai sărutat o dată, iar degetele lui mi-au descoperit punctul cel mai sensibil. Şi-a strecurat două degete înăuntrul meu, în acelaşi moment în care i-am simţit limba în gură. A început să le mişte într-un ritm lent, apoi din ce în ce mai grăbit. L-am apucat de umeri, l-am strâns puternic şi, drept recompensă, şi-a îndoit degetele în mine.

Am gemut, desprinzându-mi buzele de ale lui.

M-a sărutat din nou pe sâni, uşor, ca într-un vis. Simţeam cum se acumulează o tensiune undeva înăuntrul meu şi i-am tras capul spre mine. Şi-a apăsat fruntea de a mea şi şi-a lipit buzele de ale mele, după care şi-a apăsat palma acolo jos şi am simţit o explozie. Ca un foc de artificii, lumea mea a explodat în lumină şi culoare.

Ţineam ochii închişi şi simţeam cum totul se destramă. Gura-mi rămăsese deschisă, ca într-un ţipăt mut. L-am simţit sărutându-mă în spatele urechii şi m-am întins după el, îmbrăţi- şându-i mijlocul.

îi simţeam penisul lipit de mine şi tremuram de nerăbdare.

— Eşti sigură? m-a mai întrebat o dată.

Mintea mea nu mai ştia cum să se prefacă nepăsătoare, aşa că i-am zis:

— Te rog, da. Doamne, da!

A urmat o senzaţie nu foarte plăcută, dar eram prea relaxată ca să mă mai concentrez asupra durerii. M-a sărutat când s-a împins înăuntrul meu şi a urmat un geamăt:

— Bliss, Doamne!

Avea tot corpul încordat deasupra mea. Îi vedeam muşchii încordaţi ai braţelor sprijinite de-o parte şi de alta a mea. Îi simţeam pieptul cald, apăsat de al meu. Mi-am mutat gândul de la durere şi i-am urmărit cu ochii şi cu mâinile contururile muşchilor săi puternici. După câteva secunde, a tras adânc aer în piept şi m-a privit. M-a liniştit mai întâi cu buzele, apoi cu şoapte ca „iubire”, „frumoasă” şi „perfectă”.

Odată ce a pătruns cu totul în mine, s-a oprit şi şi-a strivit buzele de ale mele. Deja simţeam că mă preling, aşa că m-am agăţat de el şi l-am ţinut cât de strâns am putut.

A ieşit puţin şi pe urmă s-a împins din nou înăuntru. Am respirat adânc, muşcându-mi buza de jos din cauza durerii.

Garrick mi-a cuprins buza între ale lui şi mi-a alinat usturimea.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Am dat din cap că da, pentru că nu eram sigură că puteam vorbi.

— Vrei să mă opresc?

Am clătinat din cap. Nu voiam deloc asta. Voiam să simtă şi el ce simţisem eu mai devreme. Voiam să-l ţin

în braţe în timp ce i se destrăma şi lui lumea, la fel cum se destrămase a mea.
A repetat mişcarea de dinainte, şi deja nu mai simţeam durere. Doar disconfort.
— Continuă, i-am şoptit.
Garrick şi-a cufundat capul în scobitura gâtului meu, atingân- ilu-mi cu gura punctul care-mi pulsa cel mai tare. S-a opintit încă o dală. I'.iam îndeajuns de coerentă încât să-mi salt şoldurile spre
el, ca să-i ies în întâmpinare. Mi-a răspuns cu un geamăt pe care l-am simţit până în vârful degetelor de la picioare.

Ne-a luat puţin timp să ne găsim ritmul potrivit. Ceva creştea în mine şi, de fiecare dată când ne frecam unul de celălalt, tensiunea sporea. Mi-a cuprins sânul în palmă şi am simţit plăcerea stre-curându-se spre pântecul meu, acolo unde ni se contopeau trupurile.

Mi-am înfăşurat picioarele în jurul şoldurilor şi l-am tras şi mai adânc în mine. O fracţiune de secundă, şi-a ieşit din ritm, cu ochii închişi, incredibil de chipeş, încercând să-şi revină.

Simţeam cum aici, în braţele lui, mi se mărea lumea.

A reînceput să se mişte şi, de data asta, a strecurat o mână între noi. Acum venise momentul să culeg roadele experienţei lui. Fiecare muşchi mi se contracta. Mi-am mai înfipt o dată unghiile în umerii lui — devenise trucul meu preferat —, iar el s-a împins în mine.

— Bliss..., a mormăit.

L-am strâns şi mai tare cu picioarele şi mi-am săltat şoldurile. Şi-a sprijinit fruntea pe gâtul meu. Îi

simţeam răsuflarea fierbinte. S-a împins aşa de tare, că mi-a săltat corpul din loc, şi am simţit plăcerea cuprinzându-mă atât de rapid, că nu am mai văzut nimic în faţa ochilor. A înţepenit deasupra mea, cu chipul în continuare lipit de gâtul meu, cu braţele de o parte şi de alta a corpului meu. I-am ridicat faţa, ca să-i privesc pleoapele strânse. A deschis gura. Tot trupul i se cutremura peste al meu.

Când a deschis ochii, erau tot întunecaţi, dar nu la fel de înceţoşaţi. M-a sărutat pe frunte, pe fiecare obraz în parte şi, în cele din urmă, pe buze.

— Te iubesc, am spus amândoi deodată.

A ieşit din mine şi m-am întins imediat după el, simţindu-i lipsa, lipsa felului în care ne potriveam împreună. S-a aşezat alături şi m-a luat în braţe. Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, acolo unde-i puteam auzi bătăile inimii. Erau la fel de rapide ca ale mele. Ne-am împletit degetele, iar Garrick şi-a apăsat obrazul pe creştetul meu.

Era perfect.

Azi avusesem numai momente perfecte.

Şi nu ştiam dacă ceea ce aveam să spun mai departe urma să strice ziua sau s-o facă şi mai bună, dar observasem că, în ceea ce-l privea pe Garrick, mergea să nu mai gândesc aşa de mult înainte să deschid gura.

— Azi am căutat apartamente în Philadelphia.

— Da? s-a mirat el.

Am dat din cap. Nu ştiam ce-i trecea prin minte.

— Ştiu că încă n-am vorbit despre asta, am adăugat. Dar m-am tot gândit şi m-am hotărât să mă concentrez pe actorie, nu pe regia de scenă. Şi, cum

nu-mi permit să locuiesc la New York, Philadelphia pare un oraş destul de bun. Nu am luat o decizie finală, am făcut doar cercetări. Am căutat teatre, viitoare audiţii, apartamente, joburi de zi, chestii de genul ăsta. Dar, dacă nu crezi că e o idee bună, nu e nevoie să mă...

— Gata! Opreşte-te chiar acum, zăpăcito! Vorbeşti în neştire.

Fusese o idee extrem de proastă. Distrusesem un moment
minunat, aşa cum făceam de obicei. Pe bune, era cazul să inventez o maşinărie care să-mi administreze un şoc electric sau să-mi care câţiva pumni ori de câte ori făceam tâmpenii de-astea. Mi-ar condiţiona comportamentul şi, pe urmă, probabil că aş învăţa să-mi ţin naibii gura. Mi-a cuprins obrazul în palmă şi mi-a ridicat faţa spre el. Mi-a mângâiat buza de jos cu degetul mare şi m-a privit în adâncul ochilor.

— Cred că o să-ţi placă la nebunie în Philadelphia, mi-a zis.

Lumina strălucea din nou, fiindcă îmi zâmbea. Am simţit că
mă relaxez în braţele lui.

Nu-ţi bate capul cu căutatul unui apartament, Bliss. Poţi să locuieşti cu mine până îţi găseşti un loc care să-ţi placă

.Avea o expresie impenetrabilă, dar parcă se pregătea să zâmbească. Mi-am înghiţit nodul din gât şi l-am întrebat:

— Pe bune?

— Da. Şi, dacă nu găseşti un apartament care săţi placă, poţi să te muţi cu mine definitiv.

M-am ridicat şi i-am dat la o parte părul din ochi, ca să-l văd mai bine.

— Mă rogi să mă mut cu tine? Nu-mi dau seama. De obicei, eşti mult mai direct.

Mi-a surâs.

— Tocmai am încercat să te rog să te muţi cu mine, fără să te sperii. A funcţionat?

I-am zis:

— Nu m-ai speriat. Nu mi-e frică.

Şi aşa era.EPILOG

Şase luni mai târziu

GARRICK

Cât s-a jucat scena, nu mă uitam la nimeni altcineva decât la Bliss. Era minunată, plină de viaţă şi trebuia să mă abţin din răsputeri să mă duc la ea şi s-o iau în braţe. Regizoarea noastră scrisese o versiune proprie pentru *Mândrie şi prejudecată.* Nu cred că ar fi apreciat varianta mea, una în care Bingley şi Elizabeth rămân împreună, în loc ca ea să-l aleagă pe morocănosul ăla de domn Darcy. Bliss m-a privit o clipă şi, deşi scenariul cerea să fiu îndrăgostit până peste cap de sora personajului ei, numai la rolul meu nu mă puteam gândi. Ne-am strâns în formaţie de dans şi am continuat să ne mişcăm şi să ne rotim. Ori de câte ori treceam pe lângă Bliss, ni se întâlneau ochii şi mâinile şi o blestemam pe regizoarea noastră

fiindcă nu-mi dăduse rolul domnului Darcy. Ştiam şi eu să fiu ursuz, la nevoie.

Cum a căzut cortina, am fugit în spatele scenei şi am luat-o în braţe.

— Garrick!

Vocea ei mi-a răsunat în tot corpul şi am strâns-o mai tare. I-am şoptit la ureche:

— Trebuie să mă laşi să-ţi spun cât de profund te admir şi te iubesc.

A pufnit în râs:

— îmi zici asta în fiecare seară, după spectacol.

M-am dat puţin înapoi şi mi-am lipit obrazul de al ei. Buclele îmi gâdilau fruntea.

— Ce pot să spun? Sunt perseverent.

A strâns din buze.

— Perseverent? Aş spune, mai degrabă, lipsit de creativitate. Ai putea măcar să inventezi o replică originală.

Am mângâiat-o pe spate. îi simţeam şireturile corsetului. Doamne, ce mi-ar fi plăcut s-o văd îmbrăcată cu el! Numai în corset.

— Vrei ceva original, iubire?

— Da. Mâine, mă aştept să fii pregătit cu cea mai tare replică, domnule Taylor. Acum trebuie să mă duc să mă îmbrac.

S-a îndepărtat de mine şi a păşit spre cabina actriţelor. S-a uitat la mine peste umăr şi i-am simţit privirea pătrunzându-mi în tot corpul. Mi-au trecut prin minte câteva replici originale, dar niciuna potrivită pentru a fi rostită cu glas tare. Zâmbetul ei îmi spunea că ştia exact la ce mă gândeam.

— Grăbeşte-te! i-am spus.

— Răbdarea e o virtute, domnule Taylor.

Ştia că mă scotea din minţi când îmi spunea pe numele de familie. Mă făcea să simt că-i eram din nou profesor, lucru care mă înfuria, dar era şi al naibii de sexy. Aş fi vrut să-i spun măcar asta, dar deja dispăruse în cabină.

Am stat o clipă să respir adânc şi să-mi limpezesc minţile.

Diseară. Aveam să-mi pun planul în aplicare diseară. Dacă nu, probabil că aveam să-mi dau drumul la gură. Şi, dată fiind tendinţa lui Bliss de a se panica, nu era nimerit să mă ia gura pe dinainte.

Mi-am scos costumul de scenă cât de repede am putut. Mâine aveam liber, ceea ce însemna că era zi de spălat rufe. îmi convenea, mai ales că aveam un costum care nu mirosea foarte bine. Câţiva colegi ne invitaseră să bem un pahar, dar îi refuzasem. Speram că şi Bliss făcuse acelaşi lucru. O voiam doar pentru mine în seara asta.

M-am îmbrăcat în timp record şi am început s-o aştept pe Bliss. Când prima fată a ieşit din cabină, a pufnit în râs şi a clătinat din cap.

— Bliss, iubitul tău deja salivează, a comentat tipa.

Iubitul. încă nu mă obişnuisem să mi se spună aşa. Chiar şi

după absolvire, tot era ciudat atunci când lumea ne vedea împreună. Era bine că în Philadelphia puteam s-o luăm de la capăt. Nu mai aveam de ce să ne ascundem.

Fiecare fată care ieşea din cabină îmi zâmbea atotştiutor; numai Bliss întârzia mai mult ca de obicei.

— Bliss! am strigat prin uşa închisă. Ai de gând să mă torturezi? Uşa s-a deschis din nou. O altă actriţă se uita la mine, hlizin-

du-se. Bliss tot înăuntru rămăsese. Am oftat. Fata mi-a zis:

— Sunt sigură că te tortureaază.

Am gemut şi m-am sprijinit de perete. Uşa s-a deschis, dar de data asta nici nu m-am mai uitat să văd cine ieşise.

— Haide, îndrăgostitule! Poţi intra.

M-am răsucit şi am dat cu ochii de Alice, doamna mai în vârstă care o juca pe mama lui Elizabeth Bennett. I-am zâmbit şi am împins uşa. Alice mi-a urat:

— Noroc!

Nu am înţeles de ce-mi urase asta decât când am intrat în cabină.

Fir-ar să fie de treabă!

Bliss era tot în corset. Stătea pe scaun şi mă privea în oglindă. Avea sânii mult împinşi în faţă şi în sus. Privirea ei era întunecată. A ridicat o mână şi a început să-şi scoată agrafele din păr. Pletele i s-au revărsat pe umeri şi am simţit că mi se usucă gura. Era incredibil de frumoasă.

— Parcă ţi-am zis să ai răbdare, m-a dojenit.

Mi-am forţat picioarele să se îndrepte spre ea. Am început s-o ajut cu agrafele. Doamne, cât de mult îmi plăcea părul ei! Mi-am răsucit o buclă pe deget şi i-am spus:

— Mă pricep să fiu răbdător. Ceea ce nu reuşesc e să stau mult timp departe de tine. Dar credeam că ştii deja asta.

A zâmbit larg şi şi-a sprijinit capul de mâinile mele.

— Cred că asta a fost clar, de la bun început.

Mâinile mele au coborât din părul ei spre gât. Degetele mele o masau uşor pe ceafă. A închis ochii. A întredeschis buzele. Habar nu avea cât de sexy era.

îmbrăcată în corsetul ăsta, arăta ca o fată dintr-un calendar de perete din anii '50.
M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de rotunjimea umărului ei. Nu ştiu cum reuşea, dar, deşi fusese ore întregi în lumina reflectoarelor, mirosea dumnezeieşte. Mi-am apropiat gura de locul acela din spatele urechii care ştiam că o scoate din minţi.
A expirat zgomotos, de parcă sărutul meu îi scosese tot aerul din plămâni. M-a cuprins de ceafă şi m-a tras mai aproape de ea. Am zâmbit, cu gura lipită de pielea ei.
Mi-a spus:
— M-ai fermecat.
Am râs pe înfundate şi i-am mângâiat clavicula. Aş fi fost în stare să trasez o hartă a trupului ei zile în şir, şi tot nu m-aş fi săturat.
— Trup şi suflet? am întrebat-o, citând din rol.
Am deschis gura şi i-am gustat pielea. Era aproape la fel de delicioasă precum geamătul care a urmat.
— Cu siguranţă, mi-a răspuns.
— Acum cine e lipsit de originalitate?
Vraja s-a destrămat îndată ce am auzit un ciocănit. Era Benji, regizorul de scenă. Tocmai îşi iţise capul pe uşă. M-am străduit s-o acopăr pe Bliss. Corsetul ăla ar fi putut să corupă un sfânt.
— Ce faceţi? Sunteţi gata? Mă pregătesc să încui.
— Iartă-ne, Ben! Ieşim într-o secundă, am spus, şi i-am surprins expresia sceptică. îţi promit. Plecăm în două minute.
Bliss s-a ridicat de cum s-a închis uşa. Am închis ochii, ca să nu fiu ispitit să o ating. Corsetul ăla... Doamne sfinte! Am rămas cu ochii închişi, fiindcă numai aşa am fi reuşit să ieşim în doar două minute. Chiar şi aşa,

sufeream când o auzeam cum se schimbă. Fiecare foşnet de material şi fiecare zornăit metalic îmi aduceau în minte o imagine vie. Deşi nu o vedeam, i-am simţit prezenţa, mai ales când a păşit în faţa mea. Mi-a cuprins gâtul şi mi-a tras capul în jos, spre ea. Am rămas cu ochii închişi, dar i-am simţit căldura răsuflării mângâindu-mi faţa.

— Să mergem acasă, *domnule Taylor*\

Iar numele meu de familie! Am deschis ochii. Râdea de mine. Nu-i nimic, puteam să joc şi eu jocul ăsta.

— Ah, domnişoară Edwards! Cred că meritaţi o mică sancţiune.

M-a privit printre gene.

— Sau poate chiar o pedeapsă, am continuat.

îmi făcea o plăcere nebună să văd cum obrajii ei se înroşeau.

— N-ai face una ca asta.

în loc să-i răspund, m-am aplecat şi am săltat-o pe un umăr. A ţipat şi s-a agăţat de spatele meu.

— Garrick!

— Linişte, domnişoară Edwards! Te duc acasă.

Benji ne aştepta nerăbdător lângă uşa de la intrarea în scenă. Când ne-a văzut, s-a încruntat. Ne-a spus:

— Mai întâi de toate, a durat trei minute. Am cronometrat. în al doilea rând, sunteţi dezgustători. Mă simt de parcă m-aş uita la un film siropos.

Am pufnit în râs şi i-am urat noapte bună. Bliss mai întâi s-a bosumflat, dar după ce a văzut că nu-i dau drumul nici după ce am ieşit din clădire, a început să se zbată.

— Bine, Garrick, gata! Ai dovedit ce aveai de dovedit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu aveam nimic de dovedit, îmi place să te duc pe umăr, atâta tot.

— Haide, că te-ai distrat destul. Pune-mă jos!

M-am oprit o clipă şi m-am prefăcut că mă gândesc la replica ei. Am profitat de ocazie şi mi-am strecurat mâna pe coapsa ei.

I-am răspuns:

— Eu, unul, cred că mai e loc de distracţie.

Şi am luat-o din nou la pas. Bliss ori se simţea paralizată, ori o interesa foarte-mult încotro urma să-mi îndrept mâna, pentru că nu s-a mai zbătut. Când am coborât treptele care duceau la metrou, a început să dea din picioare şi mă ciupească de coaste.

— Garrick, refuz să te las să mă cari pe umăr la metrou. Pune-mă jos acum!

Mi-am imaginat faţa ei roşie de furie şi, dintr-odată, am vrut să o şi văd. Să-i văd obrajii înroşiţi. Ochii mijiţi. Buzele bosumflate. După ce am coborât scările, i-am tras corpul spre mine şi am lăsat-o să alunece, lipită de mine. Am ţinut-o de mijloc, ca să-i încetinesc coborârea. Atingerea asta se simţea divin. A tras aer în piept şi când a ajuns în dreptul meu, am văzut că ţinea ochii închişi. Nu avea buzele strânse, dar îşi muşca buza de jos într-un fel care mă înnebunea. încă avea obrajii roşii. Aveam senzaţia că nu de furie.

— Ai făcut-o dinadins, mi-a reproşat.

Am râs, dar eram răguşit. Nu era singura afectată de apropierea dintre noi.

— în mod clar, am făcut-o dinadins. Cred că ar trebui să facem din chestia asta un ritual post-spectacol.

A clătinat din cap şi a zâmbit, dar nu m-a refuzat. Strălucea toată, chiar şi în lumina slabă din staţia de metrou. Tot nu-mi venea să cred că o puteam atinge. Că nu ne mai despărţea nimeni. Că nimic nu ne mai stătea în cale. Eram dispus să-mi declar iubirea în faţa tuturor călătorilor, dat nu voiam să stric momentul, îmi plăcea felul tăcut în care mă privea, cu ochi în care citeam şi mai mult decât dorinţă. Mă făcea fericit şi speram că şi eu o făceam fericită. Dintr-odată, m-am bucurat nespus că aveam să ajungeam acasă şi să-mi pun planul în acţiune.

Mi-am trecut degetele prin părul ei şi am tras-o spre mine, să o sărut. Mi-a cuprins umerii. I-am gustat pe îndelete gura şi m-am pierdut în senzaţii, în aşteptarea trenului.

Cum am ajuns acasă, i-am spus lui Bliss că vreau să fac duş. Duminica aveam două spectacole, aşa că sigur aveam nevoie să mă spăl. Am lăsat-o să intre prima în baie, să se spele pe dinţi. Am aşteptat să deschidă robinetul şi am intrat în acţiune. Am găsit jucăria cu pene a lui Hamlet (singurul motiv pentru care accepta să se apropie de Bliss) şi am ascuns-o sub pat. Apoi m-am dus la dulap şi am găsit sacoul în al cărui buzunar ascunsesem inelul. Am deschis cutiuţa, ca să-l mai văd o dată.

Nu era cine ştie ce. Nu eram decât un biet actor, la urma urmei. Oricum, lui Bliss nu-i plăcea să poarte multe bijuterii. Inelul era simplu şi strălucitor. Speram să-i placă la fel de mult pe cât o iubeam eu pe ea. Aveam o senzaţie ciudată în stomac.

Dacă puneam presiune pe ea, mult prea devreme?

Nu. Nu, mă gândisem bine. Era cel mai potrivit moment. Am deschis sertarul de sus al noptierei şi am strecurat cutiuţa înăuntru, mai în spate. S-a oprit apa la baie. M-am dus din nou la dulap şi mi-am scos tricoul. L-am aruncat în coşul de rufe murdare exact când Bliss a intrat în cameră.

A venit pe la spatele meu şi m-a atins. M-a sărutat uşor pe umăr şi m-a rugat:

— Adu-mi-o pe Hamlet înainte să intri la duş, da?

I-am zâmbit şi am încuviinţat.

Bliss era aşa de hotărâtă s-o facă pe Hamlet să o îndrăgească, încât se juca cu ea cel puţin o jumătate de oră în fiecare seară, înainte de culcare. Hamlet rămânea lângă ea atât timp cât Bliss flutura în aer jucăria cu pene, dar în momentul în care voia s-o mângâie, pisica dispărea.

Am dat de Hamlet în bucătărie, ascunsă sub masă. Am întins o mână. Şi-a frecat capul de degetele mele. Torcea. Am luat-o în braţe şi am auzit-o pe Bliss întrebându-mă:

— Iubire, ai văzut cumva jucăria lui Hamlet?

Am intrat în cameră şi am pus-o pe Hamlet pe pat. S-a ferit şi a privit-o pe Bliss cu neîncredere.

— Unde ai văzut-o ultima oară? am întrebat-o.

— Am senzaţia că am lăsat-o pe dulap, dar nu dau de ea.

Am mângâiat-o pe Hamlet, ca să o liniştesc, apoi am sărutat-o
pe Bliss pe obraz.

— Nu ştiu, iubire. Eşti sigură că nu ai lăsat jucăria în altă parte?

A oftat şi a început să scotocească prin dormitor. M-am răsucit
cu spatele şi mi-am ascuns un zâmbet, după care am ieşit. Am intrat în baie şi am deschis robinetul duşului. Am aşteptat câteva secunde, pe urmă m-am reîntors în hol.

— Bliss!

— Da?

— Uită-te şi în sertarele noptierei. Azi-noapte, Hamlet se juca cu jucăria aia. Parcă-mi aduc aminte că am luat-o şi am pus-o acolo.

— Bine.

Prin uşa întredeschisă, am văzut-o apropiindu-se de cealaltă parte a patului. Am păşit în vârful degetelor, după care am deschis şi am închis uşa de la baie, ca şi cum m-aş fi întors acolo. M-am ascuns în spaţiul dintre uşa dormitorului şi perete. O zăream printre balamale. A deschis sertarul şi inima a început să-mi bubuie. Numai asta auzeam în urechi.

Nu era ca şi cum o ceream de soţie pe loc. După cum o cunoşteam pe Bliss, ştiam că avea tendinţa să intre în panică. Acum îi puneam la dispoziţie un indiciu important, cât se poate de clar, ca să aibă destul timp la dispoziţie să se obişnuiască cu gândul că urma să o cer de soţie, la un moment dat. Şi, peste câteva luni, după ce se mai obişnuia cu gândul, urma s-o cer cu adevărat de nevastă.

în fine, cam acesta era planul. Ar fi trebuit să fie simplu, dar deja mi se părea... complicat. Dintr-odată, mi-au venit în cap mii de feluri în care avea să iasă prost. Dacă se speria? Dacă fugea, aşa cum făcuse în prima noastră seară, când ne-am cunoscut? Şi, dacă fugea, s-ar fi întors în Texas? Sau s-ar fi dus la Cade,

care locuia într-un cartier din nordul oraşului Philadelphia? Poate că avea s-o lase să stea cu el până îşi făcea ordine în gânduri. Dar dacă între timp se înfiripa ceva între ei?

Dacă Bliss mă refuza? Ne mergea atât de bine! Era perfect, de fapt. Dacă riscam relaţia noastră făcând manevra asta?

Eram aşa de absorbit de previziunile mele catastrofice, că nici nu am observat clipa în care a găsit cutiuţa. Am auzit când o deschidea şi i-am auzit şoapta:

— Ah, Doamne!

Avusesem gura uscată, însă acum nu ştiam cum să înghit mai repede. Mâinile îmi tremurau pe canatul uşii. Stătea acolo, cu spatele la mine, nemişcată. Nu-i puteam vedea faţa. Nu-i vedeam decât spatele încordat. S-a clătinat uşor.

Dacă leşina? Dacă o speriasem aşa de tare, încât îşi pierdea cunoştinţa? Am început să caut moduri în care să mă justific.

Ţineam inelul la mine, dar era al unui prieten?

Era recuzită pentru un spectacol?

Era... era... La naiba! Nu mai ştiam ce să zic.

Aş fi putut să-mi cer scuze. Să-i spun că ştiam că mă grăbisem.

Aşteptam să facă ceva, să ţipe, să fugă, să plângă, să leşine, orice.

Orice ar fi fost mai uşor de îndurat decât faptul că înţepenise complet. Ar fi trebuit să fiu cinstit cu ea. Nu mă pricepeam deloc la lucrurile astea. Spuneam de fiecare dată ce aveam de spus — fără planuri şi manipulări, ca acum.

înt r-un târziu, când credeam că urma să mi se destrame corpul de atâta tensiune, s-a întors. A rămas cu faţa spre pat, aşa că nu-i vedeam decât profilul. îşi muşca buza de jos. Ce însemna asta? Se gândea cum să fugă

?Şi apoi, uşor, ca un răsărit de soare, a surâs.
A închis cutiuţa.
Nu a ţipat. Nu a fugit. Nu a leşinat.
Poate că a plâns un pic.
Dar, cel mai important... a dansat.
Şi-a legănat şoldurile şi a ţopăit, la fel cum făcuse când anunţasem distribuţia piesei *Fedra.* S-a dezlănţuit la fel ca în noaptea premierei, înainte să facem dragoste pentru prima dată.
Poate că nu era cazul să mai aştept câteva luni.
îmi spusese că aştepta să-i dau cea mai bună replică a mea mâine, după spectacol. Acum ştiam care avea să fie replica.
Sfârşit